

Necdet Özkazancı

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR

*ankaragücü tribününden
pegasus yazıları*

Bağımsız Yayın

 e-Kitap

Necdet Özkazancı

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR

*ankaragücü tribününden
pegasus yazıları*

Bağımsız Yayın

e-kitap

Aralık 2006

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR / Necdet Özkazancı

Bu kitaptaki yazılar ve anı-öyküler, 2004 - 2006 yılları arasında, çeşitli tarihlerde “pegasusgucluler.org.tr” ve “www.alkaralar.com” sitelerinde yayınlanmıştır.

e-kitap internet sitesi: www.bagimsizyayin.net

e-posta:

necedetozkazanci@alkaralar.com

necedetozkazanci@mynet.com

Teşekkürler...

Kapaktaki fotoğraflar Pegasus Ankaragüçlüler Derneği ve Ankaragücü Taraftarları Derneği internet sitelerinden alınmıştır.

1-İlk Türkiye Kupasını alan Ankaragücü kadrosu.

2- Ankaragücü-Vestel Manisaspor maçında Sol Kapalı.

3- Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'nin Gölbaşı okul ziyareti(2006).

4- 1981-1982 sezonu Ankaragücü kadrosu.

AÇILIŞ

İKİ ESKİ TARAFTARIN TRİBÜN SOHBETİ

Hava ılık, güneşli. Çim saha futbol oynamaya elverişli. Takımlar sahaya çıkmış ısınıyorlar. Stadda maç saatinin gelmesini bekleyen 4.000'e yakın seyirci var. Hoparlörden kimsenin dinlemediği garip bir yabancı müzik yayını yapılıyor. Bir de ara sıra Ankaragücü şarkısı çalınıyor. Sanırım Kenan Doğulu söylüyor. İki taraftar eski, güzel günlerden konuşuyorlar:

- Ali Osman vardı, gol kralı... Anımsıyor musun?

- Evet. Anımsamaz mıyım? Ondan sonracığıma Köksal, Erman, Melih, Selçuk, Zafer, İsmail, Adnan, Coşkun, Sakıp vardı. Konyalı Mehmet, Tatar Metin, Kaleci Baskın ve Aydın... Fenerbahçe'yi İstanbul'da sekiz kişi ile yenen, kupayı alan bir takım vardı.

- Sonra Polatlılı Kazım, Kel Mustafa, Kaptan Adil ve diğerleri vardı.

- Adil, Hikmet, Fuat, İhsan, Haluk, Taner, Cüneyt, Nazmi, İrfan, Mehmet, Sadık... Taraftarların nefes almaksızın bir defada ezbere saydığı, ikinci ligdeyken kupayı alan ve futbolcuları tel örgülerden taraftarların üzerine atlayan bir takım vardı.

- İskender, Halil İbrahim, Alper, Hüsnü, Bilal, Arif, Durmuş, Hayrettin, Yücel vardı.

- Stada girebilmek için sabah erkenden gelmek gerekirdi. Maça iki saat kala stad dolardı; geç gelenler dışarıda kalırdı. Bazı maçlarda merdivenlerde bile yer kalmazdı.

- Polatlı'dan yılda birkaç maça gelebilmek için harçlıklarımızdan para biriktirirdik.

- Yaa! Öyle, öyle... Biz de lisede okurken Gecekondu'ya girerdik. Paramız ancak ona yetirdi.

- Maratonda koltuk yoktu; boydan boya tahta sıralar vardı. Sıkışır otururduk.

- Gecekondu ile Saatli'de tahta sıra da yoktu. Tamamen betonu.

- Kapalı dışındaki tribünlerin üstü açıktı. Güneşten korunmak için kartondan sarı-lacivert şapkalar vardı.

- Ben bazen gazete kağıdından da şapka yapardım. Çok güzel olurdu.

- Yağmurdan korunmak için de üstümüze elbise naylonu giyerdik.

- Bazıları maç saatine kadar tavla, kağıt oynayarak, bazıları gazete okuyarak, bazıları da sohbet ederek vakit geçirirlerdi.

- Önce Amigo Sefa vardı; **“HAYDİ BASTIR”**ı o çıkarmıştı. Sonra da Hüsnü tabii...

- Rakip takım futbolcularına sataşıp onları kızdırmaya, morallerini bozmaya çalışırdık.

- **“BÜYÜK KAPTAN TAKIMI BURAYA GETİR”** diyerek takımı tribünlere çağırırdık.

- Yaa! Ne demezsin! Bu arada ne üçlü çekerdik ama, öyle değil mi?

- Evet. Stad, alkış ve **“ANKARA”** sesleriyle inlerdi.

- Bir de dört tribün sırayla **“SARI-LACİVERT-EN BÜYÜK-ANKARA”** çekerdi. Kapalı: **SARI**, Saatli: **LACİVERT**, Maraton: **EN BÜYÜK**, Gecekondu: **ANKARA...**

- Güzel bir tribün şarkısı vardı; taraftarların pek sevdiği...

“KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR.

GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR.

ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR.

İLERİDE HALİL İBO VAR!”

- Mehter marşı böyle söylenirdi eskiden Ankaragücü tribünlerinde, öyle değil mi?

- Evet, böyle söylenirdi. Tıklım tıklım dolu 19 Mayıs Stadında takımın sahaya çıkma zamanı gelince, bir ibadet sessizliğine bürünerek heyecan ve sabırsızlık içinde bekleyen taraftarlar, Kaptan Adil ve takım arkadaşlarının tünelden çıkıp orta sahaya doğru koşmaya başlamasıyla birlikte ellerindeki arjantin ve konfetileri sevinçle havaya saçarak, müthiş bir yağmur oluşturur; yumruklarını havada sallayarak, gök gürültüsünü andıran bir sesle gırtlakları parçalanırcasına, koro halinde bıkmadan, defalarca tekrarlayarak bağırırlardı:

“GURURLUYUZ, GÜÇLÜYÜZ, ANKARAGÜÇLÜYÜZ!...”

- Takım sahaya böyle çıkardı. Ta Kızılay’dan duyulurdu staddaki tezahürat ve uğultu.

- Her şey bir başkaydı o zamanlar...

- Güzeldi ama, öyle değil mi?

- Evet, çok güzeldi. Ama hepsi eskidendi.

- Öyle. Eskidendi tabii, çok eskiden...

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR

Anlatan : POLATLILI

Ankaragücü taraftar sitelerinden www.pegasusgucluler.org.tr ve www.bastir-ankaragucu.com'da 2004 yılından beri yazdığım yazıları şöyle bir gözden geçirdiğimde ilginç bulduğum bir durumla karşılaştım. Yazıların çok büyük bir bölümü güncelliğini koruyordu. Çünkü Ankaragücü'nde değişen fazla bir şey yoktu: Kötü bir yönetim... Kendisinden önceki yöneticileri vizyonsuzlukla ve hedefsizlikle suçlayarak kulüp yönetimini ele geçiren, "Benim bu kulübe başkan olmam Ankaragüçlüler'in ayıbıdır" ve "Ankaragücü'nde transfer bitmez" özdeyişlerinin sahibi olan, taraftarlarca da hiç sevilmeyen Fenerbahçe kongre üyesi bir kulüp başkanı... Göreve getirilen, istifa eden ya da gönderilen, sonra yeniden göreve getirilen teknik direktörler... Alınan, gönderilen, geri gelen, yeniden gönderilen, yeniden geri gelen, neden gittiği ve neden geri geldiği bilinmeyen, sürekli olarak gidip gelmekten başları dönen yerli ve yabancı futbolcular... Çoğu kadroya giremeyen ve oynayamadan ülkelerine geri gönderilen yabancı futbolcular... Büyük zorluklarla altyapıdan yetiştirilen ve bir türlü elde tutulamayan genç ve yetenekli futbolcular... Sürekli olarak zayıf bırakılan bir takım kadrosu... Bölünüp yönetilmeye ve gerçek kimliklerinden uzaklaştırılmaya çalışılan, birazcık başarılı sonuçla mutlu olabilen vefakar ve cefakar taraftarlar... Güzel insanlar...

Bu kitaptaki yazılarımın önemli bir bölümü anlık duygusal gözlemlere dayanıyor ve yazınsal bir iddia taşıyor. Amacım, taraftar arkadaşlara ve futbolseverlere armağan ettiğim bu yazıların zamanla internet ortamının kendine özgü koşulları içinde yitip gitmesini önlemek; bir anı bırakmak ve bir anı olarak saklamak.

KİTAPTAKİ YAZILAR

Bölüm	Yazı	Sayfa No
1	O GOL!	09
2	YANILMAK	13
3	KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR	19
4	KAYBOLAN DEĞERLER VE GEÇMİŞE ÖZLEM	21
5	PAŞA	25
6	ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ	29
7	ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ-2	35
8	ANKARAGÜÇLÜLER	39
9	ALT YAPI	43
10	ANKARA'DA FENERBAHÇELİ OLMAK	46
11	EVCİLER - İLİCA	54
12	2004-2005 SEZONUNA İLİŞKİN BİR DEĞERLENDİRME	59
13	SORUNLAR VE SORULAR	65
14	BAŞKAN ADAYI	71
15	ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ-3	75
16	TEZAHÜRAT	88
17	TÜKENEN BİLETLER	93
18	ZİYA ADNAN'IN KİTABI	95
19	POLATLI'DAN BİR FUTBOLCU ÖYKÜSÜ VE PİLOT TAKIM	99
20	CADDELERDE RÜZGAR (TEZAHÜRAT-2)	102
21	ORTAK GİRİŞİM VE YÖNETİM ANLAYIŞI	106
22	İMALAT-I HARBİYE	111
23	FUTBOLUN CİLVESİ	113
24	BASİT VE ÖNEMSİZ BİRKAÇ SORU	115
25	YENİDEN YAPILANMAK	120
26	TAKIMIN YENİDEN YAPILANMASI	123
27	KULÜP ÜYELERİNİN VE YÖNETİMİNİN YENİDEN YAPILANMASI	126
28	KİMLİK VE ANAHTAR	131
29	ÇOK GEÇ OLMADAN	134
30	GENÇ MİLLÎ NE DEMEKTİR?	140
31	MARATONUN TELLERİ	142
32	GÜZEL İNSANLAR ARASINDA	144
33	BİR TÜKETİCİNİN ELEKTRONİK CİHAZLARLA MACERALARI	151
34	KÖYDEN ESEN FIRTINA	153
35	DOKTOR'LA BESTE MUHABBETLERİ	159
36	ANKARAGÜÇLÜLERİN SİGARA BIRAKMA GÜNLÜĞÜ	167

*ANKARAGÜCÜ-DİYARBAKIRSPOR MAÇINDAKİ
GÜZEL BİR GOL ÜZERİNE
(27 MART 2004)*

1

O GOL!

Maçın 39. dakikasıydı...

Kendi yarı alanında topu kaptı.

Gecekondu tarafındaki rakip yarı alanının Maraton'un önündeki bölümüne doğru topla beraber hareketlendi.

Birdenbire hızlanarak soldan Diyarbakırspor ceza sahasına yöneldi.

Üstüne gelen rakip futbolculardan kıvrak hareketlerle birer birer sıyrılıp ceza sahasının sağ köşesine kadar geldi.

Karşısına çıkan bir rakip futbolcu ile sağından koşmakta olan bir futbolcunun arasından topu kendi sağına attı ve kendisi de kıvrak bir vücut çalımıyla rakibin sağından dolaşarak yeniden topla buluşup, ceza alanının kapalı tribün yönündeki bölümüne girdi.

O anda kaleci Şenol da kaleyi terk etmiş, ona müdahale etmeye çalışıyordu.

Topu, mükemmel bir vuruşla kalecinin bakışları arasında boş kaleye yolladı.

Bu muhteşem golün sahibi Ankaragüçlü Umut Bulut'tu...

Sizi bilmem ama ben Ankara 19 Mayıs Stadı'nda çok gol seyrettim fakat uzun yıllardan beri böyle gol görmemiştim arkadaşlar. Böylesine mükemmel bir golü stadyumda seyretmiş olmak gerçekten büyük bir şans ve ayrıcalık... Uzun yıllar dilden dile anlatılacak bir gol bu... Gözlerimizin pası silindi ve **“iyi ki gelmişim”** dedim kendi kendime.

Şimdi şöyle bir düşünün: Böyle bir golü, bırakın Türkiye'yi Dünya'da kaç futbolcu atabilir ve kaç seyirciye böyle bir golü stadyumda seyretmek nasip olur?

Bu golü stadda çıplak gözle seyretmeyenlerin çok şey kaçırdığını düşünüyorum. Çünkü televizyon görüntüsü böyle bir golün güzelliğini ortaya koymakta yetersiz kalır.

İşte ben futbolu biraz da bunun için, böyle goller için seviyorum...

Bravo Umut! Bu çocuğa dikkat! Bence çok yakında Türk futbolunun en büyük yıldızlardan biri olacak.

Allah nazardan saklasın!

Böyle bir golü Fenerbahçeli Tuncay, Beşiktaşlı Sergen ya da Galatasaraylı Hakan Şükür atsaydı bu gol çok uzun bir süre dillerden düşmez; gazetelerde destanlar yazılır; uzun uzun golün analizi yapılır; golü atan futbolcunun nasıl hareketlendiği, birdenbire nasıl hızlandığı, o anda hızının saatte kaç kilometreye çıktığı, rakiplerinden nasıl sıyrılıp adam eksilttiği, son vuruşta ne kadar becerikli olduğu televizyon programlarında saatlerce konuşulur; golün görüntüleri yüzlerce kez yayınlanır; golü atan futbolcu da haftanın futbolcusu seçilir ve manşetlerden inmezdi.

Şimdi bugünkü gazetelere bir bakın. Eğer futbol bir zeka, beceri ve estetiğin birleştiği bir oyunsa, Diyarbakırspor karşısında tüm maç boyunca zaten çok iyi bir oyun çıkararak haftanın karmasına girmeyi hak eden Umut, yalnızca bu golüyle haftanın karmasına girmesi gerekirken haftanın karmasında yok! Attığı golle ilgili en küçük bir haber ya da görüntü yok!

Ne yapalım, güzellikleri görmemek ya da görmezden gelmek de Türk futbolunun bir özelliği oldu artık... 27 Mart 2004

SONRA NE OLDU?

Umut, güzel goller atmayı sürdürdü. 10 Nisan 2004 günü Ankara'daki Ankaragücü-Galatasaray maçının 69. dakikasında takımına galibiyeti getiren tek golü attı. Ertesi hafta, 17 Nisan 2004 günü Gençlerbirliği ile Ankaragücü arasında oynanan ve

Ankaragücü'nün 2-1 kazandığı maçın 19. dakikasinda oldukça uzak bir mesafeden vurduğu mükemmel bir sert şutla takımının ilk golünü atan Umut, Ankaragücü'nün bu galibiyetinde en büyük pay sahibi olan futbolculardan biri oldu.

İşte bu maçtan sonra Ankaragüçlü bir arkadaşımız (Marlon) bu golü yazmamı istedi.

MARLON: Umut'un görsel şöleni devam ediyor.Harikulade bir gole daha imzasını attı. Bu çocuğu kaçırmamak lazım. Bu nefis golü mümkünse Polatlılı Abi'nin kaleminden okumak isterim.

POLATLILI: Futbolu neden seviyoruz? Maçlara neden devamlı gidiyoruz? Amaç sadece tribünde toplanıp tezahürat yapmak mı? Güzel bir maç ve bazen de Avrupai goller izleme isteği de var elbette... Ama bu da çok nadir görülebilen bir durum. İşte birkaç haftadan beri Umut'un yaptığı bu... Umut'un özellikle Diyarbakır'a, Galatasaray'a ve son olarak da Gençlerbirliği'ne attığı akıl dolu goller gerçekten seyir zevki açısından birinci sınıf... Gençlerbirliği maçında solda orta yuvarlağa yakın bir yerden sağa doğru hareketlenip, hafif çapraz pozisyonda kaleyi gördüğü anda uzak mesafeden topu durdurmadan mükemmel bir vuruşla kaleye göndermesi görülmeye değerdı. Kaleci Gökhan'ın da böyle bir şut karşısında yapabileceği fazla bir şey yoktu. Benim tahminim, bu gol yine haftanın golü seçilecek. Bu gollerin arka arkaya gelmesi aynı zamanda bir tesadüf olmadığını da gösteriyor. Bize futbolun hasret kaldığımız güzelliklerini yeniden göstermeye başlayan ve seyirciye verdiği bilet parasını helal ettiren bu genç ve yetenekli kardeşimize teşekkürler...

Allah nazardan saklasın! İnşallah çalıştıkça daha iyi olur ve futbol kamuoyunun gündeminde hep güzel oyunu ve gollerıyla kalır. Tabii seyircilerin de olumlu yönde motive etmesi gerekiyor.

MARLON: Teşekkürler Polatlılı Abi... Kalemine sağlık. Gençlerli olmana rağmen Ankara takımlarıyla bu kadar ilgilenmen ve yediğiniz golün güzelliğini kompleks yapmadan anlatabilmen bizlere örnek olmalı.

DAHA SONRA NE OLDU?

2004-2005 sezonunda da gollerine devam eden ve 2005-2006 sezonunda 16 gol atan Umut, 2006-2007 sezonunda Trabzonspor'a verildi. Bonservisi karşılığında alınan transfer bedeli ile ilgili olarak çeşitli söylentiler var ama net olarak bilinmiyor. Sonuç olarak daha önce de Trabzonspor'a birçok futbolcu veren Ankaragücü, alt yapısından yetiştirdiği Adem Koçak ve Umut gibi değerleri de aynı takıma vererek adeta Trabzonspor'un pilot takımı gibi davranmayı sürdürüyor.

Çok yazık!

GENÇLERBİRLİĞİ-DİYARBAKIRSPOR MAÇI SONRASI
(11 Eylül 2004)

2

YANILMAK!

Uzun zamandan beri tribün hikayesi yazmıyordum. Bunun en önemli nedenlerinden biri geçen sezon yazdığım tribün hikayelerinin birbirini tekrar etmesinden korkuyor olmamdı. Fakat geçtiğimiz hafta içinde öyle bir olay oldu ki, ben de bir konudaki yanılığımı sizlerle paylaşmak için bu öyküyü yazmak istedim...

Hepimiz yanılabiliriz. İnsan yaşamındaki yanılgılar, hayal kırıklıkları, pişmanlıklar dünyadan habersiz minicik bir çocukken başlar; gençlikte, orta yaşta ve yaşlılıkta artarak devam eder. Her yanılgı sonrasında, genellikle çaresizliğin bitkinliği içinde kısa ya da uzun süreli küskünlüğe ve isteksizliğe neden olan bir üzüntü ve yoğun bir pişmanlık duygusu sıkıca sarıp sarmalar insanı...

Hayat, her zaman günlük güneşlik değil; fırtına, kar, yağmur, çamur da var. Ben de doğal olarak her insan gibi yaşadığım yanılgıların üzüntüsü ve pişmanlık duygusu içinde çok kıvrandım. Kızdığım, umutsuzluğa kapılıp hayata küstüğüm, yaşamaktan bıktığım anlar oldu. Gerçi her defasında bir şekilde kendimi toparlamayı başardım ve kendime dersler çıkarıp deneyim kazandım; ama yine de her yanılgı bende derin ve kalıcı izler bıraktı. Kimi zaman yaşamın tozlu ve dikenli toprak yollarında ve engebeli arazilerinde yürüyerek, kimi zaman da asfalt otobanlarında araba kullanarak bugünlere kadar geldim.

Bunları neden yazdım?

Geçtiğimiz hafta, Ankara futbolunda, ülkemizdeki taraftarlık kültüründe çitayı çok yüksek bir noktaya çıkaran, ancak Zaman Gazetesi dışında diğer gazetelerin ve televizyonların ilgisini çekmeyen önemli bir olay oldu: Pegasus Ankaragüçlüler Derneği Başkanı Volkan Karaman, Gençlerbirliği taraftarlarının internet sitesi

www.alkaralar.com forumunda “*Selam Arkadaşlar*” başlıklı kısa bir mesaj yazdı.

Bu mesaj şöyleydi: ***“Merhaba. Öncelikle gecikmeli de olsa yeni sezonun güzelliklerle dolu olmasını umuyor ve sizlere başarılar diliyorum. Geçen senelerin olumsuzluklarından aldığımız derslerle bu sezonu birbirimizi kırmadan ve üzmeden tamamlamayı ümit ediyorum. Hepinize selamlar.”***

Volkan Karaman, daha sonra yazdığı bir mesajında da 11 Eylül 2004 Cumartesi akşamı 19 Mayıs Stadı’nda, Gençlerbirliği’nin Diyarbakırspor ile oynayacağı lig maçını Maraton tribününde Gençlerbirliği taraftarları ile birlikte izlemek istediklerini belirtiyordu.

Bu mesajlar, Gençlerbirliği taraftarları tarafından da memnuniyetle karşılandı. Gençlerbirliği taraftarlarının yanı sıra Ankaragücü taraftarlarının da katılımıyla ilerleyen samimi ve keyifli sohbette ortaya kendiliğinden şöyle bir sonuç çıktı: futbolseverlik ve taraftarlık, aslında karşılıklı sevgi ve saygı temelinde dostluk, arkadaşlık ve kardeşlik duygularını içinde barındıran, kentini ve takımlarını çok seven güzel insanlara sunulmuş çok değerli bir armağandı.

Bu sohbetler sırasında bir konu da çok net bir biçimde açıklığa kavuşturuldu: Gençlerbirliği tribünlerinde çok çekirdek tüketiliyordu. Oysa bu maça misafir olarak gelecek olan Ankaragüçlüler, genellikle ayakta izledikleri kendi takımlarının maçlarında devamlı tezahürat yapmaktan çekirdek çitlemeye zaman bulamıyorlardı. İşte bu maç, Ankaragüçlülerin bol bol çekirdek çitlemeleri için büyük bir fırsat olacaktı! Ayçiçeği ve kabak çekirdeğini sevenlerin siparişleri alındı, herhangi bir aksilik olmaması için stoklar gözden geçirildi.

Cumartesi... Nihayet maç günü geldi, çattı. Saat 18.00’de, Gençlerbirliği Taraftarları Derneği’ndeki arkadaşlar ziyaretçilerini karşılamaya hazırды: Başkan Cumali Çalışkan, Hacı Yunus, Bulank, Arda, Demirkan, Juvetürk, Clumsy, Bülent, ben, kardeşim, sonradan gelen Ateş, Badal, Mehmet Güner ve diğer arkadaşlar...

Ve Ankaragüçlüler, üzerlerindeki Pegasus formlarıyla geldiler: Volkan, Oktay, İhtiyar, Tufan, Oldpegasus, Arızagüçlüler, Hevesli, Marlon, Ankarae, Volkan Huluz, Dartanyan ve diğer arkadaşlar...

Ayrıca İngiltere'de yaşayan bir Ankaragüçlü olan ve izinli olarak Ankara'da bulunan Ziya...

Çay eşliğinde kısa ve tatlı bir sohbet...

Birlikte, yine az sayıda seyircinin bulunduğu 19 Mayıs Stadı'na gidiş...

Maraton'un göbeğinde birlikte çekirdek çitleyerek izlediğimiz Gençlerbirliği-Diyarbakırspor maçı...

Başkan Cumali Çalışkan tarafından ikram edilen ve serin havada içimizi ısıtan çay eşliğinde, bize Ankara futbolu ve takımları hakkında geçmişe zaman yolculuğu yaptıran sohbetler...

Maraton'un göbeğinde ve Gecekondu'da tezahürat yaparak takımlarını desteklemeye çalışan Gençlerbirliği taraftarları...

Maraton'un sağında ve Saatli'de maçı heyecanla izleyen ve zaman zaman tezahürat yapan Diyarbakırspor taraftarları...

Ve *“çekirdek çitleyip maç izlemek niyetiyle (!)”* misafir olarak stada gelen, ama maçın bazı bölümlerinde dayanamayarak ayağa kalkıp Gençlerbirliği taraftarları ile birlikte tezahürat yapan Ankaragüçlüler...

Çok güzeldi!...

Keşke stad dolu olsaydı da taraftarlığın, kentini ve tuttuğu takımı sevmenin yanı sıra dostluk, arkadaşlık, kardeşlik olduğunu gösteren ve taraftarlık kültüründe çıtayı çok yüksek bir noktaya taşıyan bu güzel tabloyu daha çok Ankaralı görebilseydi.

Taraftarlık bir gönül işidir. Kaynağı da çok yüce bir duygu olan sevgidir: Kent sevgisi, takım sevgisi, insan sevgisi... Sevgi ise emek ister ve emek verdikçe büyür.

Futbolda her zaman şampiyon olan zengin ve güçlü İstanbul takımlarını tutmak varken, Ankara futbolunu sevip peşinde gezmek, belki de hiçbir zaman şampiyonluğu göremeyecek olan Ankara

takımlarının taraftarı olmak kolay değildir. Her şeyden önce yüce bir gönül, sağlam bir kent sevgisi, hassas ve ince bir kalp ister.

Şampiyon olmak, dolu tribünlere oynamak tabii ki çok keyifli bir olay, ama her şey değil. Biz, zaten alışık olduğumuz fazla dolu olmayan tribünlerde bulunmaktan da gocunmayız. Sayımız az olmuş, çok olmuş hiç fark etmez. Takımlarımızla yaşadığımız keyifli ve hüzünlü anılar, dostluklar, arkadaşlıklar bize yeter de artar bile. İnsan bir anlamda sadece tuttuğu takımın değil, anılarının ve arkadaşlıklarının da taraftarıdır çünkü. Tabii Ankaralı olup da İstanbul takımını tutan birinin, aslında hiç olmayan anıları gibi değildir bu...

Tribün hikayelerinden oluşan **“YENİLTEN DE YENSEN DE”** adlı kitabımın **“BAŞLARKEN (Bağımsız Bir Kitabın Öyküsü)”** başlıklı bölümünün bir yerinde şöyle yazmıştım:

“Futbol, elbette ki hepsi birbirinden yetenekli ve çok iyi oynayan profesyonel futbolcularla güzel. Ama seyircilerle, taraftarlarla daha bir güzel...”

Taraftarlar...

Bir takıma gönülden bağlanıp her zaman yürekten destekleyen, onun peşinden koşan, umutlanan, hayaller kuran, sevinen, üzülen, stadların sesi ve neşesi olan güzel insanlar...

Ama bir yandan bazı kötü niyetli kulüp yöneticileri ve medya mensupları tarafından yüzlerine gülünen, sırtları sıvazlanan, pohpohlanan, parçalanıp birbirlerine, kendi kulüplerine ya da rakiplere karşı kıskırtılarak işlerine geldiği gibi kullanılmaya çalışılan, küfür etmeye ve şiddete yönlendirilen, bir yandan da aynı çevrelerce aslında “çapulcu, işe yaramaz ayak takımı” olarak nitelenen ve hor görülüp aşağılanan, çoğu genç ve heyecanlı kitleler...

Taraftar olmak...

Bir takımı tutmak, onu sevmek, onun peşinden gitmek...

Tuttuğu takım yendiğinde sevinmek, yenildiğinde üzülmek...

Ama üzülmeyi de sevinmeyi de bilip tadında bırakmak...

Yenilgiyi de yengiyi de sindirebilmek ve iyi günde, kötü günde her zaman takımının yanında olmak...

Futbolu; başarı için her şeyin geçerli görüldüğü, paraya, başarıya ve güce tapılan bir ölüm kalım mücadelesi değil tatlı rekabet, dürüstlük, centilmenlik, dostluk, arkadaşlık, kardeşlik gibi değerlerin ön plana çıktığı bir oyun, bir şenlik, bir şölen, bir eğlence olarak kabul etmek..."

Evet... Bunda yanılmadım. Çünkü bir kez daha gördüm ki, taraftarlar gerçekten de stadların sesi ve neşesi olan, kent, takım ve insan sevgisiyle dolu güzel insanlardır.

Bence, Ersun Yanal'ın Ankaragücü'nden Gençlerbirliği'ne olaylı bir şekilde transfer olması ve Gençlerbirliği Başkanı İlhan Cavcav'ın 9 Mart 2003 günü oynanan Ankaragücü-Gençlerbirliği lig maçında Ankaragücü taraftarlarının protestosuna hiçbir zaman tasvip edilemeyecek olan yanlış, çirkin ve talihsiz bir hareketle karşılık vermesi; ardından bu çirkin hareketi yaptığı Ankaragücü taraftarlarından özür dilemek yerine Türk milletinden özür dileyerek yanlış bir hareket daha yapması, iki takım taraftarları arasında eskiden beri var olan dostluk ve arkadaşlık ortamına ağır bir hasar vermişti.

Daha sonra, geçen sezon, 3 Ağustos 2003 günü Ankaragücü-Gençlerbirliği takımları arasında oynanan TSYD Kupası final maçından sonra büyük bir üzüntü içinde yazdığım **"TAM ON İKİDEN"** başlıklı yazımın bir bölümünde ise şöyle bir öngörude bulunmuştum:

"Evet arkadaşlar, maalesef çirkinlikler güzellikleri kovuyor ve bundan sonra da kovacak... Pazar günü ve sonrasındaki filmin devamı ilk Ankara derbisinde kaldığı yerden oynamaya devam edecek... Galip gelenler; şampiyonluk şarkıları söyleyen taraftarlar, futbolseverler değil holiganlar olacak... İki güzide ve tarihi Ankara takımının taraftarları arasına nifak tohumları saçılmaya devam edilecek ve bu tohumları saçanlar kına yakacak!... Kardeşlik, dostluk ve tatlı rekabet yerini düşmanlığa ve ardından da şiddete bırakacak... Stadyuma şiddet hakim olacak ve rakip takım taraftarları kesinlikle giremeyecek... Bıçaklar, sopalar

hazırlanacak, cepler taşlarla doldurulacak... Stadyumlara futbolseverler ve ailelerin yerine holiganlar hesaplaşmak için gelecek... Taraftarlar sokaklarda, stad önlerinde birbirini kısıtırmaya, sıkıştırmaya çalışacak... Şiddet şiddeti çekecek!... Gazetelerin kıyıda köşede kalmış sayfalarında arada sırada ancak küçücük birer haber olabilen bu takımların taraftarları belki de bu şekilde manşetlere çıkma fırsatı elde edip sevinecek!... Gençlerbirliği taraftarları Ankaragücü'nü aşağılamak için AG, AG'li, AKÜCÜ demeye devam edecek ve bunlar yetmediği için yeni deyimler bulacak!... Ankaragücü taraftarları da aynı şekilde Gençlerbirliği'ni aşağılamak için GB, GEBE, Geylerbirliği vs. gibi yaratıcı deyimleri tüm hızıyla kullanmaya devam edecek ve bunlar yetmediğinde onlar da yenilerini yaratacak!... Ankaragücü taraftarları Gençlerbirliği'nin, Gençlerbirliği taraftarları da Ankaragücü'nün küme düşmesini hiçbir şeyi istemedikleri kadar isteyecekler... İzmir takımlarının düştüğü durum da onları hiç bir şekilde etkilemeyecek ve düşündürmeyecek... Ankara takımlarının taraftarları da sonunda bütün tezahüratlarında taklit ettikleri İstanbul'un üç büyüklerinin taraftarlarına tıpatıp benzeyecek!..."

Zamanın ve iyi niyetin birçok şeyin ilacı olduğunu dikkate almadan yazdığım bu öngöründen bir yıl sonra geldiğimiz noktaya baktığımda görüyorum ki ben bu konuda yanılmışım!

Ne mutlu bana ki yanılmışım!

İnsanın, yanıldığında kendini mutlu hissettiği olaylar çok enderdir.

İşte bu da o çok ender olaylardan biri; insanı mutlu eden bir yanılgı!...

Dostluk, arkadaşlık, kardeşlik yolunda yeni ve önemli bir aşama oluşturan bu anlamlı ziyaret dolayısıyla bana bu mutlu yanılgıyı yaşatan Ankaragücü ve Gençlerbirliği taraftarı arkadaşlara, güzel insanlara teşekkürler, kucak dolusu selamlar... 12 Eylül 2004

*ANKARAGÜCÜ TARAFTARLARININ BİR TEZAHÜRATI
ÜZERİNE KISA BİR YAZI
(11 Ekim 2004)*

3

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR

***KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR...
GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR...
ORTA SAHA: HEPSİ CANAVAR...
İLERİDE HALİL İBO VAR...***

Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'nin, 8 Ekim 2004 Cuma akşamı Dafne Restoran'da düzenlediği nezih ve güzel yemekte, bir ara eski ve yeni futbolcular için isim okunarak tezahürat yapıldıktan sonra birdenbire bu eski tezahürat başladı.

Yaşlı-genç herkes büyük bir coşku içinde, mehter marşının bestesiyle bu tribün şarkısını söylüyordu.

O anda, bu şarkıyı tribünlerde yıllarca söylemiş olan orta yaş sınırındaki bazı taraftarların gözleri dolmuş, dudakları titriyordu.

Sözcüklerle anlatılamayacak derecede duygulu ve muhteşem bir atmosferdi.

Uzun yıllar futbolcu isimlerine uyarlanarak stadlarda coşkuyla söylenen bu güzel şarkı maalesef artık söylenmiyor.

Artık bunun yerine, aynı besteyle, sözleri rakip takımın adına göre uyarlanıp şöyle bir şarkı söyleniyor:

***BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
PSİKOPAT BAŞKENT YAZACAĞIZ!...***

Başta üç İstanbul takımı olmak üzere bir çok takımın taraftarları da bu şarkıyı, sevmedikleri ve düşman olarak gördükleri takımların taraftarlarını muhatap alarak söylüyorlar artık...

Tabii durum böyle olunca benim de kafamda bir soru işareti oluştu ve sormadan edemedim: Mehter marşının bestesiyle söylenen bu şarkılardan hangisi güzel?

Eskisi mi, yoksa yenisi mi?...😊. 11 Ekim 2004

TARAFTARLAR, FUTBOLCULAR VE KULÜP YÖNETİMİ ÜZERİNE BİR YAZI

(12 Ekim 2004)

4

KAYBOLAN DEĞERLER VE GEÇMİŞE ÖZLEM!

Bence futbolda bir camiayı camia yapan en önemli unsur; taraftarlar, futbolcular ve kulüp yönetimi arasında bulunması gereken görünmez bağlardır. Bu görünmez bağlardan en az biri zayıf ise o camianın yeterince mutlu ve huzurlu olması pek mümkün değildir. Bağlar güçlü ise, takımın ligdeki başarısı o kadar önemli değildir; takım, ligde kısa ya da uzun süreli başarısızlıklar yaşasa bile o güçlü bağlar sayesinde camia her zaman ayakta kalır.

Artık yaş kemale erdiğinden olsa gerek, bir şeyler yazmak için bilgisayarın başına oturdüğümde, parmaklarım ister istemez geçmişe özlem duygusu içinde çalışmaya başlıyor. Öyle bir an geliyor ki, biz yaşı ilerlemiş olanlar, bugün yaşadıklarımızı hep geçmişte yaşadıklarımızla karşılaştırıp, “**Nerede o günler?**” sorusunu soruyoruz sık sık...

Bugün yine öyle oldu ve Ankaragücü camiasında taraftarlar, futbolcular ve kulüp yönetimi arasındaki görünmez bağları geçmişe bakarak kendimce kısaca incelemek istedim:

1- TARAFTARLAR: Ankaragücü taraftarları, benim izlediğim 32 yıl boyunca her zaman kulübüne ve takımına ölesiye bir sevgiyle bağlı olmuş; futbol takımının ikinci ligde oynadığı 70’li yıllarda bile desteğini kesmeyerek ve coşkusu ile inancını yitirmeyerek, başarıya endeksli taraftar olmadığını göstermiş; özellikle takımın birinci ligde oynadığı 80’li yıllarda da birbirine ve takımına bağlı olma ve özgün tezahüratlar üretme konusunda her zaman ön sıralarda yer almıştır.

Bugüne geldiğimizde Ankaragücü taraftarlarının, uzun yıllar boyunca çok üstün başarılar yaşanmamasına karşın yine büyük bir sevgiyle takıma bağlı olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz. Hatta şu

da söylenebilir: Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray gibi takımlar uzun yıllar boyunca ligde başarılı olamasalar hiçbirinin doğru dürüst taraftarı kalmaz ve stadları boşalır. Nitekim önceki sezon Fenerbahçe, geçen sezon da Galatasaray, stadlarının boşaldığı böyle bir dönemi yaşadılar. Çünkü bu takımların taraftarlığı başarıyı ve gücü ön planda tutan bir taraftarlıktır.

Belki biraz da takıntı gibi oldu ama geçmişle karşılaştırdığımda benim Ankaragücü taraftarlarında eleştirebileceğim en önemli eksiklik, daha önce de birkaç kez yazdığım gibi aşırı motivasyon nedeniyle zaman zaman maçtan kopuk tezahürat yapılması, eski güzel ve özgün tezahüratlar yerine Türkiye'deki tüm takım taraftarlarınca söylenen birörnek ve basmakalıp tezahüratlar tercih edilerek, bazı eski ve güzel tezahüratların gelecek kuşaklara aktarılamamasıdır.

Örneğin, eskiden futbolcular maç öncesinde tünelden çıkıp orta sahaya doğru koştukları sırada, taraftarlar büyük bir coşkuyla: **“GURURLUYUZ, GÜÇLÜYÜZ, ANKARAGÜÇLÜYÜZ!”** gibi özgün ve anlamlı tezahüratı defalarca haykırarak stadı inletirken, şimdi **“ALEMİN KRALI GELİYOR”** gibi bütün takımların taraftarları tarafından söylenen basmakalıp bir tezahürat tercih ediliyor.

Ya da geçen gün açtığım bir konuda yazdığım gibi, taraftarın takıma olan sevgi ve bağlılığını çok duygulu bir şekilde belirten **“KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR”** gibi güzel tezahüratların, kalıcı olması ve klasikleşmesi için bir gen gibi genç kuşaklara aktarılması gerekirken bunun yapılamadığını ve böyle tezahüratların yerine şimdi neredeyse bütün takımların taraftarları tarafından söylenen **“BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE”** gibi nefret ve düşmanlık içeren basmakalıp tezahüratların tercih edildiğini görüyoruz.

Örnekleri çoğaltmak elbette ki mümkün...

Bu eski ve özgün güzel tezahüratlar aslında kaybolan birer değer...

Ayrıca taraftarların kendi aralarındaki bağların güçlendirilmesi ve bu bağların gelecekteki kuşaklara da aktarılması bakımından, halen faaliyet gösteren ve yönetilmesi hiç de kolay olmayan Pegasus

Ankaragüçlüler Derneği'ne ve bundan sonra da kurulacak olan taraftar derneklerine tüm taraftarların ellerinden geldiğince maddi ve manevi olarak destek olmaları, katkı sağlamaları, etkinliklere mümkün olduğunca katılmaya çalışmaları da çok önemli.

2- FUTBOLCULAR: Belki de bana “**Sen geçmişte yaşıyorsun**” diyeceksiniz ama futbolculara baktığımızda, 70’li yıllarda Fenerbahçe’yi İstanbul’da, yağmurlu bir havada ve çamurlu bir sahada 8 kişi ile yenen; ikinci ligde oynarken bir mucizeyi gerçekleştirip Beşiktaş ve Fenerbahçe’yi de eleyerek Türkiye Kupası ile Cumhurbaşkanlığı Kupası’nı bileğinin hakkıyla kazanma başarısını gösteren ve Bolu Şehir Stadi’nda tellere tırmanıp tribünlerdeki taraftarların üzerine balıklama atlayan Ankaragücü futbolcularının kazanma hırısı ve inancı ile taraftarlara olan sevgisi ve onlarla bütünleşmesini ne yazık ki yeni nesil futbolcularda görmek pek mümkün değil.

Maçtan önce ya da sonra taraftarlarca coşkuyla tribünlere çağrılan futbolcuların, bu anlamlı çağrıyı basit ve öylesine işaretlerle geçiştirmesini sanıyorum hepimiz yadırgıyor ve hatta kızıyoruz. Ya da Pegasus Ankaragüçlüler Derneği’nin düzenlemek için bin bir zorluğa katlandığı yemeğe katılan bazı futbolcuların bunu bir angarya olarak gördüklerini ve bir an önce yemekten ayrılmak için fırsat kolladıklarını görünce üzülüyoruz. Oysa futbolcuların, taraftarların kendilerine olan sevgisine ve verdikleri emeğe saygı gösterip daha içten davranışlarla cevap vermelerinin, böyle nezih ve güzel yemek davetlerine mümkün olduğu ölçüde eşlerini de yanlarına alıp gelmelerinin hem kendilerini, hem de taraftarları çok mutlu edeceğini ve aralarındaki görünmez bağları daha da güçlendireceğini düşünüyorum.

3- KULÜP YÖNETİMİ: Ankaragücü’nün birinci ligde oynadığı 80’li yıllarda, o dönemdeki kulüp yönetimleri taraftarı memnun edebilecek transferleri büyük bir başarıyla gerçekleştirebilmişlerdi.

Örneğin, o yıllarda bütün büyük kulüplerin transfer etmek istediği futbolculardan ilk akla gelenler: Boluspor’dan Halil İbrahim, Altay’dan Alper, Trabzonspor’dan Hüsnü, Karşıyaka’dan Bilal, İskenderunspor’dan Durmuş...

Bence, o yıllardaki kulüp yönetimleri şimdiye nazaran daha fazla taraftar eksenli bir politika izliyorlardı. Yönetim, taraftarlar ve futbolcular arasındaki bağlar daha güçlü gibiydi sanki.

Gazetelerde Ankaragücü'ne daha fazla sayfa ayrılır, Ankaragücü'nün maçlarını birkaç yazar birden yorumlardı; hatta bir keresinde Ankaragücü kısa süreli kötü bir dönem geçirdiğinde Hürriyet Gazetesi **“Kırmızı Telefon”** başlığı altında taraftarların takım ile ilgili düşünce ve önerilerini de tam sayfada yansıtmıştı.

Diğer taratan, Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'nin yemeğinde gözler, kulüp başkanı sayın Cemal Aydın ve diğer yöneticiler ile eşlerini de aradı. Sayın başkan ve çalışma arkadaşlarının eşleriyle birlikte böyle bir yemeğe katılmaları, camiadaki taraftar-futbolcu-yönetim ilişkilerini pozitif yönde güçlendirmesi bakımından da çok iyi olurdu. Kaldı ki bence bir kulübün taraftar derneğinin yemeği, o kulübün başkanı ve yöneticileri için, eşleriyle birlikte katıldıkları bir iş adamları derneğinin ya da meslek odasının yemeğinden çok daha değerli ve anlamlı olsa gerektir.

Kulüp yönetiminin, şimdi de Ankaragücü'nü en azından Ankara baskısı gazetelerde manşetlere taşıyacak şekilde çalışmasını; taraftar ve seyirci sayısını artıracak politikalar üretmesini; bu anlamda bin bir zorlukla ayakta duran taraftar derneğine en azından manevi bakımdan destek sağlamasını ve taraftar-futbolcu-yönetim arasındaki bağları güçlendirmesini diliyorum.

NOT: Yanlış anlaşılmalara sebebiyet vermemek için şunu belirtmek isterim: Yazdıklarım, aslında herkesin bildiği ve gördüğü konular. Onun için kimseye ders verme ve ukalalık yapma gibi bir niyetim ve düşüncem de yok. Bunlar, sadece futbol, taraftarlık, yöneticilik, futbolculuk gibi kavramlar üzerine kafa yorarken arkadaşlarla paylaşmak istediğim, aslında yalnızca Ankaragücü'nü kapsamayan ve bir çok kulüpte de yaşanan, ancak burası bir Ankaragücü taraftar forumu olduğu için Ankaragücü örneğinde belirtmeye çalıştığım kişisel düşüncelerdir. *12 Ekim 2004*

PAŞA HÜSEYİN'İN ARDINDAN
(23 Mart 2005)

5

PAŞA

“Abii, abii, şimdi at şimdi!...”

Polatlı...

Doğduğum, çocuk ve genç olduğum, mahalle ve okul arkadaşlarımla acı tatlı bir çok anı yaşadığım, ama nedense hep tatlı olanlarını anımsadığım, eskiden herkesin birbirini tanıdığı ve her yiğidin namıyla anıldığı o küçük, şirin bozkır kasabası; şimdilerde ise birbirini tanıyan insanların artık azaldığı, oldukça büyük, kasaba irisi, ama yine de benim gözümde güzel, şirin ve sevimli bir bozkır kenti...

Ve 1970’li yıllarda, hasat mevsiminin bitiminde, ***“Polatlı’nın futbol mabedi”*** olarak kabul edilen Şehir Stadı’nın maçlardan önce itfaiye aracı tarafından sulanan zımpara gibi toprak sahasında, Kaymakamlıkça düzenlenen ve bizim gibi futbol tutkunları için mini bir Dünya Kupası havası taşıyan köylerarası futbol turnuvaları...

Ekonomik durumlarına göre kah Polatlı’daki manifaturacıardan veya Ankara’daki spor mağazalarından alınmış, kah köyün dikiş bilen kadınları tarafından elde dikilmiş, bazıları Peru Milli Takımının formasını andıran rengarenk forma ve şortlarıyla büyük bir heyecan içinde futbol oynamak için sahaya çıkan köy takımları: Kargalı, Çekirdeksiz, Karayavşan, Karakuyu, Toydemir, Uzunbeyli, İnler, Kuşçu, Sivri, Şihahmetli ve diğerleri...

Üstten bagajlı, burunlu otobüsler, minibüsler ve traktörlerle köylerden takımlarını desteklemek için adeta Polatlı’ya akan ve bazıları davul-zurnalarını da yanlarında getiren futbolseverler...

Sahayı çevreleyen tel örgülere asılmış, bazı köylerin isimlerini taşıyan pankartlar... Ve bunların arasında göze çarpan iki büyük

pankart: **“KÖYDEN ESEN FIRTINA-ŞİHAHMETLİSPOR!”** ve **“SAKİN OL ŞUURLU OYNA, KARŞINDA YENİLMEYECEK TAKIM YOKTUR-ŞİHAHMETLİSPOR!...”**

Maçların hakemliğini üstlenen eski futbolcular ve lisanslı tek hakem Astsubay Kıdemli Başçavuş Mehmet Karadeniz...

Ve bu turnuvalarda büyük bir zevkle arz-ı endam edip çocukluk arkadaşlarıyla birlikte köylerinin takımlarında oynayan ve o anda profesyonel olduklarını unutup, bütün alçakgönüllülükleriyle varlarını-yoklarını amatör bir ruhla ortaya koyan, bize göre hepsi birbirinden şöhretli futbol yıldızları: Bir zamanlar Eskişehirspor ve Gençlerbirliği'nde oynayan, bir ara Milli Takıma da seçilen Karakuyulu Tarkan Bilal; Ankaragücü'nde oynayan Uzunbeyli Kazım; onlar kadar tanımadığımız, yalnızca Konya İdmanyurdu'nda oynadığını öğrendiğimiz Kargalı Celal ve Celal'in kardeşi, Gençlerbirliği'nde oynayan, daha sonra da Adana Demirspor, Fenerbahçe, Mersin İdmanyurdu gibi takımlarda oynayacak olan Paşa Hüseyin...

Bu şöhretli futbol yıldızlarından belki de en ilginç kişiliğe sahip olanı Paşa Hüseyin'di.

Anımsadığım kadarıyla onu ilk kez 70'li yıllardan birinin Temmuz ayında düzenlenen Kaymakamlık Kupası futbol turnuvasında Kargalı Köyü'nün futbol takımında izlemiştik.

Paşa'yı Avni Bulduk'un keşfettiğini, Gençlerbirliği'nde oynadığını ve bu turnuva için Ankara'dan geldiğini öğrenmiştik.

Onun, ilkokulda okurken bir müsamerede **“Paşa”** rolünü oynaması nedeniyle hayatı boyunca **“Paşa Hüseyin”** olarak anılacağını ise daha sonraki yıllarda öğrenecektik.

Yenilgiyi kabul etmeyen hırslı bir kişiliği vardı Paşa'nın. Bu kişiliğiyle takımın doğal kaptanıydı.

O temmuz sıcağında sahada ileri-geri çalışıp, basmadık yer bırakmıyor; bir yandan arkadaşlarının açıklarını kapatmaya çalışırken bir yandan da sürekli olarak onları uyarıyor; tekmeyle kafa uzatıyor; rakip kaleye mesafe tanımaksızın uzaktan sert şutlarla

goller atıyor; neredeyse bütün taları, frikikleri ve kornerleri o kullanıyordu.

Kısacası takımın her şeyi olan Paa, o güne kadar çok az profesyonel futbolcu görmüş olan biz genç futbolseverlerin hayranlığını birkaç maçta kazanıvermiti.

Ve Kargalı Köyü'nün futbol takımı bu turnuvalardan birinde Paa Hüseyin ve ağabeyi Celal'in çabalarıyla ampiyon da oldu. Paa, Kaymakamın elinden aldığı kupayla köyünün gençlerinin omuzlarında, stadı hıncahıncı dolduran futbolseverlerin cokulu alkıları eşliğinde eref turu atarken, gözlerinden akan sevinç gözyaşlarını saklamaya bile gerek görmüyordu...

Gençlerbirliği'nde bir süre daha oynayan Paa Hüseyin'in o yıllarda Türkiye 1. liginde mücadele eden Adana Demirspor'a transfer olduğunu öğrendiğimizde çok mutlu olduk ve onunla gururlandık.

Ancak Paşa'nın futboldaki ykselii bununla kalmayacak ve bir yandan Ordu Milli Takımı'na seçilirken, bir yandan da çok sevildiği Adana Demirspor'dan Fenerbahçe'ye transfer olacaktı.

O dönemde bir yetenekli futbolcu öğütme ve yok etme fabrikası olan Fenerbahçe'de yalnızca iki sezon oynayabildi Paa... Sonra Mersin İdmanyurdu'na transfer oldu. Bir süre de orada ter akıtıp başka takımlara gittikten sonra, futbol piyasasında adı daha az duyulur oldu.

Oysa ben bir Polatlılı olarak onun gibi amatör ruhlu bir futbolcunun Ankaragücü, Gençlerbirliği ya da o dönemde 2. ligde mücadele eden Polatlıspor gibi bir Ankara takımında oynamasını ne kadar çok istemitim!

Ama bir türlü olmadı. Ne yazık ki onu Ankara'da çok izleyemedik...

Yıllar sonra, hasta olduğunu öğrendiğimizde Gençlerbirliği taraftarları olarak çok zldk. Ziyaretine giderek moral vermek istedik. Ancak hastalık onu çok hassas ve duygusal yapmıştı. Bir an bile yanından ayrılmayan eşinin söylediğine göre kendisini yatağa mahkum olmuş bir hasta olarak görmemizi istemiyordu. Yalnızca

Gençlerbirliği Taraftarları Derneği Başkanı Cumali Çalışkan odasına girerek, geçmiş olsun dileklerimizi iletip, Gençlerbirliği forması ve **“Alkaralar”** atkısını hediye etti. Kapı aralandığında bir an için göz göze geldik. Bize bakarken belli belirsiz gülümsüyordu. Bu, onu son görüşümüzdü.

20 Mart 2005 Pazar günü, Ankara 19 Mayıs Stadi’nda oynanan Gençlerbirliği-Konyaspor maçından önce Paşa için sessizce saygı duruşunda bulunduğumuz sırada, onun bir köy maçında rakip kaleye hücumla kalkarken ofsayta düşmemek için heyecanla ağabeyi Celal’e seslenip pas isteyişi yankılanıyordu kulaklarımda: **“Abii, abii, şimdi at şimdi!...”**

Güle güle Kargalılı, Polatlılı, Sincanlı, Ankaralı Paşa Hüseyin!...

Ben, seni hep köy maçlarında oynadığın o tadına doyumaz hırslı ve güzel futbolunla anımsayacağım.

Köyüne, Gençlerbirliği’ne, Adana Demirspor’a, oynadığın diğer takımlara ve Türk futboluna hizmetlerin, Türk sporuna armağan ettiğin kızın Milli Voleybolcu Pelin için teşekkürler. 23 Mart 2005

*ANKARAGÜCÜ-DİYARBAKIRSPOR MAÇI
ÖNCESİNDE YAZILMIŞ BİR YAZI
(26 Nisan 2005, 6 Şubat 2006)*

6

ANKARAGÜCÜ’NÜN SAHİPLERİ!

1970’li yıllardan biriydi.

Sanırım 1974 ya da 1975...

Sezonun son maçıydı.

Yanlış anımsamıyorsa Eskişehirspor ile Ankaragücü arasındaydı.

Radyodan dinlediğimiz bu maç berabere bitmiş ve Ankaragücü ligden düşmüştü.

Oysa Ankaragücü, son haftalarda çok büyük bir çıkış yakalamış, ancak bu çıkış sonrasında son maçta aldığı bu beraberlik, diğer takımlar da puan kazanınca ligde kalmasına yetmemişti.

Akşam, o zamanlarda tek kanaldan ibaret olan siyah-beyaz televizyondaki “Spor Stüdyosu” programında maçın özet görüntüleri yayınlandı. Maç bittiğinde, Ankaragücü futbolcuları, sahada sırtüstü ya da yüzükoyun yere serilmiş veya dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını ellerinin arasına almış, ağlıyorlardı.

Hafızamdan hiç silinmeyen ve gözlerimin önünden gitmeyen bu acı görüntüye hiçbir yüreğin dayanması mümkün değildi.

Değerli Arkadaşlar; Ankaragücü’ndeki kötü gidiş maalesef sürüyor. Futbolcularda özgüven kaybı, taraftarlarda da genel olarak bir umutsuzluk havası yayılarak devam ediyor. Herkes, -haklı olarak da olsa- takıma zarar verecek ölçüde negatif enerjiyle yüklenmiş durumda. Sakaryaspor maçı sonrasında yazdığım uzun yazıda bir çok hususu belirttiğim için aynı şeyleri yine tekrar etmek istemiyorum. Ancak, Ankaragücü için yılın maçı denilebilecek bir öneme sahip

Diyarbakırspor maçına artık birkaç gün kala bu negatif enerjinin bir şekilde takım için çok gerekli olan pozitif enerjiye dönüştürülmesi gerekiyor. Daha önce de belirttiğim gibi içinde bulunulan bu ortamdan kurtulabilmek için başkan ve yönetim tartışmalarının, hesaplaşmaların, kırınlıkların, küskünlüklerin vs. ne varsa, tüm olumsuzlukların sezon sonuna ertelenmesi şart. Bir an önce Diyarbakırspor maçına odaklanmak lazım.

Pegasusgüçlüler sitesinde, en üstte akıp giden bir yazı var: **“BAŞKAN VE YÖNETİM KOLTUĞUNUN, FUTBOLCU FORMASININ, TARAFTAR TRİBÜNÜNÜN, BASIN VE HAKEMLER DE ANKARAGÜCÜ’NÜN HAKKINI VERMELİ!...”**

İşte her şey akıp giden bu yazıda saklı.

Bu kulübün sahiplerinin taraftarlar olduğunu söylemeye gerek yok.

Ankaragücü’nün sahiplerinin, Ankaragücü’ne gerçek anlamda sahip çıkma zamanı gelmiştir.

Diyarbakırspor maçını kaybetmiş bir Ankaragücü’nün daha sonraki haftalarda üst üste oynayacağı Galatasaray ve Fenerbahçe maçlarından puan çıkarmasının imkansız denilecek derecedeki zorluğu da dikkate alınacak olursa, geçen sezon Bursaspor örneğinde yaşadığımız gibi son iki maçını kazanması dahi ligde kalmasına yetmeyebilir.

Ben Ankaragücü’nün iki defa küme düştüğünü görmüş bir Ankaralı olarak bir üçüncüsünü değil görmek, düşünmek bile istemiyorum.

Özellikle taraftar arkadaşlara ve futbolculara sesleniyorum.

Bu takım bu çok zorlu ortamda ligde kalacaksa sizlerin sevgisiyle, sizlerin yardımlaşması ve dayanışmasıyla, sizlerin gayret göstererek yaratacağı pozitif enerjiyle kalacak; söylemeye dilim varmıyor ama ligden düşecekse, sizlerin sevgisizliği, sizlerin umutsuzluğu, sizlerin negatif enerjiyle düşecektir.

Haydi arkadaşlar!...

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!...

Bu sese kulak verin. Şu anda takıma zarar vermekten başka bir işe yaramayan başkan ve yönetim tartışmalarını, bazı futbolculara ilişkin olumsuz değerlendirmeleri hiç olmazsa sezon sonunda hesaplaşmak üzere bir yana bırakın. Takımın arkasında bir kale duvarı gibi yükselin. Takımı her şeye rağmen bağrınıza basın. Eski yöneticileri, eski futbolcuları, takıma ve yönetime küstüğü için artık maçlara gelmeyen eski taraftarları harekete geçirin. O gün hepsi stadda olsunlar. Hiç olmazsa bu maç için Emniyet Müdürlüğünden özel izin alıp stadı pankartlarla ve neredeyse her seyircinin elinde bir bayrak olacak şekilde bayraklarla donatın. Maratondaki ve Gecekonudaki hapishaneyi andıran tel örgüleri kaldırın. Ulaşabildiğiniz bütün eski taraftarlara, Ankaralı futbolseverlere ulaşın ve bu maça gelmelerini sağlayın. Stadı, sanki Türkiye Kupası finali ya da şampiyonluk maçı oynanıyormuşçasına tıklım tıklım dolu, iğne atsan yere düşmeyecek bir bayram yerine çevirin. Futbolcular tünelden görünüp orta sahaya doğru koşarak gelirken, onları **“GURURLUYUZ GÜÇLÜYÜZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!”** sloganını bir gökgürültüsü gibi defalarca haykırarak ve konfetiler atarak karşılayın. Bilinçli tezahüratlarınızla Ankaragücü'ne olan sevginizi, bağlılığınızı hem futbolculara, hem dosta düşmana, hem de Ankaralı futbolseverlere gösterin.

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!... 26 Nisan 2005

ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ-BİR SEZON SONRA

Ankaragücü'nün Trabzonspor'a kendi sahasında 2-1 yenildiği maç sonrasında bir yıl öncesine gidip, sitede açtığımı anımsadığım bazı konulara baktım ve geçen yıl 26 Nisan'da, Diyarbakırspor maçı öncesinde yazdığım bu konu başlığını yeniden gündeme getirmenin uygun olacağını düşündüm.

Uygun olacağını düşündüm, çünkü aradan geçen bir yıl içinde değişen fazla bir şey yok...

Yani ders alınmadığı için ne yazık ki tarih sürekli tekerrür ediyor.

Konyaspor maçından sonra Ankaragücü takımında, yönetiminde ve taraftarında zaten var olan negatif hava ve bölünmüş, parçalanmış

görüntü Manisaspor maçı ile iyice yoğunlaştı ve Trabzonspor maçında zirveye çıktı.

Şu anda Ankaragücü'nde, kulübün düştüğü sıkıntılı durumu umursamayan, sürekli yanlış işler yapan bir teknik direktörle kolkola yanlış işler yapan, Ankaragücü taraftarını hiçe sayan, bunu da 19 Mayıs Stadındaki çok kritik bir maçta Trabzonspor taraftarlarına Maraton Tribününün sağ tarafını tahsis ederek açık bir şekilde gösteren, Trabzonspor taraftarları gönüllerince tezahürat yaparken ve önlerindeki yan hakemi baskı altına alırken, yine kapıların doğru dürüst açılmaması yüzünden stad dışında kalmış Ankaragücü taraftarlarını görmeyen, bazı taraftar gruplarına gişe dışında satmaları için bilet veren, maç esnasında taraftarlar kendisini istifaya davet edince staddan çıkıp giden bir kulüp başkanı ve bu kötü gidişte onunla birlikte hareket eden bir yönetim kurulu var.

Şu anda Ankaragücü'nde, takımın düştüğü sıkıntılı durumu umursamayan, Ankaragücü'ne çok yararlı olabilecek futbolcuların psikolojik yapılarını bozarak onları bitirmiş ve göndermiş olan, yerlerine de doğru dürüst bir transfer yaptırmayan bir teknik direktör var.

Şu anda Ankaragücü'nde, sahaya çıktığında Ankaragücü için canını dişine takarak her şeyini, varını yoğunu ortaya koymayan, ölümüne mücadele etmeyen, sakatlanma pahasına rakibe ve topa girmeyen, durumu idare eden futbolcular var.

Şu anda Ankaragücü'nde, artık iyice bölünüp parçalanmış olan, birbirlerini sevmeyen, birbirleriyle mücadele eden, kulüp yönetiminden aldıkları biletleri bilet gişelerinin haricinde stad önünde satmaya çalışan, grup menfaatlerini Ankaragücü'nün menfaatlerinin önüne çıkaran, bir önceki Manisaspor maçındaki rezaletten dolayı teknik direktör ve başkanı istifaya davet eden taraftarları susturan ya da bu tezahüratlara katılmayan, ancak bir sonraki çok zorlu kader maçında takım galip duruma geçtiğinde bile durmaksızın yönetimi, başkanı istifaya davet edip (bence maç esnasında birkaç defa yönetim, başkan ve teknik direktör istifaya davet edilip gerekli mesaj verilerek tepki tadında bırakılabilir ve daha sonra da tüm destek takıma yöneltilebilirdi) yanlış zamanda yanlış tezahüratlar yapan, maç saatine kadar dışarıda dolaşıp maça

neredeyse başlama saatinde giren, takımı hiç de iyi bir şekilde destekleyemeyen, bu yapılarıyla Ankaragücü'ne yarardan çok zarar veren taraftar grupları ve bu gruplara mensup taraftarlar var.

Evet arkadaşlar...

Ankaragücü şu anda maalesef komada...

Şuuru kapalı ve kendini bilemeyecek bir halde...

Uçurumun kenarında, öylece yerde yatıyor...

Yerden kaldırılıp, hemen hastaneye götürülerek yoğun bakıma alınması lazım...

Ama ne yazık ki yardım eden olmadığı için öylece yerde yatıyor...

Bu umutsuz tablonun sorumluları olan başkan, yönetim, teknik adamlar, futbolcular ve taraftarlar, yani bizler sadece bakıyorlar, bakıyoruz...

Elimizden gelecek çok şey var, ama yapmıyoruz. Yapmak için küçük bir adım dahi atmıyoruz.

Kendi küçük çıkarlarımızın pençesine hapsolmuş bir şekilde öylece bakıyor, birbirimizi suçluyoruz...

Bu olumsuz tabloda benim de hatam varsa, ben de payıma düşeni kabul etmeye, bundan sonra da Ankaragücü'nün bu durumdan kurtulması için ne yapılması gerekiyorsa payıma düşeni ve elimden geleni yapmaya razıyım ve buna hazırım.

Artık zaman; bahaneler üretme, birbirini suçlama, iyice bölünüp parçalanma zamanı değil, bu tablonun sorumlularının bir an önce kendi hatalarını kabul edip, sorumluluğunu üstlenme ve Ankaragücü'nün bu çıkmazdan kurtulması için gerekeni yapma zamanıdır.

Eğer Ankaragücü'nün çıkarları gerektiriyorsa, -ki ben gerektirdiğini düşünüyorum- başkan Cemal Aydın ve teknik direktör Saffet Susiç derhal istifa etmeli, istifa etmezlerse yönetim kurulu tarafından görevden alınmalı; yönetim kurulu üyeleri, sezon sonuna kadar vekaleten başkanlık yapmak üzere hemen aralarından birini görevlendirmeli ve takımın başına da ne yaptığını bilen, planlı,

programlı, cesur, dirençli, sorumluluk sahibi, bilgili, dürüst ve iyi bir teknik adam getirilmeli; futbolcular ve taraftarlar da kendilerine çekidüzen verip, birbirlerini sevip sayarak takımı bu çıkmazdan, bu girdaptan kurtarmak için çalışmalı, bütün enerjilerini bu yönde harcamalıdır.

Gün kırıgınlık, umutsuzluk, suçlama, inat ve bahane üretme günü değil, görev günü...

Ve görev hepimizin...

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!... 6 Şubat 2006

ANKARAGÜCÜ-DİYARBAKIRSPOR MAÇI SONRASI BİR YAZI
(2 Mayıs 2005, 10 Mayıs 2005)

7

ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ-2

Değerli Arkadaşlar; Güzel ve keyifli bir Cumartesi yaşadık. Bu kritik maçta takım da taraftarlar da her zamankinden daha pozitif. Herkes galibiyete şartlanmış ve kilitlenmişti.

Taraftar arkadaşlar Fenerbahçe ve Konyaspor maçlarında biraz daha iyi organize olup pozitif enerjilerini artırarak sahaya yansıtmaya devam ederlerse, futbolcular da yardımlaşma ve dayanışmayı koruyup Diyarbakırspor maçındaki gibi mücadele ederlerse başarı kendiliğinden gelecektir.

Ancak Kayserispor'un da galip gelmesiyle rahatlamamız mümkün olmadı. Özellikle Türkiye Liginde, kümede kalma mücadelesi veren bazı takımların son haftalarda her nasılsa şahlanarak çok şaşırtıcı sonuçlar ve dış yardımlar aldıklarını da göz önünde bulunduracak olursak, kümede kalma barajının oldukça yükseleceğini söylemek için kahin olmaya gerek yok.

Onun için gevşemeyelim. Takımın da gevşemesine izin vermeyelim. Ankaragücü için hayati bir öneme sahip olan şu son dört haftada dişimizi sıkıp, bizi üzecek, sinirlendirecek, tatsızlığa sebep olabilecek negatif konulardan ve tartışmalardan uzaklaşalım. Biraz keyiflenelim, bu güzel galibiyetin keyfini doya doya yaşayalım; hem birbirimizle, hem de futbolcularımızla kenetlenip birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim. Bir ucundan yakaladığımız 1981 ruhuna daha sıkı sarılalım ve daha çok yaklaşalım. Özellikle Ankara'daki Fenerbahçe maçındaki stad düzeni için çalışmalara ve girişimlere şimdiden başlayalım. O maçta her ne suretle olursa olsun 1981'de olduğu gibi staddaki çoğunluğu sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapalım. Malatyaspor, Galatasaray taraftarlarına nasıl kurallarda belirtildiği kadar bir yer tahsis ettiyse, bizim kulüp yönetiminin de, Fenerbahçe taraftarlarına kurallara göre deplasman

takımına tahsis etmesi gereken yerden fazlasını vermemesini sağlayalım. Gecekondü, Maraton ve Saatli'nin tamamı ile Kapalı'nın sağını almak ve Fenerbahçe taraftarlarına kaptırmamak için elimizden geleni yapalım. Fenerbahçe'nin taraftarlarını ve futbolcularını şaşırtalım; neye uğradıklarını anlayamayacak hale getirelim.

Peki bu kolay mı? Elbette ki zor. Ama imkansız değil. Çalışsak, denersek başarırız.

Ben, taraftarları ve futbolcularıyla 1981 ruhunu yakalamış olan bir Ankaragücü'nün Galatasaray'ı İstanbul'da, Fenerbahçe'yi de Ankara'da yenmesinin bir sürpriz ya da mucize olmayacağını düşünüyorum. Geçmişte bunu başarmıştı çünkü.

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!... 2 Mayıs 2005

10 MAYIS 2005

Bu konuyu 2 Mayıs 2005 günü Diyarbakırspor maçından hemen sonra açmıştım. Fenerbahçe maçı Ankaragücü için hayati öneme sahip bir maç. Çünkü diğer takımların da alacakları puanları göz önünde bulunduracak olursak, son haftalar büyük bir olasılıkla çok sıkıntılı geçecek gibi görünüyor. Nitekim Kayserispor beklenmedik bir şekilde Gaziantepspor'u deplasmanda yenerek sürpriz bir üç puan aldı ve düşme barajı bir anda 30 puana çıktı. Son üç haftada bazı takımlar arasında ittifaklar kurulabilir. Dilim varmıyor ama Konyaspor, Diyarbakırspor'a kendi sahasında yenilip onu takip eden Ankaragücü'ne Ankara'da en azından bir puan için direnebilir. Aynı şeyi, sırasıyla Diyarbakırspor ve Ankaragücü ile oynayacak olan Rizespor'un da yapması hiç de ihtimal dışı değil. Sakaryaspor, Kayserispor'a yenilse dahi A.Sebat ve Malatya maçlarından altı puan çıkararak puanını en az 35 yapabilir. Kayserispor, mucizelerine yenilerini ekleyerek ligi en az 37 puanla bitirebilir. Kısacası bütün şartlar Ankaragücü'nün aleyhine gelişebilir. Geçen yıl Bursaspor'un düştüğü durum da dikkate alınırsa şu andan itibaren her türlü ihtimal göz önünde tutulmalıdır.

Dolayısıyla bu hafta Fenerbahçe ile oynayacağı maç Ankaragücü hayati bir öneme sahip. Kulüp yönetiminin de bu maçın öneminin bilincine vararak stadın düzenini Fenerbahçe için bir deplasman maçı havası yaratacak şekilde planlaması gerekiyordu. Tribünler arasında farklı fiyat tarifiesi uygulanamayacağına göre, yapılacak iş Fenerbahçe taraftarlarına Kapalı'nın solunda kuralların öngördüğü sayıda yer tahsis edilmesi ve Kapalı Tribün bilet fiyatlarının çok pahalı tutulması; Maraton, Gecekondu ve Saatli'nin ise Ankaragücü taraftarlarına tahsis edilmesi ve bilet fiyatlarının da çok düşük tutulmasıydı. Eğer 19 Mayıs Stadı Ankaragücü'nün stadı ise kulüp yönetimi bunu böyle yapabilmeliydi. Ben bu öneriyi 2 Mayıs 2005 tarihinde yapmıştım zaten. Kulüp yönetimindeki kişiler yıllardır bu işin içinde olduklarına göre bizim görebildiklerimizden fazlasını görmeleri lazım. Nitekim benzer bir uygulama Sakaryaspor maçında yapıldı. Çoğu Adapazarı'ndan gelen ve hepsi de birer tribüncü olan Sakaryaspor taraftarlarının günahı neydi o zaman?

Fenerbahçe taraftarlarının Maraton'un yarısını, Saatli'yi ve Kapalı'nın solunu işgal etmeleri, stadyumda oldukça hakim bir konuma gelmelerine ve şampiyonluğa iyice kilitlenmiş olan futbolculardan oluşan çok güçlü takımlarını sanki kendi sahalarındaymışçasına coşturmalarına sebep olacaktır.

Şimdi kendimize şöyle bir soru soralım: Varsayalım ki bu maç İstanbul'da oynanacak ve Ankaragücü'nün 15.000 taraftarı Şükrü Saraçoğlu Stadı'nın kapısına dayandı. Fenerbahçe Kulübü Ankaragücü taraftarlarına 15.000 kişilik yer ayırır mı? Yoksa kuralların öngördüğü sayıda 2.500-3.000 bilet mi verir?

Kulüp yönetiminin, bu olağanüstü dönemde sanki bütün şartlar normalmiş gibi davranması ve kazanılacak birazcık para uğruna Ankaragücü'nün geleceğini tehlikeye atması çok yanlış.

1981 RUHU böyle kazanılmaz!

Bu yanlıştan derhal dönülmeli! Fenerbahçe taraftarlarına yalnızca Kapalı'nın solunda kuralların öngördüğü sayıda yer verilmeli.

SONRA NE OLDU?

Ankaragücü, Fenerbahçe'yi Cenk'in penaltıdan attığı golle 1-0 yenmeyi başardı ve ligde kalma mücadelesinde kendisi için çok önemli bir galibiyet aldı. Aynı akşam diğer Ankara takımı Gençlerbirliği de deplasmanda oynadığı Galatasaray'ı 2-1 yenerek Ankara futbolu tutkunlarına güzel bir gece yaşattı.

Ankaragücü ve Gençlerbirliği kulüplerini yönetenler, Fenerbahçe ve diğer İstanbul takımlarına Maraton'un sağını, Kapalı'nın solunu ve Saatli'nin tamamını tahsis etmeyi sürdürdüler ve sürdürmeye çalışıyorlar.

Yani değişen fazla bir şey olmadı!

Bununla birlikte Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'nin girişimleriyle, Ankaragücü taraftarları için bir efsane olan "Sol Kapalı" 2006-2007 sezonunda Vestel Manisaspur, Denizlispor maçlarında Ankaragücü taraftarlarına tahsis edildikten sonra Trabzonspor ve Konyaspor maçlarında yine rakip taraftara verilince çileden çıkan taraftarların bu uygulamayı protesto etmeleri üzerine, kulüp yönetimi 29 Ekim 2006 günü oynanan Ankaragücü-Kayseri Erciyesspor maçında "Sol Kapalı" yeniden Ankaragücü taraftarlarına tahsis etmek zorunda kaldı. Kısacası kulüp yönetimini anlamak mümkün değil. Kayseri Erciyesspor maçında stada ne kadar Kayserili taraftarın geldiği belli oldu işte. PAF takımı oyuncularıyla birlikte bir otobüsü zor doldurur. Şimdi böyle bir maçta rakip takıma üç tribün birden ayrılır mı? Ayrılmaz tabii. Ama Volkan ve Pegasus, Sol Kapalı'yı almak için bastırmasaydı kulüp yöneticileri yine öyle yapacaklardı muhtemelen. Oysa Kayseri Erciyes'e yalnızca Saatli verilince ne oldu? Hem Maraton'un Sağ, hem de Sol Kapalı önemli sayıda Ankaragücü taraftarı ile doldu. Stadda Sol Kapalı, Sağ Kapalı, Gecekondu, ve Maraton tribünlerini dolduran taraftarların müthiş bir destekle bol miktarda pozitif enerji yükledikleri takım adeta coştı ve bu desteğe bol gollü güzel bir galibiyetle yanıt verdi. İşte kulüp yönetiminin bunu anlaması lazım. Yöneticilerin bundan sonra da akıl dışı uygulamalar yapmamalarını, hangi maç olursa olsun Sol Kapalı'yı ve Sağ Maraton'u rakip takıma tahsis etmemelerini diliyorum.

*ANKARAGÜCÜ TARAFTARLARI ARASINDAKİ
KIRGINLIKLARA DAİR
(4 Mayıs 2005)*

8

ANKARAGÜÇLÜLER

Ankaragücü taraftarı bir çok arkadaşım var. Hepsi de Ankara'yı ve Ankaragücü'nü gerçekten çok seven, taraftarlık duygularını Ankaragücü sevgisi üzerine oturtan, Ankara ve Ankaragücü denildiğinde akan suları durduran, Ankaragücü ile yatıp kalkan, Ankaragücü yenince mutluluktan uçan, yenilince yemeden içmeden kesilen, coşkulu, heyecanlı ve özü itibariyle benim kısaca güzel insanlar dediğim kişiler.

Gençlerbirliği taraftarları arasında da çok arkadaşım var. Aynı şeyleri onlar için de rahatlıkla ve memnuniyetle söyleyebiliyorum.

Ankara'da yaşadığımız için Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray'ı da tutan bir çok arkadaşım var elbette ama inanın onlarda bu kadar sevgiyi, duyguyu, coşkuyu ve heyecanı göremiyorum şahsen...

Tabii, taraftarlık bir duygu işi, sevgi işi, heyecan işi... Ama Ankara gibi kozmopolit bir kentte, Ankaragücü ve Gençlerbirliği taraftarı olmak için duygu, takım sevgisi, heyecan, coşku gibi birincil unsurlar yetmiyor; bunların yanında mantık, kent sevgisi ve kentlilik bilincinin bulunması da gerekiyor.

Şimdi, benim yıllardan beri tanıdığım Ankaragüçlülerden yola çıkarak ve yanlış anlaşılmayacağımı umarak Ankaragücü taraftarları için genel anlamda şöyle bir gözlemim olduğunu söyleyebilirim: Evet, Ankaragücü taraftarlarında takım sevgisi, duygu, heyecan, mantık, kent sevgisi ve kentlilik bilinci fazlasıyla var. Bunlar, bir insanı insan, bir taraftarı taraftar yapan çok olumlu özellikler...

Yalnız bu olumlu özelliklerin yanında, Ankaragüçlülerin biraz olumlu, biraz da olumsuz olduğunu söyleyebileceğim bir özellikleri daha var: Aşırı duygusallık!...

Tanıdığım bir çok Ankaragüçlü o kadar aşırı duygusal ki, o kadar kırılğan bir yapıya sahip ki en ufak bir tartışma kırgınlıklara yol açabiliyor ve bazen güzel bir galibiyetin keyfinin doyasıya yaşanmasına da engel olabiliyor. Takımın durumunun da etkisiyle, ortam birazcık pozitifleşse, insanlar birazcık neşelense bile hava birdenbire herkesin neşesini kaçırarak derecede negatifleşebiliyor. Bazı arkadaşlarımız, yaşanan kırıcı kişisel tartışmalar sonrasında artık sitede yazmayacaklarını belirtebiliyor.

Değerli arkadaşlarım, belki de geçmişte yazdığım bazı yazılarda belirttiğim hususların bir tekrarı gibi olacak ama çoğunuzun ağabeyi durumunda olmamın da sağladığı torpile ve hoşgörüye sığınarak, şöyle bir öneride bulunmak zorunda hissediyorum kendimi: Gelin, çok zorlu geçeceği açık olan önümüzdeki dört haftada aşırı duygusallıktan, aşırı duygusallığın yarattığı olumsuz havadan uzaklaşalım; birbirimizi kırmayalım; kırgınlıklarımızı unutalım; kırgınlıklara yol açabilecek yoğun kişisel tartışmalara girmeyelim; enerjimizi önümüzdeki dört hafta için takımdaki futbolcuları ve teknik heyeti pozitif yönde motive etmek ve desteklemek için harcamaya çalışalım...

Biraz batıl inanç olarak nitelendirilebilir ama ben şahsen taraftarlar, futbolcular ve teknik heyette oluşacak pozitif havanın, birlik ve beraberliğin, takımın alacağı sonuçları doğrudan olumlu bir şekilde etkileyeceğini düşünüyorum. 1981 ruhuyla yakalanan pozitif hava, o dönemde bir ikinci lig takımı olan Ankaragücü'nün Türkiye liginin dev takımlarını eleyerek Türkiye'de ilk ve tek defa Türkiye Kupası'nı kazanarak bir mucize gerçekleştirip Türk Futbol Tarihi'ne geçmesini nasıl sağladıysa, geçen hafta da kaç maçtır galibiyet yüzü görmemiş, önüne gelen takımdan fark yemiş ve özgüvenleri kaybolmuş olan futbolcuların, yeni teknik direktör Adnan Şentürk'ün önderliğinde birbirleriyle ve taraftarlarla bütünleşip kenetlenmesinin Diyarbakırspor maçındaki farklı galibiyeti getirdiğine inanıyorum.

Gelin bu havayı devam ettirelim arkadaşlar. Bu pozitif havaya çok ihtiyacımız var çünkü!...

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!... 4 Mayıs 2005

YAZIYA EK (26 Ağustos 2005)

Çok eski bir tarihte (Mayıs 2005) açtığım bu konuyu yeniden güncel konuların arasına taşımamın bir sebebi, bu hafta içinde transferde yaşananlar sonucunda bir anda haklı olarak taraftarın özlemini duyduğu ve girdiği olumlu hava...

Yazımda belirtmediğimi ya da tam olarak yansıtamadığımı düşündüğüm ve Ankaragüçlülerin en sevdiğim ve takdir ettiğim yönlerinden biri bu: Kalenderlik, katıksız sevgi, minicik güzel bir haberden bile mutlu olmak!...

Şimdi örneğin Fenerbahçe taraftarlarının forumlarına bir bakın; mevcut kadronun yetersizliği konusunda ne ahkamlar kesiliyor. Birçok futbolcu yerden yere vuruluyor.

Oysa bu kadronun Ankaragücü'nde olduğunu bir düşünün. Hiç abartmıyorum, bu taraftarla ligin tozunu atmayı bir yana bırakın, Şampiyonlar Liginin salları.

Bir an için Coridon, Heverton gibi oyuncuları Fenerbahçe'nin almaya kalktığını düşünelim. Muhtemelen Fenerbahçe taraftarları bu transferlerden memnun olmayacak, bunları da nereden bulmuşlar diyerek kulüp yönetimini protesto edeceklerdi. Yanlış anlaşılmasın, Coridon ve Heverton kalitesiz futbolculardır demiyorum. Aksine bence çok kaliteli ve Ankaragücü'ne yararlı olabilecek futbolcular.

İşte düşünce ve anlayış farkı burada. Bir yanda güç, başarı ve zafer avcısı, takımını başarı için seven, şampiyonluk yarışından kopunca hemen tribünleri boşaltan ve Fenerbahçe'den bahsetmeyen, onun adını duymak istemeyen bir taraftarlık anlayışı; diğer yanda takımını karşılıksız ve hiç bir çıkar gütmenden seven, yıllardan beri başarıya susadığı ve çok az başarı gördüğü halde Ankaragücü'nü gönülden destekleyen, kalender, birazcık güzel haberlerle mutlu olan taraftar: Ankaragücü taraftarı!...

SONRA NE OLDU?

Oynadığı süre içinde başarılı olmasına, sahada yaptığı hareketlerle taraftarların gözlerinin pasını silen Coridon anlaşılamayan bir nedenle takımdan ayrıldı ve bir daha dönmedi. Everton da 2005-2006 sezonunun sonunda takımdan gönderildi. Petkov'un sözleşmesi yenilenmedi; ama sezon başladıktan sonra yeniden transfer edildi. Önce ülkesine geri gönderilen Batista tekrar takıma çağrıldı; ancak alacağını istediği gerekçesiyle yeni sezon hazırlıkları için Avusturya'ya giden takımı havaalanına götüren otobüsten indirilip ülkesine geri gönderildi. Mısırlı Ahmet Belal bir ara tam bir bilmece oldu; sonunda Konyaspor ile anlaştı. Kısacası yabancı futbolcu transferinde bir rekor kırıldı. Gelenin gidenin haddi hesabı yoktu.

Birçok yabancı futbolcu hala gidip gelmeye devam ediyor. Taraftarlar ve futbolseverler, Ankaragücü'nün yabancı futbolcularını saymakta zorlanıyor.

Öyle ki, 2005-2006 sezonunun ikinci yarısında bir ara Ankaragücü'nün 6 olması gereken sözleşmeli yabancı futbolcu sayısının 7 olduğu ve bu dönemdeki maçlarında hükmen yenik sayılması gerektiği bile iddia edildi. Kadrodaki yabancı futbolcu sayısı böyleyken, bunlardan en fazla bir ya da ikisinin sahada olması da ilginç bir tezat oluşturunuyordu.

2006-2007 sezonunda da değişen bir şey yok. Kadrodaki yabancı futbolcu sayısı ile sahadaki yabancı futbolcu sayısı arasındaki tezat devam ediyor. Bununla birlikte Da Silva, Bebbe, Tita gibi futbolcular dikkate alındığında, en azından bu sezonun yabancı futbolcuların performansları açısından şimdilik kötü bir sezon olmadığı söylenebilir.

ALTYAPI HAKKINDA KISA BİR YAZI
(5 Mayıs 2005)

9

ALTYAPI VE GENÇ FUTBOLCULAR

Son günlerde çok konu açtığımın, yazılarım biraz uzun olduğu için de siteye giren arkadaşlarımın zamanlarını fazlasıyla aldığımın farkındayım. Ama tartışmalarımızı daha pozitif konulara kaydırmamıza da yardımcı olabileceğini de düşünerek, aklıma takılıp kalan bir konuyu gündeme getirmeden edemedim.

Ben, yazdığım bütün taraftar forumlarında, yeri geldiğinde dilim döndüğünce altyapının önemini vurgulamaya, bir kulübün geleceğe güvenle bakabilmesi ve sağlam adımlarla yürüyebilmesi için altyapısının çok güçlü olması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum.

Birçok arkadaşımız da altyapının öneminin farkında olduklarını belirten yazılar yazıyorlar.

Eskiden “Ümit Takım”, şimdi ise “PAF Takım” dediğimiz altyapı takımları, 80’li yıllarda maçlarını aynı stadda (A) Takımın maçından önce oynarlar; seyirciler de bir yandan (A) Takımın maçının başlamasını beklerken, bir yandan da genç yetenekleri keyifle izleyip, gelecekte (A) Takımda oynayabilecek futbolcuları keşfetmeye çalışırlardı. Çok güzel ve keyifli tartışmalar olurdu. Sırf altyapı takımının maçını da izleyebilmek için birçok taraftar ve seyirci (A) Takımın maçından 2-3 saat önce stada gelirdi. Ankaragücü, maçlarını (A) Takımın maçlarından önce aynı stadda oynayan altyapı takımlarından birçok futbolcuyu (A) Takıma kazandırdı: Erhan, Mehmet Soykök, Abdullah, Hakan Kutlu gibi...

Şimdi ise PAF takımlarının maçları aynı stadda (A) Takımın maçlarından önce oynatılmadığı için bir altyapının varlığından haberdarız ama bu altyapıda kimler var, hangi futbolcular çok yetenekli, hangi futbolcular (A) Takıma alınabilir, çoğumuz bunları bilmiyoruz ve bu konularda bir fikir de yürütemiyoruz.

Öte yandan altyapı futbolcuları da büyük stadda seyirci önünde oynayarak deneyim kazanma, kendilerini gösterme fırsatı bulamıyorlar.

Biliyoruz ki altyapıda gerçekten çok yetenekli çocuklar var. Bu çocuklar bir anlamda bu kulübün geleceğini oluşturuyor. Umut, Adem Koçak, Emre, Burak, Cemal gibi futbolcular altyapının birer ürünü.

Geçenlerde sitede Serhat adlı özel seyircisi olan golcü bir PAF takım oyuncusundan söz ediliyordu. Ancak çoğumuz bu konuda gerçekten yeterli ölçüde bilgi sahibi değiliz.

Oysa anladığım kadarıyla aramızda PAF Takımını izleyen arkadaşlarımız var. Bu arkadaşlarımız PAF takım hakkındaki bilgilerini burada bizimle paylaşabilirler mi?

Ben şahsen bu konuda bilgilенmeyi çok isterim. Böylece buradaki tartışma platformlarından birini de takım hakkında kendimizi bilgilendirmeye ayırmış oluruz. 5 Mayıs 2005

SONRA NE OLDU?

Ankaragücü teknik direktörü Hikmet KARAMAN, 9 Kasım 2006 günlü Hürriyet-Ankara'ya yaptığı açıklamada Türk futbolunun geleceğiyle ilgili kaygıları olduğunu söyleyerek, futbolumuzda altyapıya eğilme zamanı geldiğini ve özellikle maddi imkanları yetersiz kulüplerin, altyapılarına daha çok önem vermesi gerektiğini şöyle dile getiriyordu:

“Türkiye’de her kulüp, kendi futbolcusunu yetiştirmeli. Kulüplerin yapılarına ve sistemlerine uygun adamlar bulunmalı ve ortaya çıkartılmalı. 80 milyonluk bir ülkede yaşıyoruz. Bana kimse ‘Yetenekli futbolcu yok’ demesin. Bir sürü futbolcu daha meslek hayatlarının baharında yok olup gidiyor. Bunlar, kendilerini keşfedecek birilerini bekliyor. Bu değerleri hiçe sayarsak, Türk futbolunun geleceği karanlığa gömülür. Murat Duruer gibi 18 yaşında bir oyuncuyu ilk 11’de oynatıyorum. Bu çocuklara güvenmezsek, onlara özgüven aşılamazsak, bir yere varamayız. Kaybolup giderler. ‘18 yaşındaki oyuncu Süper Lig’i kaldıramaz’

diyorlar. Kaldırıyor işte. Murat Duruer'i G.Saray maçında sahaya sürdüm. Aslanlar gibi oynadı. O maçtan sonra da formayı sırtından çıkarmadı. Şimdi hocalarıma talimat verdim. 'Ben anlamam, arkadaş! İkinci yarının başına kadar PAF takımından en az bir oyuncuyu daha A takıma hazır hale getireceksiniz' dedim. A.Gücü'nde ne kadar yetenekli oyuncular olduğunu herkes görecek. Milyon dolarları sokağa atmayalım. Çek Cumhuriyeti'ne gittim. Sekiz takım izledim. Bir tane bile oyuncu beğenemedim. 'Ceyhun orada olsaydı başkana ne derdim' diye düşündüm. 'Bu adamı alalım. Bir yıl sonra 5-10 milyon dolara satarız' derdim. Çok samimiyim. 8 milyonluk Çek Cumhuriyeti nerede, 80 milyonluk Türkiye nerede? Bu yüzden, yapmış olmak için yabancı transfer etmemeli kulüpler. Türk futbolunun kurtuluşu altyapılara dönüp sağlıklı arayışları, doğru kişilerle doğru biçimde yapmakta. Yoksa kulüpler kapılarına bir süre sonra kilidi asar."

Ne diyeyim Hikmet Hocam? Bize söyleyecek bir söz bırakmamışsınız. Ağzınıza sağlık!

ANKARAGÜCÜ-FENERBAHÇE MAÇI ÖNCESİ BİR YAZI
(11 Mayıs 2005)

10

ANKARA'DA FENERBAHÇELİ OLMAK

Tarih: 7 Mayıs 2005 Cumartesi...

Galatasaray-Ankaragücü ve Diyarbakırspor-Fenerbahçe maçları bitmiş; Galatasaray 2-1, Fenerbahçe de 2-0 kazanmıştı. Böylece, şampiyonluk için mücadele eden bu iki takımdan Fenerbahçe, Galatasaray ile arasındaki dört puanlık farkı da koruyarak liderliğini sürdürmüş oluyor ve son üç haftaya önemli bir avantaj sağlamış olarak giriyordu.

Aynı günün akşamı, evinde televizyonun başına geçen N., TRT1 kanalında yayınlanan Stadyum programını izlemeye başladı.

Görüntüler... Görüntüler... Görüntüler...

Bitmek tükenmek bilmeyen görüntüler...

Fenerbahçe ve Galatasaray takımlarının otobüsle stada gelişleri... Teknik adamların ve futbolcuların otobüsten inişleri... Futbolcuların maç başlamadan saatler önce stadın içinde yaptıkları gezintiler... Röportajlar... Spor yazarlarının görüşleri...

Tekrarlar... Tekrarlar... Tekrarlar...

Diyarbakırspor-Fenerbahçe maçındaki olaylar...

Vesaire... Vesaire...

Tam bir Ankara futbolu tutkunu olan ve yıllardan beri tüm benliğiyle Gençlerbirliği ile Ankaragücü'nü destekleyen N., Ankaragücü'nün Galatasaray'a yenilerek düşme hattına yaklaşmasının ve bu arada Kayserispor'un da beklenmedik bir şekilde Gaziantepspor'u deplasmanda yenerek düşme barajının iyice yükselmesine yol açmasının da verdiği keyifsizlikle vurdu kafayı yattı...

N., bir an için düşündü: 16 yaşından beri Ankara takımlarının peşinden koşuyordu. Artık ellisine merdiven dayamıştı ve şampiyonluk görmek istiyordu. Tribünleri tıklım tıklım doldurmuş olan taraftarların arasında şampiyonluk şarkıları söylemek istiyordu. Güçlü ve zengin, istediği futbolcuyu ve teknik adamı alabilen, istemediğini de gönderebilen, hep şampiyonluğa oynayan ve şampiyonluk dışındaki hiçbir sonucu başarı olarak kabul etmeyen bir kulübün taraftarı olmak istiyordu.

Evet, biraz düşününce bu takımı bulmuştu N.: Fenerbahçe!...

Fenerbahçe'yi tutabilirdi. Bir takımın taraftarı olmak için bilgi, görgü, meslek, kentlilik bilinci, vs. gibi özelliklere gerek yoktu ki!... Fenerbahçeliyim derdin olur biterdi. Zaten herkes öyle yapmıyor muydu? Fenerbahçeliyim diyordun Fenerbahçeli oluyordun. Galatasaraylıym diyordun Galatasaraylı oluyordun. Beşiktaşlıym diyordun Beşiktaşlı oluyordun.

Türkiye'nin bütün kentlerindeki insan yığınları bu takımları tutuyor, bu takımları tartışıyor, kendi kentlerinde bu takımların taraftar derneklerini kuruyor, bu takımlara para akıtıyorlardı. Türkiye'de futbolun yapısını belirleyen en büyük özellik güç ve paraydı. Evine ekmek götürmekte zorlanan Ankaralı, Kütahyalı, ya da Konyalı bir işsiz ağzını yaya yaya, dişlerini göstere göstere gülerek Fenerbahçeli, Galatasaraylı ya da Beşiktaşlı olduğunu söyleyebiliyor; Alex'i Brezilya'dan nasıl getirdiklerini ballandıra ballandıra anlatabiliyordu.

Bundan sonraki yaşamında, tuttuğu takımın başarılarıyla mutlu olmak ve öğünmek isteyen N., bu duygu ve düşüncelerle kesin kararını verdi: Bundan sonra Fenerbahçeli olacaktı!...

Neden? Çünkü, bu üç İstanbul takımı içinde en zengini, en başarılısı, en güçlüsü Fenerbahçe'ydi!... Fenerbahçe başkanı Aziz Yıldırım bir demecinde, artık sadece sahada değil masa başında da kazanmayı öğrendiklerini gururla söylememiş miydi? Artık sahada da, masa başında da sürekli galip gelen ve başarılı olan bir takımın taraftarı olacaktı!...

Yalnız bir sorun vardı: N., Ankara'da yaşıyordu. Hayatının tamamına yakını Ankara'da geçmişti ve Ankara'yı çok seviyordu.

Yaz aylarında tatile gitmek için bile Ankara'dan ayrılmak istemezdi. Birkaç gün ayrılrsa Ankara'yı, arkadaşlarını ve yakınlarını hemen özlerdi. Fenerbahçe ise bir İstanbul takımıydı ve Ankara'ya yalnızca üç maç için gelebilecekti.

Olsun!... Onun da kolayı vardı: Fenerbahçe'nin Ankara'da oynayacağı maçları 19 Mayıs Stadı'nda Ankaralı Fenerbahçe taraftarlarıyla birlikte izler; İstanbul'daki maçları ile diğer deplasman maçlarını izlemek için de son yıllarda yerden mantar biter gibi çoğalmış olan Digitürk salonlarından birine giderdi. Diğer Ankaralı Fenerbahçe taraftarlarıyla birlikte sarı-lacivert şapka, atkı, forma ve bayraklarla sık sık dev ekranlı televizyona doğru hareketlenerek heyecanla tezahürat yapmak da çok hoş olurdu yani!... Ayrıca zaten bütün televizyonlar ve gazeteler de yalnızca bu takımlardan bahsediyor, bu takımlardan haberler veriyordu. Luciano'nun çocuğunun diş çıkardığından, Alex'in eşinin televizyonda hangi Brezilya dizisini izlediğinden bile haberiniz oluyordu. Anlı şanlı spor yazarları gazetelerdeki köşelerinde ve televizyon programlarında uzun uzun bu takımların maçlarını yorumluyordu.

N., bunları düşününce birden keyiflendi. Artık gazetelerdeki spor sayfalarını daha bir zevkle okuyabilecek, saatlerce süren televizyon programlarını daha bir dikkatle izleyebilecek ve kendince yorumlar yapabilecekti. Ezeli rakipler Galatasaray ve Beşiktaş'ın başkanları ile yöneticilerine daha çok kızabilecek, yeri geldiğinde onlarla daha çok alay edebilecekti.

Neyse, bu sorun da çözülmüştü. Kısacası işlem tamamdı. Onu Fenerbahçe taraftarlığına kaydedecek bir makam ve defter de olmadığına göre kendisini artık Fenerbahçeli olarak sayabilir; her yerde gururla Fenerbahçeli olduğunu söyleyebilirdi. Ne güzel!...

Sempatisi hala devam ediyordu ama kurtulmuştu artık bu Ankara takımlarından. Zaten o takımların başkanları ve yöneticileri de Fenerbahçeli, Galatasaraylı ya da Beşiktaşlıydı aslında. Ve hiçbir zaman bu takımların taraftarı olduklarını gizleme gereği bile duymuyorlardı.

Ya taraftarlar? Ankara takımlarının taraftarlarının sayısı artmak yerine gittikçe azalıyor, 19 Mayıs Stadı her geçen gün biraz daha

tenhalaşıyordu. Ama N., yumuşak bir vücut çalımıyla kurtulmuştu bu sıkıntılı taraftarlıktan. Çünkü artık sürekli olarak şampiyonluk kovalayan, şampiyonluktan başka bir şey düşünmeyen, şampiyonluk dışındaki her dereceyi başarısızlık sayan güçlü ve zengin Fenerbahçe Cumhuriyeti'nin taraftarıydı o!...

Ve o büyük gün geldi çattı: 15 Mayıs 2005 Pazar akşamı... Ankaragücü-Fenerbahçe maçı...

Ankaralı bir Fenerbahçe taraftarı olarak 19 Mayıs Stadı'nda izleyeceği bu ilk maç için sabahtan itibaren hazırlanmaya başladı N... Gençlerbirliği ve Ankaragücü'nün kombine biletlerini cüzdanından çıkardı ve hatıra olarak saklamak için bir kutuya koydu. Çok heyecanlıydı. Acaba Ankaragücü'ne kaç gol atacaklardı? Yeneceklerdi; bu kesindi. Ama kaç gol atacaklardı? Önemli olan buydu!...

Ankaragücü yönetimi de Fenerbahçe taraftarlarına her zaman olduğu gibi bir güzellik yapmış; Maraton'un yarısını, Saatli'yi ve Kapalı'yı Fenerbahçe taraftarlarına tahsis etmişti. Yani Fenerbahçe taraftarları stadda da üstünlüğü ele geçirmiş olacaktı. Ne güzel!...

Şimdi kim bilir ne coşkulu tezahüratlar yapar, şampiyonluk şarkılarıyla inletirlerdi stadı. Her golden sonra bir kere "Pınarbaşı"nı söyleseler, en az beş defa söyleyebileceklerini düşünüyordu bu türküyü. Ne güzel!...

Ve biletini alıp stada girdi N... Stadın girişinde aldığı sarı-lacivert atkısı ve şapkasıyla Maraton'un sağında Ankaralı Fenerbahçe taraftarlarının arasına oturdu. Stadın Fenerbahçelilere ayrılmış olan bölümleri tıklım tıklımdı. Ne güzel!...

N.'nin içi kıpır kıpırdı. Tezahürat yapmak istiyordu.

Ve önce Saatli'deki Fenerbahçeliler tezahürata başladılar. Sonra Kapalı, sonra da Maraton'daki Fenerbahçeliler katıldılar onlara. Ne güzel!...

İşte bakın, Fenerbahçeli futbolcular çıktılar sahaya ısınmak için! Şu Alex mi? Şu da Nobre öyle değil mi? Luciano yok mu bugün? **“AYLAVYU ALEX!... AYLAVYU ALEX!... AYLAVYU ALEX!... AYLAVYU ALEX!... OLE!... OLE!... OLE!... TUNCAY**

**BURAYA!... TUNCAY BURAYA!... TUNCAY BURAYA!...
TUNCAY BURAYA!... OLE!... OLE!... OLE!... NOBRE, NOBRE,
NOBRE, NOBRE, MARCİO NOBRE!... NOBRE, NOBRE,
NOBRE, NOBRE, MARCİO NOBRE!... OLE!... OLE!... OLE!...**

Ne güzel!

Yan tribünde, tel örgülerin ardında Ankaragücü taraftarları var. Çok kızgınlar. Kızmayın arkadaşlar. Neden kıızıyorsunuz ki? Gelin siz de Fenerli olun! Fener'in kapısı herkese açık!

Telin ardından Pegasusluları görüyor N.: Şu Volkan, şu Tufan, işte Oktay da orada... Murat, Bülent, Fevzi, Burç, Tuğrul, Kürşat, Hakan, Metin Akgün, Ziver ve N.'nin isimlerini sayamadığı diğer Ankaragüçlüler Fenerbahçe tribününe bakıyorlar.

İşte! Bakın, onların hemen yanındakiler de Volkan'ın oğlu Ulaş ile ortaokul ve lise öğrencilerinden oluşan Genç Pegasuslular değil mi? Ne arıyorsunuz orada çocuklar? Yazık oluyor size yahu!... Daha çok küçüksünüz. Önünüzde uzun yıllar var. Eğer hep mutlu olmak istiyorsanız bu iş çok kolay: Gelin siz de Fenerli olun!

İşte! Şurada, demirin üstündekiler de Anti X grubu... Onlar da Fenerbahçe tribününe bakıyorlar.

N., pek iyi duyamıyor ama Ankaragüçlüler bir şeyler söylüyorlar. Evet, şimdi ses yükseldiği için daha iyi duyuyor N.: **“ANKARA’NIN EKMEĞİ HARAM OLSUN!...”** diyorlar; **“BURASI ANKARA, BUNLAR YALAKA!...”** diyorlar.

Bu Ankaragücü taraftarları da çok küfürbaz canım!... Hep böyleler zaten. Galatasaraylılara da, Beşiktaşlılara da böyle yapıyorlar.

Fenerbahçe tribünleri hareketleniyor. Ankaralı Fenerbahçe taraftarları büyük bir keyifle ağızlarını doldura doldura bağırıyorlar: **“BURASI KADIKÖY BURDAN ÇIKIŞ YOK!... BURASI KADIKÖY BURDAN ÇIKIŞ YOK!...”** ve devam ediyorlar: **“ANKARA KÜMEYE!... ANKARA KÜMEYE!...”**

Fenerbahçe taraftarlarının bulunduğu tribünler bu tezahüratla inlemeye başlıyor.

Bu da ne böyle! Şimdi de Ankaragücü taraftarlarına el-kol işareti yapıyorlar ve küfür ediyorlar. Birisi, elindeki demir parayı Ankaragüçlülere fırlattı. Bu adamın üzerinde demir para ne geziyor? Polisler aramamış mı acaba? Bu Ankaralı Fenerbahçe taraftarları da, Galatasaray taraftarları da, Beşiktaş taraftarları da ister Ankaragücü, isterse Gençlerbirliği ile oynadıkları maçlarda Ankaragücü ve Gençlerbirliği taraftarlarına el-kol işareti ile kışkırtıcı, hatta küfürlü tezahürat yapıyorlar ve madde atıyorlar yahu! Bu kadarı da terbiyesizlik ama!

Şimdi de Ankaragücü tribünlerindeki tüm taraftarlar, tek bir vücut halinde, hep bir ağızdan o özgün ve güzel tezahüratlarını haykırmaya başladılar: ***“GURURLUYUZ GÜÇLÜYÜZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ! GURURLUYUZ GÜÇLÜYÜZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!”***

Ardından daha şiddetli haykırırlarla başka bir özgün tezahürata başlıyorlar: ***“İYİ GÜNÜNDE KÖTÜ GÜNÜNDE HEP BERABERİZ. ÇÜNKÜ BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!”***

Aman Allahım! Bunlar, N.’nin uzun yıllardan beri en çok sevdiği tezahüratlar... N., bir anda allak bullak oluyor ve heyecanla titreyerek ürperiyor.

Bu arada stadın dışından birisi N.’ye sesleniyor ve dışarı çağırıyor onu: ***“Yanlış yerdesin, biz Maraton’un soluna gireceğiz, buraya yani dışarı gel de beraber girelim. Ben sensiz giremem”*** diyor.

“Sen de kimsin?” diye soruyor N.: ***“Neden bensiz giremezmişsin ki?!”***

Dışarıdaki ses: ***“Çünkü ben senin ruhunum!”*** diyor: ***“Beden olmadan ruh içeri giremez! Sen ise ruhunu yitirmiş, ruhsuz bir bedensin yalnızca! Bir hiçsin! Bir zavallısın!...”***

N., bu sesle birdenbire irkiliyor ve Ankaralı Fenerbahçe taraftarlarının bir maçlığına, geçici olarak oluşturduğu bu tribün grubuna ait olmadığını, bu kişilerle paylaşılabileceği ortak hiçbir şeyinin bulunmadığını anlıyor.

Bir titreme nöbetine kapılıyor. Oradan hemen ayrılmak; tel örgüleri aşarak yan tribündeki Ankaragüçlülerin arasına gitmek istiyor.

Çünkü o bir Ankaralı! Eski günlerdeki gibi Ankaralıların, Ankaragüçlülerin, arkadaşlarının arasında olmak istiyor.

Arkadaşlarıyla kucaklaşmak, sohbet etmek, şakalaşmak istiyor.

Fenerbahçe atkısını ve şapkasını usulca çıkarıyor ve oturduğu koltuğa bırakıyor. Tel örgünün yanındaki polisin yanına gidiyor. Fenerbahçe tribününe yanlışlıkla girdiğini, oysa arkadaşlarının yandaki tribünde olduğunu, onların yanına gitmek istediğini söylüyor polise.

Polis kabul etmiyor: **“Burada izleyeceksin bu maçı”** diyor.

“O zaman ben de staddan çıkmak istiyorum” diyor N.

“Çıkamazsın, çünkü çıkmak yasak” diye cevap veriyor polis.

N., çaresizce ve endişe içinde sağına soluna bakıyor. Kendisini kapana kısılmış gibi hissediyor ve buradan kurtaracak bir tanıdık arıyor.

Bu arada, dışarıdaki ses stadın duvarına tırmanıp oturmuş, N.’ye bakıyor gülümseyerek. **“Gel!”** diyor: **“Gel, beni yani ruhunu içine al da birlikte buradan aşağı atlayıp kurtulalım. Ankaragüçlülerin yanına gidelim!”**

N., heyecanla merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp stadı çevreleyen duvara ulaşıyor ve ruhuyla bütünleşip aşağı atlıyor!... Oysa, oradan atladığı zaman belki kolları, bacakları, birçok kemigi kırılacak; belki de sakat kalacak. Ama bu onun için o kadar önemli değil o anda!

Derken, ruhuyla bütünleşerek staddan aşağı atlayan N. daha yere değmeden kan-ter içinde uyanıyor; sağına soluna bakıyor: Evinde, yatağında!...

Gördüğü bir kabustan başka bir şey değil!...

Tan ağarmış. Biraz sonra sabah olacak. Ankara, açık ve güneşli bir Pazar sabahına hazırlanıyor. Sabah Gençlerbirliği’nin mali genel

kuruluna, öğleden sonra da Gençlerbirliği-Malatyaspor maçına gidilecek. Ne güzel!

Daha önümüzdeki Pazar gününe çok var.

N., yatağından kalkıyor; gardıropta asılı ceketinin cebindeki cüzdanını çıkarıp içine bakıyor: Evet, Ankaragücü ve Gençlerbirliği'nin kombine biletleri cüzdanında... Bir sorun yok.

Rahatlıyor N. ve karyolanın tahtasına vuruyor üç kez. ***“Rüyası bile kötü!”*** diyor, kendi kendine gülümseyerek: ***“Rüyası bile kötü!...”*** 😊. 11 Mayıs 2005

*İSTANBUL'DAKİ GÜÇLÜLERDEN ANLAMLI BAĞIŞ
ÜZERİNE BİR YAZI
(28 Mayıs 2005)*

11

EVCİLER-ILICA

1975 yılının Ocak ayında Polatlı'nın Ilıca Köyü'nde vekil öğretmenliğe başladım.

Henüz 19 yaşında bir üniversite öğrencisiydim. Fakat ne yazık ki koşullar okula devam etmemi engellemiş ve beni Polatlı'ya yaklaşık 40 kilometre uzaklıktaki elektriği ve suyu olmayan bu köye gitmeye zorlamıştı.

Zorlu kış mevsiminde tamamen kar altında kalan ve toprak yolu da zaman zaman kapanan, bu haliyle Doğu Anadolu'nun köylerini andıran 100 hanelik küçücük ve şirin bir köydü Ilıca.

Evet, elektrik yoktu. Aydınlanmak için gaz lambası kullanıyorduk. Su da yoktu. Hem içme hem de temizlik için köye bir kilometre uzaklıktaki balıklı havuzun suyunu bidonlarla taşıyorduk. Havuzdaki “ocak balıkları” sağ olduğu sürece su temizdi ve sorun yoktu.

1, 2 ve 3. sınıf öğrencilerinin bir sınıfta, 4 ve 5. sınıf öğrencilerinin da bir sınıfta ders gördüğü toplam iki sınıftan oluşan, taştan yapılmış bu köy okulunda 5 ay vekil öğretmenlik yaptım.

İki öğretmendik. Ben, yaşları bana daha yakın olan 4 ve 5. sınıf öğrencilerini okuttum. İşin doğrusu ben de 19 yıl hep Polatlı'nın içinde yaşamış bir gençtim ve çocuksu duygularım da henüz tam olarak kaybolmamıştı. Öğrencilerle biraz oynayarak, biraz ders yaparak bitirdik öğretim yılını.

Aynı köyde 1977 yılında da 5 ay daha vekil öğretmen olarak çalıştım. Bu kez 1, 2 ve 3. sınıf öğrencilerini okuttum.

Eğer ömrüm olursa ve becerebilirim, Ilıca'da geçen sayılı günlerimi bir gün yazmak ve yayınlamak istiyorum.

Bunlar neden ve nereden aklıma geldi?

Geçen gün Volkan Karaman'ın açtığı **“İSTANBUL'DAKİ GÜÇLÜLERDEN ANLAMLI BAĞIŞ!”** başlıklı bir konu vardı sitede.

Volkan, Osman Yağmurdereli tarafından yaptırılan Bursa'nın Mudanya ilçesindeki Evciler Köyü İlköğretim Okulu'nun bütün iç dekorasyonu ve eşyalarının İstanbul'da yaşayan Ankaragüçlülerden Bekir ÇAKAN tarafından bağışlandığını; bu anlamlı bağışın anısına okulun tabelasında **“ANKARAGÜÇLÜ TARAFTARLAR TARAFINDAN YAPTIRILMIŞTIR”** şeklinde bir açıklamanın bulunacağını; 15 Haziran 2005 günü okul açılışının, SHOW TV ana haber bülteninde gösterileceğini belirtiyor ve bütün Ankaragücü taraftarlarını gururlandıran bu insani ve anlamlı bağışından dolayı Bekir ÇAKAN'a teşekkür ediyordu.

Bu mesajı okuyunca Volkan Karaman ve arkadaşlarının Pegasus Ankaragüçlüler Derneği olarak yaptıkları okul ziyaretlerini anımsadım birden. Volkan ve arkadaşları, bazı futbolcuları da yanlarına alarak ziyaret ettikleri okullarda minik öğrencilere çeşitli hediyeler vermişler, onların gönüllerini kazanmışlardı.

Eski bir köy öğretmenini olarak kendimi o köy okulundaki öğretmen ve öğrencilerin yerine koydum ve çok duygulandım. Ankaragücü taraftarları adına da çok sevindim.

Evet arkadaşlar, yazdığım bir çok yazıda hep vurguladım. Aslında, hangi ligde olursa olsun bir takıma, özellikle de kendi kentlerinin takımına menfaat, para, güç, başarı gibi unsurları gözetmeksizin yürekten bir sevgiyle bağlanan, takımı için maddi ve manevi hiçbir özveriden kaçınmayan taraftarlar, bazı kişilerce küfürbaz ayak takımı ve çapulcu oldukları aşağılayıcı bir biçimde öne sürülen ve kabul ettirilmeye çalışılan genel anlayışın tersine güzel insanlardır. Futbol bu güzel insanlarla var olacak, güzelleşecek ve ilerleyecektir.

İşte Bekir ÇAKAN kardeşimizin İstanbul'da yaptığı icraat!...

İşte Volkan ve arkadaşlarının okul ziyaretleri ile yaptıkları icraat!...

Tarafarlık kültüründe “**icraat**” diye bir kelime vardır; vurdulu kırdılı olumsuz bir takım anlamlar içerir bu kelime.

Ama asıl icraat Bekir ÇAKAN ve Volkan KARAMAN kardeşlerimizin yaptıklarıdır bence.

Ankaragücü’nü ve Ankaragücü taraftarlarını yükseltmek ve gerçek yerine oturtmak, taraftarlığın insani ve güzel yönlerini ortaya çıkarmak...

İcraat budur ve icraat böyle yapılır.

Şunu da ilave etmek gerekir ki, bu olayda bir başka yüce gönüllülük daha var. O da gözden kaçmasın. Bekir kardeşimizin bu bağışı yaparken kendi adını ön plana çıkarmaması ve okulun tabelasına “**ANKARAGÜÇLÜ TARAFTARLAR TARAFINDAN YAPTIRILMIŞTIR**” açıklamasını yazdırarak bu bağışı doğrudan Ankaragücü taraftarlarına mal etmesi de ayrı bir güzellik bence...

Bu güzel icraatı ile hem Ankaragücü’ne hem de o köydeki öğretmen ve öğrencilere yaptığı hizmetten dolayı Bekir ÇAKAN kardeşimize teşekkür ediyor, böyle güzel taraftarlığın başka örneklerinin de yaygınlaşmasını diliyorum. 28 Mayıs 2005

SONRA NE OLDU?

Pegasus Ankaragüçlüler Derneği üyeleri, 13 Eylül 2005 günü Polatlı’da, bir yıl sonra da 18 Eylül 2006 günü Gölbaşı’nda birer İlköğretim Okulunu ziyaret ederek artık gelenekselleştirdikleri bu güzel etkinliklerini sürdürdüler.

BİR SEZON SONU YAZISI
(30 Mayıs 2005)

12

2004-2005 SEZONUNA İLİŞKİN BİR DEĞERLENDİRME

Değerli Arkadaşlar; acısıyla, tatlısıyla, sevinçli güzel günleriyle, üzüntülü kötü günleriyle bir 2004-2005 sezonu geride kaldı.

Ankaragücü, yıllardan beri yaşadığı yönetim zafiyetinin bir sonucu olarak, 95 yıllık tarihine yakışmayacak bir şekilde düşme tehlikesini yakından hissettiği çok sıkıntılı bir sezon daha geçirdi.

Geride kalan bu kötü sezondaki olumlu ve olumsuz olaylardan dersler çıkarıp önümüzdeki sezonlarda sıkıntılı günler yaşamamak için ne gerekiyorsa yapılmalı.

Nedir bu dersler?

Ben, serinkanlı bir şekilde düşündüğümüzde kendi açımdan şunları söyleyebilirim:

1- Kulüp Yönetimi:

Ankaragücü yönetimi, bir kulübün nasıl yönetilmesi gerektiğini değil nasıl yönetilmemesi gerektiğini birkaç sezondan beri yaptığı icraatlarla çok açık bir şekilde ortaya koydu bence.

Ankaragücü, maalesef yıllardan beri kötü yönetiliyor. Bu bir gerçek. Kötü yönetim denilince sadece takımın başına getirilen teknik direktörlerin seçiminde yapılan yanlışları, kısıtlı bütçeyi perişan eden, takımı zaafa uğratan hatalı ve gereksiz transferleri kastetmiyorum yalnızca. Çünkü hatalı teknik direktör seçimleri ve hatalı, gereksiz transferler Dünya'nın en zengin, en büyük takımları da dahil olmak üzere her takımda görülebilir. Yanlışlardan da her zaman dönülüp doğru yol bulunabilir.

Başta başkan Cemal Aydın olmak üzere yönetim kurulu maalesef başkent'in 95 yıllık bu tarihi ve güzide kulübünün yönetiminde

olduğunun bilincinde olamamış ve onun ağırlığını taşıyamamıştır. Kulübü olması gerekenden daha ileri noktalara taşıyamadığı gibi, aksine daha geri noktalara götürmüş; sürekli bir bocalama, huzursuzluk, sıkıntı, olumsuzluklar içinde yaşayan sorunlu bir kulüp haline gelmesine, tıklım tıklım dolu stadın boşalmasına ve takımın birçok gruba bölünmüş birkaç bin taraftar karşısında oynamasına sebep olmuştur.

“Ankaragücü-Gençlerbirliği Ortak Girişimi” stadı tel örgülerle bölerek adeta bir hapishane haline getirmiş; pankart ve bayrak yasağıyla da bunun üzerine tüy dikmiştir. Bu dönemde 19 Mayıs Stadı Türkiye’nin pankart, bayrak ve davul yasağı olan tek stadı olmuştur. Ortak Girişim, stadı üç İstanbul takımının taraftarlarına uygun olacak şekilde yeniden düzenlemiş, tribün hakimiyeti bu takımların taraftarlarına bırakılmıştır.

Öyle ki Ankaragücü ve Gençlerbirliği’nin üç İstanbul takımı ile yaptıkları maçlarda taraftarlar atlı polislerin hakaretleri eşliğinde içeri girmekte zorlanırken, 4-5 yaşındaki minicik çocuklarını stada sokamazken, üç İstanbul takımının Ankaralı taraftarları, stada girerken nasıl bire iki yaptıklarını, tek biletle iki şişman kişinin içeri nasıl girdiğini kendi taraftar forumlarında keyifle ve ballandıra ballandıra anlatmışlardır.

Gençlerbirliği ve Ankaragücü taraftarlarının stada pankart, bayrak ve davul sokmalarına izin verilmezken, örneğin Galatasaray taraftarları bir Gençlerbirliği maçında metrelerce uzunluktaki pankartı tellere asabilmiş, bayrak sallayabilmiş, davul çalabilmiş ve meşale yakabilmiştir.

Bu örnekler çoğaltılabilir ve saymakla bitmez.

Öte yandan Ankaragücü Kulübünün yönetimi taraftarlarla olan ilişkilerini de 95 yıllık tarihine yakışır bir şekilde düzenleyememiş; bedava dağıtılan biletlerle gişelerde ve stad önlerinde çifte standartlı fiyatların oluşmasına sebebiyet verilmiş; taraftarların bir bölümünün maalesef küçük menfaatler uğruna gerçek kimliklerinden uzaklaştırılarak kendilerini bir yozlaşma illetine kaptırmaları adeta teşvik edilmiştir.

Bu arada, futbolu sevmekten ve maç izlemekten başka hiçbir amacı olmayan, futbolseverler de staddan uzaklaşmaya devam etmiştir.

Kulüp Başkanı Sayın Cemal Aydın'ın, Futbol Federasyonu ile Ankaragücü'nü hiç ilgilendirmeyen gereksiz ve yararsız kişisel tartışmalara girişmesi Ankaragücü'ne zarar vermekten başka hiçbir işe yaramamıştır.

Yine sayın Başkanın, Ankaragücü'nün maçları sonrasında keyifli ya da üzüntülü bir demec vermek yerine adeta bir üçüncü kişiymiş gibi, bir spor yazarıymış gibi duygusuz, kuru demecler vermesi de Ankaragücü ile duygusal bağlarının aslında çok da güçlü olmadığı izlenimini pekiştirmiştir. Dolayısıyla 2004-2005 sezonu kulüp yönetimi açısından kazançlı değil kayıp bir sezon olmuştur.

2-Teknik Heyet:

Bu sezonda görevlendirilen teknik direktörlerin ilki olan Reha Kapsal'ın, kulüp yönetiminin kendisine verdiği malzeme ve sağladığı imkanlar da göz önünde bulundurulduğunda kendi çapında başarılı olduğunu düşünüyorum. Özellikle Diyarbakırspor deplasmanından galibiyetle dönülmesinin ve Galatasaray'a karşı çok iyi mücadele edilmesine karşın kaybedilmesinin ardından Fenerbahçe maçı bile beklenmeden, taraftarların tamamına yakınının güvenini ve gönlünü kazanmış olan Reha Kapsal'ın işine son verilmesini büyük bir hata ve vefasızlık olarak değerlendiriyorum.

Reha Kapsal'ın işine son verilmesinden sonra göreve getirilen Sakıp Özberk, her ne kadar Ankaragücü'nün eski futbolcularından olması sebebiyle sevgi ve sempatiyi hak ediyorsa da bence takımı toparlayamamış ve özellikle Ankaragücü'nü adeta ateşin içine atan Samsunspor yenilgisi ve Kayserispor beraberliği de Sakıp Hoca'nın başarısızlığını tescil eden maçlar olmuştur.

Yılmaz Vural'ın ise Ankaragücü'nde görev yaptığı süre içinde yaptığı olumsuz işlerle tam bir teknik direktörlük faciası ve başarısızlık anıtı olarak uzun süre unutulmayacağını düşünüyorum. Sık sık Sakaryalı olduğunu ve Sakaryaspor'un küme düşmesini istemediğini beyan etmesini, kendi döneminde Ankaragücü'nün aldığı sonuçları anlamlı bulduğumu belirtmek dışında kendisi ile

ilgili olarak başka bir yorum ve değerlendirme yapmaya da gerek görmüyorum.

Adnan Şentürk ise Ankaragücü'nün dibe vurduğu, adeta averaj takımı olduğu ve düşme adayları içine girdiği umutsuz bir dönemde teslim aldığı takımda birlik ve beraberliği sağlayarak düzlüğe çıkarma başarısını göstermiş; bu başarısıyla taraftarların ve futbolcuların da güvenini ve gönlünü kazanmış; iyi, kaliteli ve Ankaragücü'nde çok rahat bir şekilde görev yapabilecek ve başarılı olabilecek bir teknik adam olduğunu kanıtlamıştır.

Dolayısıyla sıkıntılı geçen bu sezonun en büyük kazançlarından birisinin Adnan Şentürk olduğunu ve kaybedilmemesi gerektiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Ayrıca Adnan Şentürk'ün başarısı biz futbolseverlere şunu da göstermiştir: İsim hiçbir şeydir. Çalışmak, öğrenmek ve bilmek her şeydir!...

3- Futbolcular:

Ankaragücü futbolcuları birkaç sezondan beri yıllardır devam eden yanlış transfer politikasının ve takımı zamanında gençleştirememenin bir sonucu olarak artık iyice yaşlanmış; başka takımlara gidip gelmekten adeta başları dönmüş; kimliklerini yitirmiş; amaçsız, hedefsiz, heyecansız bir futbolcular topluluğu haline gelmişti. Bu sezonda, futbolcular yönünden yaşanan en büyük sıkıntılardan birisi buydu.

Genç futbolculardan ve geleceğin yıldız adaylarından Adem Koçak'ın zamansız olarak Trabzonspor'a gönderilmesi Umut'un da verimini çok düşürdü bence.

Ayrıca bazı genç futbolcular ancak sezonun sonlarına doğru forma giyme şansı bulabildiler. Bence yine de Umut'un dışında Emre, Onur, Burak, Recep, Serhat gibi genç futbolcular bu sezonun kazanç hanesine yazılabilir.

Takımı gençleştirmeden ve gençliğin enerjisiyle tecrübenin kalitesini harmanlayan bir takım ortaya çıkarmadan başarılı olmak mümkün değil gibi görünüyor.

Dolayısıyla takımın bir an önce geliştirilebilmesi için yaşlı futbolcuların birkaçı dışındakilere teşekkür edilerek yolların ayrılması şart. Ben şahsen, isim yapmış yaşlı, kaşar olarak tanımlanan futbolcuların transfer edilmesini istemek yerine genç yetenekleri desteklemenin, onları takıma adapte etmenin (ki burada devreye yine Adnan Hoca faktörü giriyor) gelecek açısından daha doğru bir yaklaşım olacağını; ayrıca az ama öz, yedek kulübesinde pineklemeyecek, aldığı paranın hakkını verecek kaliteli yabancı futbolcu transfer edilmesinin takıma büyük yarar sağlayacağını düşünüyorum.

4- Taraftarlar:

Ankaragücü, birkaç yıldan beri maalesef çekirdekçi seyircisini kaybetmiş ve taraftarıyla baş başa kalmış bir takım izlenimi veriyor. Hatta başarısızlıkların ve başka faktörlerin de etkisiyle taraftar sayısında da bir düşme yaşandığı görülüyor.

Bence, taraftarların Ankara'daki maçlarda çok gayretli bir şekilde hiç susmadan tezahürat yaptıkları bir gerçek ama bunun futbolcular, rakip takım ve hakemler üzerinde ne kadar etkili olduğu şüpheli.

Ayrıca özellikle takım yenik duruma düştüğünde yapılan olumsuz tezahüratlar takıma çok zarar veriyor. Ankaragücü'nün iç sahadaki maçlarda aldığı sonuçlara ve puanlara baktığımızda taraftarların 12. adam vasfını yitirmekte olduğunu söyleyebiliriz.

Yazdığım bir çok yazıda taraftar arkadaşlara kendimce gerekli eleştiri ve önerileri yaptığım için burada tekrar etmek istemiyorum. Sadece şunu söylemekte yarar görüyorum: Bence, Ankaragücü taraftarı arkadaşların, özellikle de genç arkadaşların; artılarını, eksilerini, yeni sezonda tribünde takıma nasıl destek olacakları ve eskisi gibi etkili taraftar görüntüsünü nasıl sağlayacakları konusunu tartışmaya açmaları şart...

Aslında yazacak daha çok şey var belki ama uzatıp sabrınızı daha fazla zorlamak istemiyorum.

Yeni sezonda başarı dileklerimle tüm arkadaşlara saygı ve sevgiler... 30 Mayıs 2005

SONRA NE OLDU?

Sonraki sezonlarda da değişen fazla bir şey olmadı. Ankaragücü; kulüp yönetimi, teknik adamlar, futbolcular, taraftarların durumu açısından birbirinin kopyası sezonlar yaşadı ve yaşamaya devam ediyor

ANKARAGÜCÜ GENEL KURULU ÖNCESİ BİR YAZI
(10 HAZİRAN 2005)

13

SORUNLAR VE SORULAR

SON GELİŞMELER...(ORHAN SAL'IN YAZISI)

Yaklaşan kongre öncesi son gelişmeler şu şekildedir

Eski sporcu ve yöneticiler derneği yoğun bir şekilde çalışmalarına devam ediyor. Her gün toplantılar yapılıyor. Ayrıca dernek dışında bazı liste çalışmaları da var. Ancak bu listeleri birleştirip ortak bir adayla kongreye gidilecek.

Herkes taşın altına elini koymuş, mali yönden herkes bir şeyler verecektir. Adayın ismi bu hafta içinde kesin belli olacak. Bazı isimler ön plana çıkmış durumdaymış.

Kongreye kesin girecekler başka hiçbir alternatif yok. 1 oy bile alsak bu kongreye gireceğiz diyorlar.

Yeni transferler hakkında bütün yorumu taraftara bırakıyorlar.

Ancak çok önemli bazı sıkıntılar var. Son dönemlerde çok sayıda yeni üye kaydı yapılmış.

Ve en önemlisi kongrede oy kullanmak isteyen bazı üyeler üye aidatını yatırmak istediklerinde aidatları kabul edilmeyormuş.

Son olarak Cemal Aydın'ı düşman gözüyle değil Ankaragücü'ne hizmet etmiş bir başkan gözüyle görüyorlar. Ama daha önce verdiği sözü tutmasını, hem aday olmayacağını, hem de başka bir aday çıkarmayacağını çıkıp basın önünde açıklamasını bekliyorlar. 9 Haziran 2005

VOLKAN KARAMAN'IN YAZISI

Çalışanların çabalarına saygı duyuyorum ama geç kaldıklarını daha önceden adaylarını açıklayıp kamuoyu oluşturmaları

gerektiğini düşünüyorum. Belirsizlik insanları yorar, tavır koymasını engeller.

Dün öğrendiğim bir olayı burada sizlerle paylaşmak istedim. Rize maçı sonrasında Sayın Başkanımız Çeşme'deki yazlığına gitmiş. Dernekten bir arkadaşımızın KSK'lı bir arkadaşı Başkanımızı görünce yanına gitmiş ve geçmiş olsun, kümede kaldığınıza çok sevindik demiş. Başkan da teşekkür etmiş. Arkadaş sonra, "Benim de PEGASUS'tan arkadaşlarım var" deyince Başkan hiddetlenmiş ve "Bana Pegasus Megasus deme!" diyerek arkadaşın yanından uzaklaşmış. Bu olayı duyunca çok üzüldüm ve şöyle bir geçmişe giderek düşündüm Başkanımızın bizden böyle nefret etmesinin sebepleri neydi diye...

Öyle ya, Adana kapalı tribününde 4 tane Pegasuslu, "Başkanımıza küfür ediyorlar" diye şeref tribününün önüne set çekmiş ve tonlarca Adanalı ile dalaşmıştık

Başkan Star Tv'de canlı yayında diye, gecenin birinde 30 Pegasuslu Star Tv önünde toplanıp Başkanımıza arka çıkmış, Başkanımızın Star'dan çıkışında da kendisini meşalelerle uğurlamıştık.

Cafer'in Futbol Federasyonundaki ifadesi sırasında da işimizi gücümüzü bırakıp, öğlen 12.00'den akşam 19.00'a kadar 20 Pegasuslu yine Başkanımıza arka çıkmış; onu kameralar önünde onore etmiştik.

Sezon başında antrenman ziyaretine hanım, çoluk çocuk yaklaşık 500-600 kişi gidip dernek kasasından 4.000.000 TL'ye yakın para harcayarak takımımıza moral vermeye çalışmıştık.

Taraftarın parasıyla aldığı 381 kombine biletin tamamını Pegasus olarak biz almış, kulübümüze ufak da olsa bir maddi kazanç sağlamıştık.

Takımımızı gecenin körlerinde her kamp dönüşü, her deplasman dönüşü karşılamış; yenik de olsalar moral vermiştik.

İçeride dışarıda, hemen hemen bütün maçlarda takımımızı kendi imkanlarımızla desteklemiş her zaman yanlarında olmuştuk.

Yaptığımız okul ziyaretleri, düzenlediğimiz yemekler ve organizasyonlarla kulübümüzü kamuoyu önünde yüceltmıştik.

Katıldığımız televizyon ve radyo programlarında camiamızı hep onore etmiştik.

Bütün tribün gruplarının yaşadıkları sorunlarda hep onların da yanında olmuştuk ve sorunların çözümünde çaba göstermiştik.

En önemlisi de herkesin gıptayla baktığı dernek binamızı hiç kimseden bir kuruş bile destek görmeden üç senedir var edebilmeyi becermiştik.

Başkanımıza kendimiz kızsak da Allah'ın oğluna söz söyletmemiş; camiamızın başındaki insan diye hep saygı duymuştuk.

Beğenmediğimiz yerlerde de tabii ki karşısına dikilip taraftarın ve Kulübümüzün menfaatlerini açık yüreklilikle dile getirmiştik.

Bu örnekler uzar da uzar.

DEMEK Kİ BU YAPTIKLARIMIZ BİZLERDEN BU KADAR NEFRET EDİLMESİNE SEBEPMİŞ... NE DİYELİM, CANIN SAĞ OLSUN BAŞKANIM.

Yalnız şunu bilmenizi isterim; sağın solun dolduruşuna gelip her şeyin sorumlusu olarak bizleri görmeyin. Kabahatı biraz da kendinizde arayın. Ben yaptığım her şeyin arkasında duracak kadar delikanlıyım. Yapmadıklarımı bana ihale etmek de hiç kimseye yakışmaz..

BİZLER ÖLÜMÜNE ANKARAGÜÇLÜYÜZ. BİZİM İÇİN ŞAHISLAR DEĞİL ANKARAGÜCÜNÜN MENFAATLERİ ÖNEMLİDİR..

SAYGILARIMLA... 9 Haziran 2005

Volkan; Orhan'ın açtığı **“SON GELİŞMELER”** başlıklı konuda, Sayın Cemal Aydın'ın seviyesiz sözlerine, Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'nin güzel faaliyetlerinden örnekler vererek çok seviyeli ve düzgün bir yanıt vermiş. Bu yanıtı eklenecek bir şey yok. Burada arkadaşlar tarafından yazılan mesajları okuduktan sonra ben de görüşlerimi yazmak istedim ama yazdıklarımın başka bir konuya

kaydığını ve mevcut yönetim ile yönetime talip olanları da ilgilendirdiğini görünce ayrı bir konu başlığı açmak durumunda kaldım. Bunun arkadaşlarımız tarafından anlayışla karşılanacağını umuyor ve diliyorum.

Görevde bulunduğu süre içerisindeki kötü ve başarısız yönetimiyle taraftarlarının büyük bir bölümünü küstüren ve soğutan Sayın Cemal Aydın'a rağmen taraftarların bir bölümü hala küsmemişse, bundaki en büyük pay Volkan ve Volkan gibi Ankaragücü'nü çıkarsız ve karşılıksız seven vefakar ve cefakar taraftarlardır.

Anımsadığım kadarıyla Sayın Cemal Aydın, Ankaragücü'nün yönetiminde Asbaşkan olarak görev aldığı dönemde, başkan ve yönetim kuruluna karşı muhalefet bayrağını açarak, yönetimi hedefsizlikle, vizyonsuzlukla suçlamış; Ankaragücü'nü, hedefi olan bir kulüp haline getireceği vaadiyle iş başına gelmişti.

Ben şahsen, Sayın Cemal Aydın'ın başarılı olmasını ve 95 yıllık koca bir çınar olan Ankaragücü'nü gerçekten hedefi olan bir takım haline getirmesini çok isterdim. Bunu, taraftarların neredeyse tamamına yakını da istiyordu. Ancak ne yazık ki bu gerçekleşmedi.

Ankaragücü; Sayın Başkanın döneminde isabetsiz transferleriyle, sürekli başka takımlara gidip gelmekten başları dönen futbolcularıyla, bölünüp parçalanan, kulüpten temin ettiği biletleri stad önünde gişedekinden daha düşük bir fiyatla satmaya çalışarak bir anlamda kulüple rekabet eden bazı taraftarlarıyla maalesef sürekli olarak sorunlarla boğuşan, sağlıksız ve huzursuz bir kulüp haline geldi.

Tarihine baktığımızda 95 yaşında olan bu kulübün hala geleneksel bir yapısı yok.

Şimdi, şu sorulara cevap arayalım:

Ankaragücü'nü hangi renkler ifade etmekte, formalarda hangi renkler kullanılmaktadır?

Takımın maçlarda giyeceği geleneksel forma hangisidir?

Ankaragücü'nün transfer anlayışı nedir?

Ankaragücü'nün bünyesine katılacak olan futbolcular nasıl ve hangi kriterlere göre belirlenir?

Bu kulüpte altyapıdan yetişen ya da kulübe yeni transfer olan futbolcular, kulüple ilgili ne biliyorlar?

Ankaragücü futbolcusu, bu kulüpte forma giydiği süre içinde nelere dikkat etmelidir?

Bu kulübün üye yapısı nasıldır? Kulübe nasıl üye olunur?

Kulübe üye olmak için öncelikle Ankaragücü taraftarı olmanın şart koşulduğu ve bunun aşamalarının belirlendiği bir geleneksel yapı oluşturulmuş mudur?

Bu anlamda, Trabzonspor'un üye sayısının 26.000'e ulaştığı bir ortamda Ankaragücü'nün, çok büyük bir çoğunluğu taraftarlardan oluşan üyelerinin sayısının artırılması için bir çalışma yapılmış mıdır?

19 Mayıs Stadı, Ankaragücü taraftarlarını rencide etmeyecek, üzmecek şekilde düzenlenebilmiş midir?

Sayın Cemal Aydın başkanlığındaki kulüp yönetimi, taraftarların mutluluğunu ve takıma olan bağlılıklarını hedefleyen taraftar odaklı bir politika izlemiş midir?

Nüfusu 4 milyon olan başkent Ankara'da 22.000 kişilik 19 Mayıs Stadı doldurulabilmiş midir?

Yönetim, stadı doldurabilmek için elinden gelen bütün çabayı göstermiş midir?

Ankaralı futbolseverlere, çocuklara, gençlere ulaşmak ve Ankaragücü'nü onlara sevdirmek için Sayın Başkan ve yönetim tarafından hangi çalışmalar yapılmıştır?

Ankaragücü'nü, borçsuz ve mali yapısı düzgün bir kulüp haline getirmek için hangi çalışmalar yapılmıştır?

Vesaire... Vesaire...

Sanıyorum şu husus dikkatinizden kaçmamıştır: ***“Ankaragücü neden şampiyon olmuyor? Neden şampiyonluğa oynamıyor?***

Neden çok ünlü ve büyük futbolcuları transfer edemiyor?” gibi sorular sormadım.

Çünkü Ankaragücü, yeni bir ruhla 1.lige çıktığı 1981 yılından bugüne kadar sportif anlamda zaten çok büyük başarılarla imza atmış bir kulüp olmadı.

Ankaragücü’nn taraftarları da hiçbir zaman bu takımı paraya, güce ve başarıya taptıkları için tutmadılar. En başarısız dönemlerinde dahi bu takımın arkasından desteklerini çekmediler. Onlar ***“YENLSEN DE YENSEN DE”*** diyen taraftar oldular.

şu anda Ankaragücü taraftarları da elbette ki bütün taraftarlar gibi Ankaragücü’nn şampiyon olmasını isterler. Ama ondan önce Ankaragücü taraftarlarının en büyük isteği kulübün 95 yıllık tarihine yakışır bir şekilde iyi yönetilmesi, ye yapısının düzeltilmesi, büyük ölçüde altyapıya dayanan takımıyla taraftarlarını gururlandırması ve kulübün geleceğinin teminat altına alınmasıdır bence.

Yukarıda Sayın Cemal Aydın ile mevcut yönetime yöneltmeye çalıştığım sorular elbette eksik kalmış olabilir ve çoğaltılabilir.

Ayrıca bu ve benzeri soruların yönetime talip olanlara da geleceğe yönelik olarak sorulması gerektiği düşüncesindeyim.

Çünkü bu sorulara doğru cevaplar bulunduğunda, bence Ankaragücü kişilere bağımlı olmayan, borçsuz, iyi yönetilen, üyelerinin tamamına yakını gerçek taraftarlardan oluşan, 95 yıllık tarihine yakışan, camiası ile barışık, futbolcuları sahaya çıktığında taraftarlarına gurur veren muhteşem bir kulüp haline gelecektir.

10 Haziran 2005

ANKARAGÜCÜ KULÜBÜNDE BAŞKANLIK SEÇİMİ ÜZERİNE
(1 Haziran 2005, 7 Temmuz 2005)

14

BAŞKAN ADAYI

Bundan birkaç yıl önce Trabzonspor'da çok büyük bir karışıklık çıkmıştı. Aslında buna karışıklık değil de “İSYAN” denilebilirdi ancak.

Özkan Sümer'in liderliğindeki muhalif üyeler, kulübü kendi malı gibi tek başına keyfine göre yöneten, istediği futbolcuyu ve teknik direktörü alıp istediğini gönderen, kulübü kendisine mahkum olarak gören ve böyle yapmak için de kulübü kendisine aşırı şekilde borçlandıran, böylelikle de karşısına aday çıkmasını engelleyerek kendisinden başka alternatif olmadığını savunan başkan Mehmet Ali Yılmaz'a karşı isyan bayrağını açtılar.

Genel kurula gidildi. Mehmet Ali Yılmaz kaybetti, Özkan Sümer başkan oldu. Yeni yönetim ile eski başkan Mehmet Ali Yılmaz arasında karşılıklı söz düellosu ve suçlamalarla kıyasıya bir mücadele başladı. Mehmet Ali Yılmaz, kulüpten milyonlarca dolar alacağı olduğunu iddia etti ve bu alacağının ödenmesini, aksi takdirde yasal yollara başvuracağını, kulübün stad, reklam ve televizyon yayın gelirlerine haciz koyduracağını bildirerek yeni yönetimi tehdit etti. Yeni yönetim de karşı atağa geçti; defter kayıtlarında Mehmet Ali Yılmaz'ın alacağı olarak belirtilen rakamların gerçeği yansıtmadığını, bunların hayali kayıtlar olduğunu, bu hayali alacaklarından vazgeçmediği takdirde asıl kendilerinin Mehmet Ali Yılmaz hakkında hukuk ve ceza davası açacaklarını kamuoyu önünde açıkça ilan etti.

Trabzonspor Kulübü ve futbolcuları da bu mücadeleden olumsuz yönde etkilendi; hatta bir ara Trabzonspor düşme potasına dahi girdi. Sonraki günlerde Mehmet Ali Yılmaz geri adım atınca taraflar bir uzlaşmaya vardılar ve ortam duruldu.

Kötü geçen bir sezonun ardından Trabzonspor, Özkan Sümer başkanlığında yeniden yapılanma dönemine girdi. Bu dönem çok başarılı bir şekilde geçildi ve Trabzonspor parasal sorunlarından kurtulduğu gibi yeniden şampiyonluk mücadelesi veren bir kulüp haline geldi. Özkan Sümer'in başkanlıktan ayrılması da Trabzonspor'u olumsuz etkilemedi. Atay Aktuğ'un başkanlığı döneminde de Trabzonspor çok başarılı bir dönem geçirdi ve kişilere bağlı olan bir kulüp olmaktan çıktı, kurumlaşma yolunda önemli adımlar attı.

Trabzonspor'un durumu ile ilgili olarak doğrusuyla, yanlışıyla benim anımsayabildiğim olaylar kısaca bunlar.

Neyse, bu kadar Trabzonspor reklamı yeter. 😊

Şimdi gelelim Ankaragücü'nün durumuna. Aslında Ankaragücü'nün durumu da Trabzonspor'un yaşadığı olaylara çok benziyor. Ankaragücü üyeleri de aynı yolu izleyerek kulübü düzlüğe çıkarabilirler. Ancak Ankaragücü'nün üye yapısının da bir sonucu olarak, Cemal Aydın'ın tekелci yönetimine karşı muhalefet eden üyelerin sayısı çok az ve sesleri de çok cılız çıkıyor. Şu anda Ankaragücü Yönetici ve Sporcular Derneği bir açıklama yaparak yönetime talip olduklarını bildirdi ama sadece o kadar. Kongreye çok az bir zaman kalmasına rağmen henüz sağlam ve cesur bir başkan adayı çıkmış ve projelerini, Ankaragücü için neler yapacaklarını anlatmış değil. Bu çok önemli bir handikap.

Ankaragücü üyeleri ve taraftarları ciddi bir güç olarak ortaya çıkmadıkları sürece, Ankaragücü kulübünde tek adama dayalı, sağlıksız yönetim sisteminin devam etmesi kaçınılmaz olacaktır. 01 Haziran 2005

7 TEMMUZ 2005

Ben, Bekir Çakan kardeşimle tanışmadım. Kendisini bu vesile ile gıyabında tanımış oldum. Yaptığı işe kendi adını vermek yerine Ankaragücü taraftarlarının adını kullanması gerçekten de yüce gönüllülüğün bir ifadesi... Paşalı'nın açtığı "Bekir'e Mektup" başlıklı konuda yazılanları okuyunca şöyle bir düşündüm:

Ankaragücü için maddi ve manevi her türlü fedakarlığı yapabilecek bir kişi olduğu anlaşılan Bekir Çakan kardeşimiz kulüp üyesi mi?

Törene katılan ve Ankaragücü için neredeyse çocuk sayılabilecek yaşlarından beri çalışıp didinen Volkan Karaman ve Hakan Toka kardeşlerimiz kulüp üyesi mi?

Bu sitede ya da diğer Ankaragücü taraftar sitelerinde Ankaragücü ile ilgili duygu ve düşüncelerini paylaşan, maçlarda destekleyen, Ziya kardeşimiz gibi Ankaragücü hakkında kitap yazan, Ankaragücü için maddi ve manevi her türlü fedakarlığı yapan ve yapmaya hazır olan genç, orta yaşlı, yaşlı kardeşlerimizin çoğu kulüp üyesi mi?

Hayır!

Peki o zaman 95 yıllık bu koca çınarın üyeleri kimler? Bu kulübün geleceğini olumlu ya da olumsuz (genelde olumsuz) ve hayati kararları kimler alıyor?

80'li yıllarda, bitmek tükenmek bilmeyen çabalarla Ankara 3. Amatör kümeye aldığımız Polatlı'daki mahallemizin takımı Esentepespor'un genel kurulunu 150 kişi ile yaptığımızı ve bu sayıyı az bularak üye sayısını artırmak için çareler aradığımızı anımsıyorum... O zaman sormak lazım: Genel kurulu 170 kişiyle yapılan 95 yıllık koca çınar Ankaragücü'nde ciddi bir yönetimin varlığından söz edilebilir mi?

Kulüpte bir yönetim boşluğu yoksa ve sayın başkan yine tek aday olarak seçime girecekse, neden başkanlığı bırakacağını beyan etti ve neden seçim yapılmak üzere genel kurulu olağanüstü toplantıya çağırdı? Böyle bir gövde gösterisine ne gerek vardı?

Sayın Başkan'ın, yönetim kurulundaki arkadaşlarının ve kulüp üyelerinin bu güzide kulübü her geçen gün umutsuz bir vaka haline getirmeye hakkı var mı?

Ankaragücü'ne üye olmak neden bu kadar zor? Tüm yaşamlarını Ankaragücü ile birlikte geçiren ve onunla birlikte yaşanan, maddi ve manevi fedakarlıktan kaçınmayan ve fedakarlıkta bulunmaya her zaman hazır olan, üye olduklarında ve yönetime girdiklerinde

kulübün tüm çehresini değiştirebilecek ve kulübe sınıf atlatabilecek güzel insanlar neden üye olamıyorlar?

Ankaragücü'ne üye olmak, yönetime girmek ve başkanlık yapmak için öyle çok zengin olmaya ve kulübe borç ya da hibe olarak para vermeye gerek yok. Akıllı ve düzgün insanların oluşturduğu bir yönetimin, şu anda çok büyük bir bölümü küskün ve bezgin durumda olan tüm gerçek taraftarları yeniden kazanıp desteğini arkasına alarak, kulübü borçlandırmadan ve kişilerin sultasına sokmadan, kendi yağıyla kavrulabilecek duruma getirmeye, ürettiği değerleri yok pahasına elden çıkarmadan kulübe para kazandırabilecek faaliyetlerde bulunmaya ve kulübün çıkarlarını sonuna kadar korumaya gücü yeter de artar bile!...

SON SÖZ: Bekir Çakan (kulüp üyesi değilse), Volkan Karaman, Hakan Toka ve buradan adını sayamadığım Ankaragücü üyesi olmayan diğer fedakar ve değerli kardeşlerimiz her şeyden önce ne yapıp edip bu kulübe üye olmalı. Kulüp üyeleri arasında, bu gibi kardeşlerimizin sayısı artmalı ve çoğunluğu sağlayabilecek bir konuma gelmeli. Kulüpte taraftar merkezli bir politika oluşturulabilmesi ve yalnızca Ankaragücü'nün başarısını, Ankaragücü'nün çıkarlarını gözetken bir yönetim anlayışının yerleştirilebilmesi için ellerini taşın altına koymaya hazır olan kardeşlerimiz kulüp yönetiminde mutlaka görev almalı. Bence mücadeleye buradan başlamalı; bunun mücadelesini vermeli.

Bu, elbette ki o kadar kolay değil. Tabii ki zor ve sabır isteyen çetin bir yol. Ama bu tür durumlarda zaten kolay bir yol yok ki!... Aksi takdirde Ankaragücü'nde uzun yıllardan beri göstermelik olarak yapılagelen ve kulübe olumlu anlamda bir katkısı bulunmayan genel kurullar aynı şekilde tekrarlanmaya, kulübü sultasına almış olan yönetim anlayışı istediği şekilde at oynatmaya, Ankaragücü'nün taraftarları ve sevenleri de devamlı olarak bir başka bahara erteledikleri umutlarını her geçen gün biraz daha yitirmeye devam edecektir. *07 Temmuz 2005*

KOMBİNE BİLETLER ÜZERİNE
(14-21 Temmuz 2005)

15

ANKARAGÜCÜ'NÜN SAHİPLERİ-3

Bundan önce, iki yazımda daha bu başlığı kullanmıştım. Çünkü bir takımın gerçek sahibi taraftarlardır. Şartlar ne olursa olsun takıma destek olan ve takımını özellikle tribünde yalnız bırakmayıp sahip çıkan güzel insanlardır taraftarlar.

Bir kulüp kötü yönetilebilir. Bir takım çok zor sezonlar ve küme düşme tehlikeleri yaşayabilir; hatta küme de düşebilir. Ama yöneticiler bırakıp gitse de, kulüp üyeleri ilgilenmese de vefakar ve cefakar taraftar her zaman takımının yanındadır. **“Takımının yanındadır”** diyorum ve kulüp yöneticileri ile üyelerini ayrı tutuyorum. Çünkü taraftar, kulüp yöneticileri ile üyelerine belli ölçüde saygı duymak durumundadır ama sevmek zorunda değildir. Taraftarların, sevginin dozunu kaçırması ve başarısız olduğunu bile bile sırf iyi ilişkiler çerçevesinde başkan ve yöneticilere alkış tutması da çok doğru bir davranış olmasa gerektir. Aksine, pozitif anlamda kulüp ve takım için en yararlı olanı istemek, bu anlamda kulüp yönetiminden iyi transferler yapmasını beklemek, gerektiğinde eleştirilerini en sert bir şekilde dile getirmek ve yapıcı önerilerde bulunmak sorumluluk duygusuna sahip her taraftarın hakkıdır.

Şimdi taraftarların haklarını kendimce bu şekilde kısaca ortaya koyduktan sonra, ödevlerine de kısaca değinmekte yarar olduğunu düşünüyorum. Çünkü yeni sezon oldukça yaklaştı ve bu tatil döneminde taraftarların da kendileri açısından geçen sezonun artılarını ve eksilerini ortaya koymaları gerekiyor.

Ben bu forumlarda, taraftar arkadaşlarımızın neredeyse tamamına yakınının ağabeyi olmanın da verdiği cüretle kulüp yönetimi ve takıma ilişkin görüş ve eleştirilerde bulunmanın yanı sıra zaman zaman taraftarlar olarak kendimizde gördüğüm hataları da eleştirdim. Geçtiğimiz sezon taraftar kardeşlerime yönelttiğim eleştirilerim,

genel olarak taraftarların yönetimden bağımsız bir şekilde daha güçlü bir yapıya sahip olmaları, güçlerini sahadaki futbolcuları heyecanlandırıp teşvik edecek şekilde tribüne en iyi şekilde yansıtmaları, yerinde ve zamanında bilinçli tezahürat yapmaları gibi konularda yoğunlaştı. Yeni sezon başlamadan önce taraftar arkadaşlarımızın bu konularda pozitif tartışmalara girişmesi, herkesin kendince önerilerde bulunarak grup davranışı geliştirilip olgunlaştırılması ve yeni sezonda bilinçli bir şekilde uygulanması yararlı olacaktır.

Ayrıca kulüp ne kadar kötü yönetilirse yönetilsin, taraftarın takıma küsmeye ve tribünde yalnız bırakmaya hakkı olmadığını, Ankara'daki tüm taraftarların en büyük görevlerinin maçlara gelerek takıma sahip çıkmak olduğunu, taraftarların yönetimden bağımsız bir şekilde hareket ederek, yeri geldiğinde ve Ankaragücü'nün menfaatleri söz konusu olduğunda protestosunu en sert bir şekilde tribünde yapması gerektiğini, bunun için de tribünlere hakim olan kardeşlerime çok büyük görevler düştüğünü düşünüyorum. Bu bakımdan kombine bilet konusunu çok önemli buluyorum.

Ancak, sezonun açılmasına çok az bir süre kalmasına rağmen kombine biletlerle ilgili herhangi bir haber ya da açıklamanın olmaması çok anlamlı ve üzücü. Kombine bilet çıkacak mı? Ne zaman satışa çıkarılacak? Nereden ve nasıl temin edilecek? Bedeli kaç lira olacak? Şu anda bu soruların hiçbirinin cevabı yok!...

Bence pozitif anlamda bu hayati konuya da yoğunlaşmamız ve kombine bilet çıkarılmasını zorlamamız lazım....

Bu sefer biraz kısa yazalım dedik ama lafı yine biraz uzattık. Söyle bağlayayım: Haydi Ankaragücü'nün Sahipleri!...

14 TEMMUZ 2005

Değerli Arkadaşlar; taraftarların taraftarlıklarını gösterecekleri en önemli yer hiç kuşkusuz ki stadyumdur, tribündür. Bir insan, "Ben Ankaragücü taraftarıyım" ya da "Ben Gençlerbirliği taraftarıyım" veya "Ben falanca takımın taraftarıyım" diyorsa, bence öncelikle yapması gereken iş, maddi imkanlarına göre taraftarı olduğu takımın

bir sezonluk kombine biletini alıp cüzdanına koymaktır. Bu, bence taraftarın tuttuğu takımın forması, şapkası ve atkısı ile gezmekten daha önemlidir.

Avrupa'daki bazı takımların -ki bunların çoğu üç aşağı beş yukarı Ankaragücü ile yaşıttır- tüm stadı kombine biletli taraftarlarla doldurduklarını görüyoruz. Hatta bazı takımların (örneğin Arsenal olabilir) kombine biletlerinde sıra olduğu için kendisine sıra gelmediğinden yedekte kalan ve sıra bekleyen taraftarlar var. Takımın ligdeki konumu ne olursa olsun bu birçok Avrupa kulübünde bu böyle.

Ayrıca biz biliyoruz ki bugün bir Real Madrid'in, bir Barcelona'nın 100.000 üyesi var. Yine biz biliyoruz ki Mehmet Ali Yılmaz'ın sultanından kurtulan Trabzonspor üye sayısını 100.000'e çıkarmak için kampanya düzenliyor. Denizlispor da aynı şekilde üyelik kampanyaları açıyor. Hepsinin amacı örgütlenmeyi geliştirerek demokratik bir anlayış içinde kurumlaşmak, kulübü maddi ve manevi anlamda sağlam temeller üzerine oturtup geleceğini garantiye almak. Bu bakımdan taraftarların kulüplerine bağlılık ve özveride bulunma düzeyi çok önemli olduğu gibi taraftarlıktan üyeliğe geçiş için istekli olmaları da aynı derecede önemli.

Kulübe bağlılık ve özveride bulunma düzeyinin en önemli göstergesi, bence o kentte oturan taraftarların kendi ekonomik güçlerine göre bilet alıp maçlara devamlı olarak gelmesi ve sonuç ne olursa olsun küsmeden tribünde özveriyle takımını desteklemesi.

Şimdi yeniden kombine bilet konusuna gelecek olursak, bence her Ankaragücü taraftarının birinci görevi, ister Gecekondu'da olsun, isterse Maraton'da ya da Kapalı'da olsun, sezon başlamadan önce kombine biletini alıp cüzdanına koymak olmalıdır.

Kombine biletini almış olan taraftar arkadaşımız işi çıktığı için, bir uygulamayı protesto etmek için ya da başka bir sebeple zaman zaman maçlara gelemeyebilir. Ama kombine bileti her zaman cüzdanında bulunmalıdır.

Bu, özellikle üç İstanbul takımı ile yapılan maçlarda çok büyük bir önem kazanmaktadır. Bu maçlarda, takıma destek vermek için tüm gücüyle yüklenmemiz gereken anlarda maalesef **“YÖNETİM**

UYUMA, TARAFTARIN DIŞARIDA!”, “İSTANBUL İÇERİDE, ANKARA DIŞARIDA!” gibi olumsuz tezahüratlarla zaman geçirmek zorunda kalıyoruz. Neden? Çünkü dışarıda kalmış olan taraftarların kombine biletleri yok (ya da bazı arkadaşlarda gördüğüm gibi kombine biletlerini bir başkasına o maç için satmış!). Kombine bileti olmayan dışarıdaki arkadaşların çoğunun gişede çok pahalı satılan bileti almaya da gücü yok! Oysa sezon başında kombine biletler 75 Milyon lira gibi oldukça uygun bir fiyatla satışa çıkmıştı.

Değerli Arkadaşlar; Yaptığı yanlış işler ve kötü yönetimi nedeniyle Sayın Cemal Aydın'ı tabii ki en sert bir şekilde eleştireceğiz; elbette ki tüm gücümüzle yükleneceğiz ama biraz da taraftarlar olarak her konuda öz eleştiri yapmamız, kendi hatalarımızı ve eksikliklerimizi de sorgulamamız lazım! Bu sorgulama için en uygun zaman sezonun henüz açılmadığı, takımların hazırlık ve transfer çalışmalarını yürüttüğü içinde bulunduğumuz ölü sayılabilecek zamandır bence.

Haydi Ankaragücü'nün Sahipleri!...

15 TEMMUZ 2005

Gaza gelmişken, bu vesile ile şu hususu da eklemekte yarar görmekteyim: Taraftar arkadaşlarımızın, taraftar derneklerimizin yöneticilerinin, tribünlere hakim olan ve tribünleri yönlendiren kardeşlerimizin şu andaki en önemli görevinin, yeni sezona zimba gibi girebilmek için tribünde yapılacak örgütlenme; Gecekondu, Maraton ve Kapalı tribünler için uygun fiyatla kombine biletin bir an önce çıkarılıp satışa sunulması ve satış işlemlerinde “Ben Ankaragüçlüyüm” diyen her kardeşimizin elini taşın altına koyarak satılacak kombine bilet miktarının artırılması için çok çalışması gerektiğini düşünüyorum. Örneğin, geçen sezon bir yönetim kurulu üyesine Gecekondu tribünü için neden kombine bilet çıkarılmadığını sorduğumda, Gecekondu’da maç izleyen arkadaşlarımızın kombine bilet çıkarılmasını istemediklerini, eğer istemiş olsalardı Gecekondu için de kombine bilet çıkarabileceklerini belirtmişti. Gerçekten böyle midir bilmiyorum ama eğer Gecekondu tribünündeki arkadaşlarımız,

kulüp yönetiminden Gecekondu için kombine bilet çıkarılmamasını istemişlerse bu bence çok büyük bir hatadır! Nitekim bu hatanın sıkıntılarını bir önceki mesajımda da belirttiğim gibi özellikle üç İstanbul takımı ile yapılan maçlarda yaşadık. O maçlarda maalesef yüksek bilet fiyatları nedeniyle Gecekondu tribünü doldurulamamış ve buna karşılık yüzlerce, binlerce kişi dışarıda kalmıştı. Ondan sonra da stad içinde ve dışında binlerce kişi maçı bırakıp dakikalarca, bıktırıcaya kadar malum “**YÖNETİM UYUMA, TARAFTARIN DIŞARIDA!**” tezahüratını söylemişti.

Değerli arkadaşlar, yazılarım biraz uzun olduğu için çoğunuz belki de okumaktan bıkıyorsunuz ama kulübün ve takımın başarılı ve daha iyi bir durumda olup bizi gururlandırması, bizim de daha mutlu ve pozitif bir duruma gelebilmemiz bakımından, kulübe ve takıma sahip çıkmamız, yönetimden bağımsız taraftar olmamız, aklımızı kullanmamız ve kendimizi birilerine kullandırmamamız, iyi örgütlenmemiz, yanlışlarımızdan arınmamız için bu konulardaki kişisel düşünce ve önerilerimi “**Yazma artık!**” denilene kadar bıkmadan ve gerekirse tekrar tekrar yazmaya devam edeceğim.

15 TEMMUZ 2005

Biraz önce kulübün resmi sitesine girip kombine biletler konusunda bir bilgi var mı diye baktım. Şöyle bir açıklama var:

“KOMBİNE SATIŞ

2004 – 2005 SEZONU KOMBİNE BİLET SATIŞLARIMIZ DEVAM ETMEKTEDİR

Kombine Satış Bilgi Hattı 0.312 215 32 63

**Maraton Tribünü Sezonluk Kombine Kartı 125.000.000.- TL.
Kapalı Tribün Sezonluk Kombine Kartı 250.000.000.- TL.”**

Verilen telefon numarasını aradım ve karşıma çıkan hanımefendiye yeni sezonun kombine biletlerinin ne zaman çıkarılacağını sordum. Görevli hanımefendi, uykudan yeni uyanmış gibi bir mahmurluk içinde ve zor duyulan bir sesle 20 Temmuz’dan sonra çıkarılacağını söyledi. Kombine biletin nerelerde satışa

sunulacağını sordum. Hanımefendi, yine zor duyulan bir sesle: **“Gazi Mahallesinde”** diye cevap verdi. Ben biraz daha üstüne gidip **“Bilet fiyatları belli oldu mu?”** diye sordum. **“Hayır”** dedi!...

Gördüğünüz gibi, yeni sezonun başlamasına sayılı günler kalmış, kulüp sitesinde hala geçmiş sezonun kombine biletlerine ilişkin bilgi var. Bu kulüpte o kadar yönetici var, o kadar çalışan var; bir Allah'ın kulu kalkıp da o eski bilgiyi düzeltme zahmetine katlanmıyor.

Ben, kulübün kötü yönetildiğini söylerken bu tür durumları da kastediyorum. Böyle olmaz ki arkadaşlar! Tarihi bir kulüp olarak senin internet siten neden var? İnsanlarla ve özellikle taraftarlarla iletişim kurmak için. Bir kulübün internet sitesinin sık sık güncellenmesi ve taraftarların, seyircilerin ilgisinin artırılması ve canlı tutulması gerekir.

Öte yandan, gerçi çünkü yazılarımda yazdım ama taraftar dernekleri ve sitelerinin değerli yöneticileri ile tribünlere hakim olan ve tribünleri yönlendiren sevgili kardeşlerimize küçük bir eleştiri ve önerimi, konuyu çok önemli gördüğüm için tekrarlamak isterim: Sevgili Arkadaşlar; taraftar sitelerinde her gün Cemal Aydın, İlhan Mansız, Yusuf, Baliç ve başka birçok konuda bir sürü görüş, eleştiri ve yorum yazılıyor. Bunlara bir sözüm yok, elbette ki yazılıp çizilecek ve tartışılacak. Ama bütün taraftarları bir sezon boyunca doğrudan ilgilendirecek ve olumlu ya da olumsuz anlamda etkileyecek olan kombine biletlerle ilgili ne ufak bir haber, ne ufak bir görüş, eleştiri ve yorum var!

Bir kaç defa da tekrarlar yazdım ama bir kez daha tekrarlamakta yarar görüyorum: Taraftar olmanın, tribünleri ele geçirip hakim olmanın birinci koşulu kombine bilettir. Kombine bilet birilerinin elinde maçtan maça dağıtılıp toplanmak için toplu halde bulunmamalı, her taraftarın cüzdanında bir kombine bilet olmalıdır! Kombine bilet satışı ne kadar fazla olursa tribüne o kadar hakim olursunuz! Bugün 5000 kişilik Maraton için 5000 tane kombine bilet satılması, üç İstanbul takımı ile yapılan maçlar da dahil olmak üzere Maraton tribünün tamamının Ankaragüçlülerin kontrolünde olması demektir. İnsanların dışarıda **“YÖNETİM UYUMA, TARAFTARIN DIŞARIDA”** gibi olumsuz tezahüratları yapmaması demektir!

Ne kadar dikkate alınır bilmiyorum ama kombine bilet konusunda biraz daha ayrıntılı görüş ve önerilerim var. Ancak şimdi çok uzun yazdığım için, bu önerileri bir başka yazıya bırakayım.

Eleştiri, görüş ve önerilerimi yazarken istemeyerek kırdığım kardeşlerim olabilir. Onlardan peşinen özür dilerim.

Sağlıcakla kalın...

Haydi Ankaragücü'nün Sahipleri!...

15 TEMMUZ 2005

Aşağıdaki haber Fenerbahçe'nin resmi sitesinde yer alıyor ve altında da kombine bilet satışından fotoğraflar var. (Yanlış anlaşılmasın Fenerbahçe ya da Beşiktaş'ın reklamını yapmak için değil, bir zihniyet, anlayış ve politika farklılığını ortaya koymak için kopyaladım):

“Maraton ve Telsim kombineleri için son günler

14 Temmuz 2005 Perşembe

2005-2006 Sezonu Maraton Üst Tribünü H-B blok ve Telsim Tribünü kombine kartları taraftarımızın yoğun ilgisi sayesinde hızla tükeniyor.

Bilet satın alma ve maç girişlerinde sıkıntı yaşamak istemeyen taraftarlarımız kombine kartlara yoğun ilgi gösterdi. Kombine kartlarıyla aynı zamanda maç keyfini daha ucuza yaşayacak taraftarlarımız kulübümüze de destek vermeyi sürdürüyor.

Maraton Üst Tribünü H-B Blok ve Telsim Tribünü kombine kartları satışa çıktığı gün stadımızın önünde uzun kuyruklar oluştu. Satışın devam ettiği günlerde taraftarlarımız kendilerine bir çok avantaj sağlayan kombine kartlarına sahip olmak için yine uzun kuyruklar oluşturmaya devam ettiler. Kombine kart merkezimizdeki yoğunluk halen devam etmekte.

Sınırlı sayıda kalan Maraton Üst Tribünü H-B Blok ve Telsim Tribünü kombine kartlarına sahip olmak isteyen taraftarlarımızın, vakit kaybetmeden Fenerbahçe Şükrü

Saraçoğlu Stadımızdaki Kombine Kart Merkezine başvurmalarını ve kartlarını almalarını tavsiye ediyoruz.

Taraftarımıza göstermiş olduğu ilgiden dolayı teşekkür ederiz.

Bilgi:

0 216 550 36 55

0 216 550 36 56

0 216 550 36 57

Beşiktaş'ın resmi sitesinde de kombine bilet fiyatları ve oturma planı ile ilgili özel haber var. Ayrıca Forzabeşiktaş adlı taraftar sitesinde taraftarlar kombine bilet konusundaki görüş, eleştiri ve önerilerini tartışıyorlar. Yine Fenerbahçe taraftar sitelerinden antu.com forumunda kombine bilet konusu yoğun bir şekilde tartışılıp değerlendiriliyor. Diğerlerini incelemedim ama tahmin ediyorum İstanbul takımlarının diğer taraftar sitelerinde de bu konular devamlı sıcak ve güncel tutuluyor. Muhtemelen, Anadolu takımlarının çoğunun resmi ve taraftar sitelerinde de kombine bilet konusu önemli bir yer kaplıyordur.

Şimdi arkadaşlar, Ankaragücü'nün, üç İstanbul takımının taraftarı kadar taraftarı olmayabilir (aslında Ankara'da çok taraftarı var ama küsüp maça gelmeyenler yüzünden tribünlerde sürekli bir erime söz konusu). Bu o kadar önemli değil ki! Bir kulüp, sayısı ne olursa olsun, düşse de kalsa da sadık taraftarlarıyla birlikte vardır. Bir kulüp, taraftarlarına, taraftarları da kulübe sürekli olarak ulaşmak, irtibat halinde olmak zorundadır. Bir kulübün, kombine bilet satışı olsun, transfer faaliyetleri olsun, her konuda taraftarların hassasiyetlerini ve isteklerini dikkate alması, onları sürekli olarak gözetmesi gerekir. Taraftarların da kulüp ile takımın başarılı olması amacı doğrultusunda iyi örgütlenmesi ve özellikle tribünde varlığını kanıtlaması şarttır.

Ama bakıyorum ne Ankaragücü yönetiminde ne de -lütfen alınmasınlar- taraftar örgütlerimizde ve taraftar sitelerimizde maalesef bu konuda tık yok! Biliyorum, bu işler o kadar kolay değil; çok çalışmak, enerji harcamak gerekir. Ancak şu da var ki, böyle bekleyelim görelim gibi düşünceler bir kulübü ve takımı hiçbir

zaman kalıcı başarılarla ulaştıramaz. Herkesin pozitif anlamda faal olması lazım. Kulüp yönetiminin bir an önce bu konuda hareket geçmesi lazım. Özellikle taraftar arkadaşların, analarının ak sütü gibi helal ve hakkı olan kombine bilet konusunda kaderci davranmamaları ve bu konuyu sadece yönetimin inisiyatifine bırakmamaları lazım!

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!...

16 TEMMUZ 2005

Kombine bilet satışı henüz başlamadığına göre, bu konu ve stad düzeni ile ilgili görüş ve önerilerim şimdilik kısaca şöyle arkadaşlar:

1- Maraton, Kapalı ve Gecekondu tribünlerinin tamamı için kombine bilet çıkarılmalıdır. Kombine bilet satışı Ankaralıları iyi duyurulmalı ve satış noktaları artırılarak herkesin kolayca ulaşış satın alabileceğı alternatifler uygulanmalıdır.

2- Küskün ve kaybedilmiş taraftar ve seyircileri yeniden tribünlere çekebilmek, insanların ayağını stada yeniden alıştırabilmek için kombine bilet fiyatları her taraftarın, her futbolseverin alabileceğı düzeyde tutulmalı, uygun taksitlere (örneğin 4,5,6,7,8,9,10 taksit) bölünmelidir. Örneğin Gecekondu: 40-50, Maraton: 75-100, Kapalı: 100-125 YTL makul olabilir.

3- Bu fiyatlar üzerinden üniversite öğrencilerine %50, lise öğrencilerine %75, bayanlara %75 gibi indirimler uygulanmalı; geleceğın taraftarları olan ilköğretim öğrencileri, futbol okulu öğrencileri ve okula gitmeyen minikler için bir büyüğünün yanında maça girmek üzere ücretsiz kombine bilet çıkarılmalı ve büyüğünün kombine biletinin yanında hediye edilmelidir.

4- Özellikle Maraton tribününü bölen ve adeta bir hapisane haline getiren, bu haliyle Ankaragücü taraftarlarının etkinliğini azaltıp neredeyse sıfıra indiren tel örgüler kaldırılmalı; Maraton tribünü tamamen Ankaragücü taraftarlarına tahsis edilmeli; rakip takım taraftarları için Saatli'de kuralların öngördüğü kadar (bildiğim kadarıyla %5) yer ayrılmalıdır. Aynı şekilde Gecekondu tribününü bölen tel örgüler de kaldırılmalıdır.

5- Stadyumdaki pankart yasağı mutlaka kaldırılmalıdır.

6- Stadyuma giriş bir eziyet olmaktan çıkarılmalı ve daha kolay hale getirilmelidir.

Bunlar benim ilk aklıma gelen öneriler olup, yenileri eklenebilir.

Arkadaşlarımız bu konuda kendi somut önerilerini yazarlarsa, sayın kulüp yöneticileri de taraftar forumlarını okuyorlarsa belki işe yarar, kim bilir! 😊

20 TEMMUZ 2005

Gerek sadece okuyan, gerekse okuyup yorumlarını yazan tüm arkadaşlara teşekkürler.

Takımın durumu ne olursa olsun, taraftarlar olarak, futbolseverler olarak en doğal hakkımız olan stadyumda keyifli maç izleme hakkımızı sonuna kadar korumamız, bu hakkımızı ortadan kaldırmaya yönelik olarak gerek kulüp yönetimi gerekse Emniyet Müdürlüğü tarafından bilinçli olarak ya da bilinçsizce konulan engelleri ortadan kaldırmak için kendimizce çalışmamız gerektiği kanısındayım. Taraftar dernekleri ve gruplarının bu konuda çalışmasının uygun olacağını, yeni sezon başlamadan önce bu engeller ne kadar azaltılırsa, stadda maçlardan alacağımız keyfin de o kadar artacağını düşünüyorum.

Bu arada unuttuğum iki konuyu da eklemek isterim:

1- Stadyumda geçen sezondan beri uygulanmakta olan bayrak yasağı da kaldırılmalıdır.

2- Şimdi şu olaya bakın: Takım sahaya çıkıyor, taraftarlar coşku içinde takımlarına tezahürat yapıyorlar. O da ne! Sesi sonuna kadar açılmış olan ses düzeninden abuk şarkılar çalınıyor ve taraftarın sesi bastırılıyor. Öyle ki takımlar seremoni yapıyor ve maç neredeyse başlayacak, hala yüksek sesle şarkı çalınmaya devam ediliyor. Tabii taraftarlar da çileden çıkıyor. Bu kadar da olmaz ki! Yeni sezonda böyle olmamasını ve bu rezilliğe bir son verilmesini diliyorum.

Stadyumda bilinçsizce yapılan ve bazen taraftarları çileden çıkaran müzik yayını da sona erdirilmeli, en azında müzik yayını daha bilinçli yapılmalı, maça 15 dakika kala müzik yayını kesilmeli ve meydan taraftarlara bırakılmalıdır.

ONUR DÜZERDİK (21 TEMMUZ 2005):

Sevgili Necdet Ağabey, önerilerinize az da olsa katkıda bulunmak istiyorum

1- Taraftar olarak top yekun bir savaş başlatmalıyız. Bu gün küskünlüğü nedeni ile tribünlerden kopan binlerce Ankaragüçlünün hepsi, bizler tarafından tanınan, bizlerin eski arkadaşları olan kişilerdir. İlk etapta bu kişileri tekrar tribünlere dönmeye bizler ikna etmeliyiz.

2- Bu gün Ankara'da yaşayan fakat Ankaragüçlü olmayan kişilerin hepsi, Ankara takımı denildiği zaman Gençlerbirliği'ne sempati ile bakarken, maalesef Ankaragücü'ne antipati duymaktadır. Bu olayda biz Ankaragüçlü taraftarların da payı büyüktür. Küskün Ankaragücü taraftarları haricinde, Ankara'da yaşayan fakat Ankaragüçlü olmayan kişilerin de tribünlerde yer edinmesi sağlanmalı ve şehre taraftarlık olmasa bile yavaş yavaş Ankaragücü sempatizanlığı enjekte edilmelidir.

3- Yukarıda belirtilen önerilerde, okullara kombine, bilet ,vs. dağıtımı ile ilgili öneriler bulunmaktadır. Bunlar son derece doğru yaklaşımlardır. Sadece örnek olsun diye belirtiyorum, Ankaraspor'un İntertoto kupası maçında Maraton tribününün tamamı Ankara'da vatani görevlerini yapmakta olan askerler ile tıklım tıklım doldurulmuştu. O kadar enerji patlaması oldu ki Ankaraspor 2 - 3 farkla mağlupken bile o coşku hakikaten görülmeye değerdi. Okul organizasyonu yapılırken, laf olsun diye yapılmamalı, en azından saatli tribünün tamamen dolmasına imkan sağlayacak kadar etkin olarak yapılmalıdır.

4- Stada hem maç seyretmek, hem de Ankaragücü'nü desteklemek için gelen kişilerin iyi vakit geçirmesi kulüp yönetimi tarafından sağlanmalıdır. Maç öncesi ve devre arası etkinlikler düzenlemek bunun için en iyi yöntemdir. NBA'in bu kadar popüler olmasının nedenlerinden bir tanesi de, gerek devre arasında, gerekse mola

süreleri içinde yapılan dans gösterileridir. Kaldı ki bu organizasyon Türkiye'de basketbol karşılaşmaları sırasında yapıldığına göre, futbol sahalarına da bu etkinlikleri taşımak çok fazla zor bir iş değildir.

5- Özellikle gece maçlarından önce, stada dev bir ekran konularak, Ankaragücü tarihi ve taraftarları ile ilgili sinevizyon gösterileri düzenlenebilir.

6- Yönetim Kurulunun taraftar politikasını gözden geçirmesi, tribünlere çekmek istediği hedef kitle konusunda acilen karar vermesi gerekmektedir. Ya hedef kitle olarak 1.000 kişiyi seçip, onlara bedava bilet, kombine vs. tedarik edip bu günkü politikalarına devam ederek Ankaragücü'nün vizyonunu günden güne eritecek ya da yapacağı doğru organizasyonlarla Ankaragücü'nün 7 - 8 sene sonra tüm maçlarını kapalı gişe oynamasını sağlayacaktır. Naklen yayın gelirlerinin artışından sağlanacak miktarın gerekirse tamamını transferden çok bu organizasyonlara yönlendirmek, takımımızın popülaritesinin artmasına, dolayısı ile özlenen başarılarla ulaşılmasına büyük katkıda bulunacaktır.

7- Kulüp yönetimi tarafından, özellikle sezon başlamadan bir iki ay önce, Kızılay, Ulus, Tunalı Hilmi, metro istasyonları gibi yerlerde bulunan tüm reklam panoları kiralanmalı, herkesi maçlara davet eden sloganlar yazılmalı, bunlar güzel görüntülerle süslenmeli, böylelikle Ankaragücü imajının Ankara'da yaşayan tüm bireylerin kafasında yer etmesi sağlanmalıdır.

Saygılarımla.

Onur DÜZERDİK

21 TEMMUZ 2005

İş taraftarlara kalsa döktürüyoruz da esas olarak yönetimin harekete geçmesi, heyecan duyması lazım. Öyle bir pozitif enerji yayılmalı ki etrafa, herkes ve özellikle küskünler heyecanlanmalı, kendisinin şimdiye kadar kulüp için yaptıklarını yetersiz görüp bir şeyler daha yapmak istemeli. Deneyimli taraftar arkadaşlar tarafından her zaman anlatılan 1981 destanı nasıl yazıldı? Bolu

yolculuğunda kilometrelerce araç konvoyu nasıl oluşturuldu? Türk futbol tarihinde ilk ve tek defa bir ikinci lig takımı, başta İstanbul takımlarından ikisi olmak üzere hepsi birbirinden güçlü birinci lig takımlarını kupada nasıl dize getirip eleyerek önce finale yükseldi; sonra da kupayı kazandı? Futbolcular kupayı kazanınca tellere tırmanıp taraftarların üzerine atlama isteğine nasıl kapıldı? Bunların hepsini yaratan ve yaptıran, genciyle, yaşlısıyla, çocuğuyla tüm Ankaralıları yayılmış olan o pozitif enerjidi. O enerji insanların içinde duramazdı; coşkun bir sel gibi akmalı, caddelere ve sokaklara taşmalıydı.

Ve öyle oldu!

Şimdi ise her şey sessiz sedasız gidiyor. O kadar sessiz sedasız gidiyor ki kulüpte yaprak kımıldamıyor. Tık yok! Kulüpte tık olmazsa olmasın. Taraftarlar ne güne duruyor?!

Haydi Ankaragücü'nün sahipleri!...

TEZAHÜRATLAR ÜZERİNE
(25 TEMMUZ 2005)

16

TEZAHÜRAT!

2005-2006 sezonu başlamadan tartışılması gerek önemli konulardan biri de tezahüratlar bence. Tribünde maç izlerken birçok tezahürat yapıyor ya da tanık oluyoruz. Bunların bir kısmı taraftarları ve takımı gerçekten ateşliyor ve takımın maçı kazanmasında çok büyük bir işlev görüyor. Ama bazı tezahüratlar var ki, takıma hiçbir katkısı olmadığı gibi bazen zarar da verebiliyor.

Ben aklıma gelen birkaç tezahüratı aşağıda belirttim:

OYNA, OYNA, OYNASANA LAN!... (Zaten yorulmuş olan, yenik durumdaki futbolcunun çaresizliği artar ve bacaklarında kalmış olan birazcık derman da böylece biter).

..... KÜMEYE, KÜMEYE!... (Rakip takım futbolcuları, bu tezahüratı duyduklarında öfkelenmeye ve sırf kendilerine bu tezahüratı yapanlara bir cevap olsun diye daha iyi oynamaya başlar).

BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE, BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE, BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE, PSİKOPAT BAŞKENT YAZACAĞIZ!... (Gürültü kirliliğine neden olan çirkin bir tezahürattır. Sahadaki kendi futbolcunuza hiçbir olumlu katkısı yoktur. Tam tersine, tribünde suskun bir şekilde oturan rakip taraftarları ve sahada fazla mücadele edemeyen rakip futbolcuları kışkırtır ve kendilerine getirir. Oysa eskiden ne güzel söylenirdi bu tezahürat: **“KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR. GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR. ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR. İLERİDE HALİL İBO VAR!”**).

YÖNETİM İSTİFA!... TEKNİK DİREKTÖR İSTİFA!... (Maç devam ederken, yenik duruma düşmeleri nedeniyle moral motivasyonları zaten azalmış olan futbolcuları olumsuz yönde etkiler ve maçtan biraz daha kopmalarına sebep olur. Futbolda maç devam

ettiği sürece her türlü olasılık söz konusu olabileceğine göre, yönetim ya teknik direktörün istifaya davet edileceği an maçın bittiği andır).

İ... FB,GS,BJK OLAMAZSIN ŞAMPIYON!... (Taraftarın kendi takımını hiç ilgilendirmeyen, rakip takımın seyircisini ve futbolcusunu kışkırtıp uykudan uyandırmaya yarayan boş bir slogan).

YÖNETİM UYUMA, TARAFTARIN DIŞARIDA!... (Zamanında kombine bilet almayan, aslında parası olduğu halde genellikle maçlara bedava girmeye çalışan grupların, tribündeki seyircileri ve sahadaki futbolcuları maçın atmosferinden uzaklaştıran boş bir tezahüratı).

ŞARKI-TÜRKÜ!... (Takım galip duruma geçince keyiflenip galibiyet şarkıları söylemek güzel de taraftarların gözlerinin önünde oynanmakta olan maçı bırakıp sürekli olarak şarkı söylemesi ve özellikle takım gol pozisyonuna girdiğinde ya da sarı-kırmızı kart gibi önemli durumlarda bile adeta bir ninniye dönüşecek şekilde şarkı-türküye devam edilmesi maçtaki tüm heyecanı alıp götürüyor).

AKDENİZ AKŞAMLARI!... (Tam bir rehavet şarkısı... Takımın fark yaptığı anlarda söylenmesi keyifli olabilir. Ama tersine genellikle hiç de uygun olmayan zamanlarda söyleniyor. Hatta ben bazı maçlarda taraftarlar bu şarkıyı söylerken takımın gol yediğine bile tanık oldum.

Takıma katkısı olmadığını, hatta bazen takıma zarar verdiğini düşündüğüm tezahüratlardan şimdilik aklıma gelenler bunlar. Ayrıca **“CADDELERDE RÜZGAR”, “FUTBOL ŞİDDETTİR...”** gibi tribün kültürü açısından yararsız, hatta zararlı daha başka tezahüratlar da var tabii ki.

Arkadaşlarımız, kendilerince bu konudaki düşüncelerini yazarlarsa olumsuz tezahüratları tespit edip yeni sezonda gereğini yapmaya çalışabiliriz belki.

Öte yandan, bazı arkadaşlarımızın da belirttiği gibi bence de çekirdekçi diye tabir edilen seyircilerin yeniden stadyumda maç izleme alışkanlığı edinmesi ve maçlara çekilmesi lazım. Eskiden

futbolseverlerin bir kısmı Ankaragücü taraftarlarının sahneye koyduğu görsel şöleni de izlemek için stada giderlerdi.

Neydi bu görsel şölen?

Takım sahaya çıkıp da orta sahaya doğru koşarken tüm stadın hep bir ağızdan yaptığı tezahürat: **GURURLUYUZ, GÜÇLÜYÜZ, ANKARAGÜÇLÜYÜZ!**

Aralıklarla söylenen çok güzel bir tezahürat: **İYİ GÜNÜNDE, KÖTÜ GÜNÜNDE, HEP BERABERİZ, ÇÜNKÜ BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!**

Takım gol attığında, gol sevincini yaşarken söylenen güzel bir tezahürat: **ANKARAGÜCÜ LAY LAY LAY LAY LAY! ANKARAGÜCÜ LAY LAY LAY LAY LAY!**

Hep birlikte söylenen mehter: **KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR, GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR, ORTA SAHA HEPSİ CANAVAR, İLERİDE HALİL İBO VAR!.**

Her tribünün, acele etmeden hakkını vererek sırayla çektiği üçlü: **ANKARA! ANKARA! ANKARA!**

Yine tribünlerin sırayla söylediği coşkulu ve etkili bir tezahürat: **SARI-LACİVERT-EN BÜYÜK-ANKARA!**

Takımın çok iyi oynadığı ve taraftarları keyiflendirdiği anlarda tribünlerden yükselen ve futbolcuların güzel oyununun hakkını veren iki güzel tezahürat: **BU TARAFTAR SİZİNLE GURUR DUYUYOR!... İŞTE FUTBOL!...**

Takım iyi oynarken ve galip durumdayken top çevirdiği sırada, yapılan her pasta keyifle yapılan tezahürat: **OLE!**

Tıklım tıklım dolu stadda taraftarların tamamının büyük bir zevkle katıldıkları bir hareket: **MEKSİKO!...**

Takım gole giderken çıkarılan müthiş uğultu!...

Takım gol attığında çılgınca yaşanan gol sevinci!...

Benim aklıma bir çırpıda gelenler bunlar. Eminim daha unuttuğum, hepimizi çok etkileyen, tüylerimizi diken diken eden, futbolcuları da coşturan bir çok güzel tezahürat vardır.

Maçlar güzel tezahüratlarla görsel ve işitsel bir şölen haline dönüşür. Birçok futbolsever, bu şölenden mahrum kalmamak için stadlara akar...

Günümüzde “ÜÇLÜ” maalesef eskisi gibi yapılmıyor. Taraftarlar, sanki aceleleri varmış gibi, bir yere yetişmeleri lazımmiş gibi hızlandırılmış bir üçlüyü tercih ediyor. Oysa hızlandırılmış üçlünün, görsel ve işitsel yönden hiçbir olumlu ve heyecanlandırıcı bir özelliği yok.

Ben şahsen, takım topu kapıp atağa kalkarken ve gole giderken, gol beklentisi içinde heyecanla ayağa kalkmış tribünlerin o uğultusunu ve atak golle sonuçlandığında stadda ortaya çıkan gol sevincinin coşkulu sesini çok özledim. Ama Ankara tribünlerinde maalesef bu sesleri duymak çok zor. Çünkü hem tribünlerdeki seyirci sayısı azaldı, hem de tribünlerde kalanlar takım atağa kalktığı anda ve gole giderken bile bir ninni gibi tekdüze şarkı söylemeye devam ediyor. Futbolcu şut çekiyor, direkte patlıyor ya da kaleci zorlukla kornere atıyor; tribünlerde o tek düze şarkı devam ediyor. Hakem, senin oyuncuna ya da rakip oyuncuya kart göstermiş, tribündekilerin bununla bir ilgisi yok; şarkı heyecansız ve tekdüze bir şekilde devam ediyor.

Tribünlere o eski heyecanı, o eski ambiyansı geri getirmek kendisine taraftar diyen herkesin görevi bence...

BİR SORU VE BİR CEVAP

Alp68’in sorusu:

“Peki ne yapılacak Necdet Abi? Ancak buraya yazıyoruz, çiziyoruz. Maçlar başlayınca yine aynı şeyler olacak. herhangi bir organizasyon yapacak mıyız?”

Evet, güzel bir soru...

Bu site ve diğer taraftar siteleri taraftarların sanal alemde sohbet ettikleri, şakalaştıkları birer mekan olmanın yanısıra birbirlerini bilgilendirerek, bilgilerini paylaştıkları, ciddi düşüncelerini açıkladıkları bir platformdur.

Eğer böyle olursa, taraftarların kendilerine uygun bir taraftar kültürü geliştirmelerine yardımcı olur. Dolayısıyla bizlerin kendimizce doğru ve güzel bulduğumuz konulardaki görüş ve düşüncelerimizi açıklayarak birbirimizi bilgilendirmemiz ve iyi yönde etkilememiz; orta ve uzun vadede bilinçli, kendi taraftarlık kültürünü oluşturmuş, kulüp yönetiminden bağımsız bir taraftar topluluğu olmamızı sağlar bence.

Çünkü gerek bu sitede gerekse diğer taraftar sitelerinde yazılan mesajları ve yazıları yüzlerce, binlerce kişi okuyor ve en azından okuduklarıyla kafasında çeşitli düşünceler şekilleniyor.

Benim temennim, özellikle tribünlere hakim olan ve tribünleri yönlendiren kardeşlerimizin bu görüş ve düşünceleri okuması ve onların da artık yeni bir tavır geliştirmeleri. Çünkü azınlık olarak kalanların, tribündeki çoğunluğu etkilemesi, tribün çoğunluğunu düzgün tezahürata yönlendirebilmesi maalesef çok zor; hatta olanaksız!...

Ancak eleştirdiğimiz tezahüratlarla da takımın bir yere varamayacağı da çok açık bir gerçek.

Ankaragücü'nün geçen sezon kendi sahasında aldığı galibiyet ve puan sayısına bakarsak, taraftarların maç boyunca yorgun ve tekdüze bir biçimde yaptıkları tezahüratların maçların sonuçlarını olumlu yönde etkileme düzeyini çok rahat ölçebiliriz. 25 Temmuz 2005

STADYUMDAKİ BİLET KOMEDİSİ ÜZERİNE
(4 ARALIK 2005)

17

TÜKENEN BİLETLER!

Aşık Veysel'in, konser vermek ya da şenliğe katılmak için gittiği bir ilimizde kaldığı otel odasında parası çalınır. Oysa odasının kapısı kilitlidir, dolayısıyla odaya kimse girmemiştir. Cüzdanı da cebindedir, dolayısıyla cüzdanını kimse almamıştır. Ama buna rağmen cüzdanda para yoktur. Bu şaşırtıcı durum karşısında Veysel derdini, türküye döker.

İşte o türküden aklımda kalan bir dördlük:

***PARÇA PARÇA OLSUN PARAMI ÇALAN!
KİMİSİ GERÇEK DEDİ, KİMİSİ YALAN!
BEN DE ANLAMADIM BU NASIL PLAN!?
KAPI KİTLİ, CÜZDAN CEPTE, PARA YOK!***

Son zamanlarda şöyle bir olayla karşılaşmaya başladık: Gençlerbirliği ve Ankaragücü'nün 19 Mayıs Stadı'nda oynadıkları maçlarda, Maraton Tribünü için satışa çıkarılan biletler nasıl oluyorsa oluyor ve tükeniyor. Maç saati yaklaştığında gişede bilet kalmıyor ve birçok futbolsever ya geri dönüp evine gidiyor ya da şansını bir de kale arkasında deneyip, varsa kale arkasından bilet alabiliyor. Oysa stada girdiğimizde Maraton Tribününün tel örgüyle ikiye bölündüğünü; Gençlerbirliği maçlarında sağ tarafın kapalı olduğunu, Ankaragücü maçlarında ise sağ tarafın da açık olduğunu ancak fazla seyirci bulunmadığını görüyoruz.

Şimdi bu nasıl bir iştir arkadaşlar? Gişede bilet kalmadığı söyleniyor ama stada girdiğinizde yüzlerce hatta binlerce koltuk boş!...

Stadın yönetilmesinden ve düzeninden sorumlu Ortak Girişim bu işleri nasıl düzenliyor, gişede satılan biletlerin tükenmesini ve buna

karşılık stadda binlerce koltuğun boş kalmasını nasıl sağlıyor, bunu nasıl beceriyor? Anlayan varsa beri gelsin.

Hadi biletlerin tükenmesini anladık diyelim. Tamam, bilettir tükenir. Tamam da bu biletleri satın alan seyirciler nerede be birader? 😊 4 Aralık 2005

ZİYA ADNAN'IN KİTABI ÜZERİNE
(11 Ağustos 2005 – 07 Eylül 2005)

18

ZİYA ADNAN'IN KİTABI
(ÇÜNKÜ BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ)

Değerli Arkadaşlar; Ankaragücü ve Gençlerbirliği taraftar sitelerinde sık sık yazdığı içerikli yazılarını keyifle okuduğumuz, Ankara ve Ankara Futbolu sevdalılarından, sevgili kardeşimiz Ziya Adnan'ın bir süreden beri üzerinde çalıştığı kitabı İletişim Yayınları'ndan çıktı. Adı: **“ÇÜNKÜ BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!..”** olan kitabın editörü de sevgili Tanıl Bora!...

Kitabı bugün Dipnot Kitabevi'den aldım ve okumaya başladım. Tabii her kitapseverin yaptığı gibi önce heyecanla baştan sona karıştırarak göz gezdirmeyi de ihmal etmedim.

İlk izlenimlerim şöyle: Ziya'nın o güzel ve içten üslubu kitabın tamamına damgasını vurmuş. Ankaragücü'ne ve Ankara futboluna ait anılar, görüşler ve röportajlar güzel fotoğraflarla desteklenmiş. Taraftarların anılarına da geniş bir şekilde yer verilmiş. Kısacası, başta Ankaragüçlüler olmak üzere her futbolseverin alıp okuması gereken, kendinden bir şeyler bulabileceği, Ankaragüçlüler ve Türk futbolu adına gururlandırıcı ve duygulandırıcı samimi bir yapıt çıkmış ortaya...

Sevgili Ziya'yı bu güzel çalışmasından dolayı kutluyor, Ankara futboluna yeni bir soluk getirmesini diliyorum.

Aşağıda, kitabın kapağını ve İletişim Yayınları'nın web sitesinin ana sayfasında yayınlanan ilanı kopyaladım:

Ziya Adnan

Çünkü Biz Ankaragüçlüyüz!..

Anılar • Denemeler • Söyleşiler

“...kimileri vardır, stada fazla uzak olmayan bir erketede toplanırlar maç günleri, zaferleri ve hüznüleri tribünlerde hep beraber paylaşırlar... Tribün çocuklarıdır onlar ve bu kitap onlar için yazılmıştır.Kendi şehirlerinin değerlerine sahip çıkanlar için yazılmıştır, hiç bitmeyen umutların sahipleri için yazılmıştır... Ve geçmişe özlem duyanlar için yazılmıştır...” Nostaljik bir futbol kitabı, elinizdeki... Türkiye futbolunun en eski kulüplerinden biri olan Ankaragücü’nün güzel zamanlarını hafızalarda sabitlemeye dönük: 70’lerin “Bastur Ankaragücü”sünü... 1981 Bolu finalini... Aynı zamanda, Ankara futboluna sevdıyla yazılmış bir kitap. Ziya Adnan, “İstanbul haramiler” karşısında “kendi şehrine sahip çıkma” duygusunu arıyor.

Denemeler, anılar: Ankaragücü, Ankara ve futbol sevdası üzerine, futbol ortamı üzerine... Taraftar anılarından bir demet ve yazarın İngiltere futboluna dair anıları-izlenimleri de ilâvesi!

Ve söyleşiler: Efsanevi amigo Sefa’yla, Ankaragüçlü gol kralları Ertan Adatepe ve Ali Osman Renklibay’la, kaptan kaleci Adil Eriç’le, “Bonhof” Nazmi’yle, unutulmaz başkan Sabri Mermutlu’yla, kaptan Hakan Kutlu’yla, gazeteci Güray Soysal’la...

Künye -----

Adı Çünkü Biz Ankaragüçlüyüz!.. Anılar • Denemeler • Söyleşiler EAN 9789750503504

ISBN 975 05 0350 3

Yayın No İletişim 1100

Dizi Futbol Kitapları 15

Sayfa / Fiyat 296 Sayfa / 14.000.000 TL - 14,00 YTL

Baskı 1.Baskı Ağustos 2005, İstanbul (1000 Adet)

Basımevi Sena Ofset

Cilt Sena Ofset

Dizi Kapak Tasarımı Utku Lomlu

Düzelti Serap Yeğen

Editör Tanıl Bora

Kapak Suat Aysu

Kapak Filmi Mat Yapım

Montaj Şahin Eyilmez

Uygulama Hüsni Abbas

Yazar Ziya Adnan

Cuma günü, Galatasaray maçına yetişmek için işten biraz erken çıkayım dedim. Stada erken gidiyoruz ya, tribünde vakit geçirirken kaldığım yerden okurum diye Ziya'nın kitabını da yanıma aldım. İşyerinden bir arkadaşımın birlikte stadın önüne geldiğimde saat 18.45'ti. Maraton'un bütün kapılarında her zamanki gibi uzayan kuyruklar vardı ve kapılar çalışmıyordu. Maça ancak 10. dakikada girebildik.

Neyse, herkesin sinirlerinin iyice gerildiği bu rezalet kuyruğunda, ayakta, kitabı okumaya başladım. Hava kararmaya başladığında maçın 10. dakikası olmuştu ve ben bu sinir bozucu ortamda hiç istifimi bozmadan 50 sayfalık bir bölümünü daha okumuştum kitabın. O kadar dalmıştım ki içeri girdikten sonra, bir köşeye çekilip kitabı okumaya devam etsem mi diye düşünmedim de değil hani!... 😊

Tabii içeri girince ne mümkün! Hemen taraftarların arasına karışıp heyecan içinde tezahürat yaparak maçı izlemeye başladık. Devre arasında kitap elden ele bayağı gezdi. Birçok taraftar arkadaşımız da bakıp inceleme fırsatı bulmuş oldu. İyi ki yanımda götürmüşüm.

Ben şahsen, kitap okumayı sevsin sevmesin tüm taraftarların kısa zaman içinde bu güzel kitabı alıp okuyacağından, okutacağından ve evinin kitaplığında titizlikle saklayacağından eminim.

11 Ağustos 2005 – 07 Eylül 2005

ALTYAPI VE PİLOT TAKIM ÜZERİNE
(19 Ağustos 2005)

19

**POLATLI'DAN BİR FUTBOLCU ÖYKÜSÜ
VE PİLOT TAKIM**

Sevgili Volkan kardeşim, artık güzel bir Pegasus klasiği olan okul ziyaretinin bu yıl Polatlı'da yapılacağını yazınca, aklıma gelen aşağıdaki kısa öyküyü ve düşünceleri yazmadan edemedim ve taraftar arkadaşlarla paylaşmak istedim... 😊

80'li yıllarda, bir gün Polatlı'daki mahallemizin takımı olan Esentepe Spor için seçme yapılıyordu. Uzun zamandır görmediğim mahalle arkadaşımın biri olan (Polatlılı arkadaşlardan öğrendiğime göre şimdiki lakabı **“Otto Burhan”**mış) bizim antrenöre kendilerini beğendirmek için Polatlı Şehir Stadı'na gelmiş olan gençler seçmeye hazırlanırken; kısa boylu, kara-kuru bir çocuk (genç diyemeyeceğim, çünkü çocuk gibiydi) yanımıza geldi ve seçmelere katılmak istediğini söyledi. Antrenörümüzün gözü bu çocuğu pek tutmadığı için **“Oğlum daha sen çok küçüksün, bunların arasında ezilirsin”** diyerek başından savmaya çalıştı. Ama çocuk o kadar istekli, inatçı ve ısrarlıydı ki dayanamadım ve **“Bırak gardaşım, oynasın çocuk da görelim bakalım be!”** diyerek araya girdim. Arkadaş da beni kırmayıp kabul edince ufaklık da sevinç içinde giysilerini değiştirmeye gitti.

Ve seçme için düzenlenen çift kale maç başladı. Bizim ufaklık da kendisine bol gelen ve neredeyse üzerinden dökülen forma ve sortuyla döktürmeye başladı: Çalımlar, top kapmalar, verkaçlar, yerini bulan paslar, isabetli şutlar, topsuz koşular vesaire... Kısacası ne ararsanız vardı keratada!...

Bizim antrenör arkadaşın ilk seçtiği futbolcu o ufaklık oldu.

Ufaklık, bir süre Esentepe Spor'un Ankara Amatör Genç Kümede mücadele eden genç takımında oynadıktan sonra kısa zamanda (A) takıma alındı ve sonra...

Sonra bir gün eski otobüs terminalinde bizim ufaklığı omzuna astığı spor bir çantayla Polatlı otobüsüne binerken görünce şaşırdım; bir yandan kucaklarken, bir yandan da **“Hayrola, nereden geliyorsun böyle?”** diye sordum. Ufaklık gururla gülümseyerek, **“Ankaragücü PAF takımında oynuyorum abi!”** dedi.

Ve bir saatlik yolculuk boyunca o dönemde Ankaragücü'nde oynayan Mehmet Soykök'ün de yardımıyla Ankaragücü PAF takımına nasıl alındığını, antrenmanlarda neler yaptıklarını, nasıl çalıştıklarını, oynadığı PAF takımında birlikte oynadığı arkadaşlarını heyecanla anlattı. Gözleri parlıyordu, bambaşka bir dünyadaydı sanki.

Bu ufaklığın adı Hakan'dı ve bir diğer Hakan (Kutlu) ile aynı takımdaydı!

Fakat Hakan'ın futbol hayatı Hakan Kutlu kadar uzun olmadı; ne yazık ki çok kısa sürdü. Çünkü çok ağır bir sakatlık geçirdi ve ayağı kırıldı. Tedavi olduktan sonra devam etmeye çalıştı ama bir türlü kendini geliştirmeyi başaramadı.

Hakan Kutlu, yıllarca Ankaragücü'ne hizmet etti ve çok iyi bir futbolcu, çok iyi bir kaptan, çok iyi bir Ankaragüçlü oldu.

Bizim ufaklık Hakan ise futbolu bıraktı ve Polatlı'da kaldı. Sakatlanmasaydı iyi bir futbolcu olabilir miydi, Ankaragücü'nün (A) takımında oynayabilir miydi?

Kim bilir...

Ankaragücü'nün çok sevildiği Polatlı'da bir zamanlar futbol için maddi imkanlar dışında gereken her türlü şart vardı. Halı gibi bir saha, sahaya oldukça hakim tribünler, futbolcuyu ateşleyen ve o dönemde sürekli olarak toplu halde Ankaragücü maçlarına da giden bir seyirci topluluğu...

Ancak maddi imkanların yetersiz olması Polatlıspor'un önce 2. ligden, sonra da 3. ligden düşmesine sebep oldu.

Bir kulübün istikrarlı ve başarılı sayılabilecek bir kadroya sahip olabilmesi için öncelikle suyunun devamlı akması, yani çok iyi ve güçlü bir altyapısının olması gerekir. Çünkü biliyoruz ki taşıma suyla değirmen dönmediği gibi, sürekli olarak dış kaynaklardan alınan futbolcularla istikrarlı bir başarı çizgisi tutturulamaz.

Ankaragücü, en kötü dönemlerinde dahi altyapıdan önemli oyuncular çıkarıp Türk futboluna kazandırabilmiş bir kulüptür. Bugün süper ligde birçok kulüpte Ankaragücü altyapısından yetişmiş çok sayıda kaliteli futbolcu görmektediriz. Ancak ne yazık ki bu futbolcuların bir kısmı da (A) takımda hiç oynama şansı bulamadan başka kulüplere gönderilmiştir.

Ankaragücü'nün süper ligde her zaman üst sıralara oynayan ve korkulan genç ve fişek gibi bir takım olabilmesi için profesyonel liglerden birinde bir pilot takımının olması lazım bence. PAF takımında yetişen futbolcuları pilot takıma göndererek profesyonel bir ligde seyirci önünde oynatmak suretiyle olgunlaşmalarını sağlamak ve burada kendilerini gösterenleri de (A) takıma aktarmak... Bu uygulamanın tüm maliyeti, dışarıdan alınan ve bazen kadroya bile giremeyen yerli ya da yabancı bir veya birkaç vasat futbolcuya ödenecek para kadardır ancak... Böyle bir pilot takım Ankara Demirspor ya da Telekom gibi bir takım da olabilir ama saha ve seyirci şartlarının daha farklı olduğu Ankara'nın arka bahçesi diyebileceğimiz Polatlı da düşünülebilir.

Ne dersiniz?

Ankaragücü yönetimi bu pilot takım konusunu bir proje haline getirip uygulamaya koyarsa ve bu proje için de Polatlıspor'u seçerse tadından yenmez...😊 19 Ağustos 2005

TEZAHÜRAT ÜZERİNE
(23 Ağustos 2005)

20

CADDELERDE RÜZGAR!-TEZAHÜRAT (2)

Taraftar arkadaşlar, doğal olarak Trabzonspor yenilgisinin ardından, maçta kötü bir oyun ortaya koyan takımın durumunu tartışıyor.

Kadronun yetersiz olması birçok kişiyi ümitsizliğe sevk etmiş durumda.

Ancak bu takımın en kötü zamanlarında dahi özellikle Ankara'da taraftarlarının da büyük desteğiyle büyük işler yapmayı başardığını düşünürsek, böyle zamanlarda Ankara'daki maçlarda taraftarlara çok daha büyük, hatta futbolculardan da fazla görevler düştüğünü anlarız.

Taraftarlara düşen görevler deyince akla ilk gelen konu ise tribünde yapılan tezahüratlar, söylenen şarkılar...

Anımsayan arkadaşlar olacaktır; daha önce 25 Temmuz 2005 günü yazdığım **“TEZAHÜRAT!”** başlıklı yazıda Ankaragücü taraftarlarına yakışmadığını ve takıma hiçbir yararı olmadığını düşündüğüm tezahüratlara ilişkin görüş ve düşüncelerimi belirtmiştim.

Aşağıda yazdığım görüş ve düşünceler de o yazının bir devamı niteliğinde olsun.

Ankaragücü'nün maçlarında tribünlerden yükselen bir şarkı var; bestesi çok güzel... Lorenna McKennitt'in söylediği içli ezgilerden biri... Daha sonra da Nilüfer, Türkçe sözlerle söylemişti. İşte o güzelim şarkıya tribünde uyarlanan sözler:

CADDELERDE RÜZGAR... AKLIMDA MAÇ VAR...
GECE YARISINDA... ESKİ TARAFTAR...
ESRAR ÇEKİYORLAR... SESSİZ, USULCA...
ÖZLEDİĞİM BAŞKENT... ŞİMDİ SAHADA!...

Bu sözlerle İstanbul tribünlerinden çıkarak diğer kentlere de büyük bir hızla yayılan bu şarkı, uzun süreden beri birçok tribünde durmaksızın söyleniyor...

Bir şarkı daha var. Ben, tribüncüler zaman zaman şaka olsun diye söylüyorlar sanıyordum. Ankaragücü tribünlerinde bu şarkının söylendiğine hiç tanık olmadım. Yalnızca, geçen sezon Büyükşehir Belediyespor maçından sonra Tandoğan'a doğru yürüyüşe geçen taraftarlardan bir kısmının yer altı geçidinde söylediklerini duydum. O anda çarşıdaki esnafın ve müşterilerin gözlerindeki korkuyu gördüm ve çok üzuldüm...

SARI, MAVİ, YEŞİL, MEŞİL FARKETMEZ...
YÜRÜYORUZ AYNİ YOLDA BİZ...
FUTBOL ŞİDDETTİR, FUTBOL HOLİGANLIKTIR...
FUTBOL ADAM BIÇAKLAMAKTIR!...

Tabii bir de meşhur mehterimiz var... Eskiden ne güzel söyledik:

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR...
GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR...
ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR...
İLERİDE HALİL İBO VAR!...

Geçen yıl, bu şarkı Pegasus'un Dafne Restaurant'ta düzenlediği yemekte tüm taraftarlar tarafından söylendiğinde herkes çok duygulanmış ve birçok kişinin gözleri dolmuştu. Bu güzel tribün şarkısı Ankaragücü tribünlerinde şimdi de söyleniyor. Şöyle:

BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
BİLMEM KİMİN KÖPEĞİNE...
PSİKOPAT BAŞKENT YAZACAĞIZ!...

Bir de “ÇEMBERİMDE GÜL OYA” adlı o güzelim içli şarkı-türkünün, yine İstanbul takımlarının taraftarlarından yayılan berbat ve çirkin versiyonu var:

AL BUNU, ALAMAZ MISIN?
SEN NE BİÇİM DELİKANLISIN!...

Gördüğünüz gibi bu şarkıların hiçbirinde **“ANKARAGÜCÜ”** sözcüğü yok. İki şarkıda **“BAŞKENT”** sözcüğü var: Biri **“ESRAR ÇEKENLER”**ın, diğeri de **“PSİKOPATLAR”**ın başkenti...

Ankaragücü tribünlerini yöneten ve yönlendiren arkadaşlar, İstanbul tribünlerinden yayılan bu çirkin şarkıları tribünlerde söyleyen ya da söylemeyip yalnızca dinleyen arkadaşlar, soruyorum: 95 yıllık koca bir çınar olan Ankaragücü taraftarlarının tribün şarkıları bunlar mı olmalı?

Ben şahsen, Ankaragücü tribünlerinde, takımın sahadaki direncini artırmasını sağlayacak ve takımı ateşleyecek şekilde söylenebilecek çok güzel şarkılar varken, bu şarkılar söylenmeye başladığında çok üzülüyor ve utaniyorum; biliyorum ki benim gibi binlerce kişi var üzülen ve utanan!...

Ankaragücü’nü çok seven futbolseverlerin stadyumdan uzaklaşmasında ve tribünlerin her geçen gün biraz daha boşalmasında, takımın başarısız olmasının yanısıra bu tür tezahüratların etkisi yok mu? “Esrarlı, adam bıçaklamalı, al bunu alamaz mısınlı, psikopatlı” şarkıların söylendiği tribüne insanlar gelir mi; kendi gelse bile ailesini getirir mi; çocuklarını gönderir mi?

Her öğretim yılında hiç aksatmadan bir okulu ziyaret ederek minicik çocuklara Ankaragücü sevgisi aşılayan Pegasus Ankaragüçlüler Derneği, Bursa’da bir okulun iç donanımını yaptıran ve tabelaya **“BU OKULUN İÇ DONANIMINI ANKARAGÜÇLÜ TARAFTARLAR YAPTIRMIŞTIR”** yazdıran Bekir Çakan, Başbakan’ı ziyaret eden 1910 Ankaragüçlüler Derneği...

Bunların hepsi boşuna mı?

Çeşitli faaliyetleriyle Ankaragücü’nü ve Ankaragücü taraftarlığını en iyi noktalara getirmeye, Ankara’da bir **“Ankaragücü Sevgisi”** yaratmaya çalışan taraftar derneklerimizin değerli yöneticilerinin bu çabaları boşa mı gitsin?

Ankaragücü, takım kadrosunun da yetersiz olmasından dolayı birkaç sezondan beri kendi sahasında en az puan alan takımlar arasında... Özellikle geçtiğimiz sezon 19 Mayıs Stadı’nda çok ağır yenilgiler aldı. Oysa Ankaragücü taraftarı, tribünde en çok bağırان,

maç boyunca hiç susmadan tezahürat yapan taraftar kitlelerinden biri... Görüleceği gibi bu durum tam bir tezat oluşturuyor ve taraftarların tribünde maç boyunca hiç susmadan etkisiz tezahüratlar yapmasının takımın başarısına maalesef fazla katkı yapmadığını gösteriyor. Takım kadrosunun yetersiz olması elbette ki başarısızlığın ana sebeplerinden biri ama tek sebebi değil bence.

Her zaman söylediğim gibi Ankaragücü taraftarları, hiçbir zaman başarı avcılığı yapmadan ve hiçbir karşılık beklemeden, iyi günde, kötü günde takımlarını gönülden destekleyen güzel insanlardır. Evet, futbol kamuoyunda biraz sert taraftar olarak bilinirler ama yine de kalpleri temiz, güzel insanlardır. Sertlikleri, güzelliklerini hiçbir zaman gölgelemez. Ankaragücü taraftarının sert olması, bu sertliğini küfürlü tezahüratlarla göstereceği anlamına gelmemeli; Ankaragücü taraftarı böyle bir yanılsa düşmemeli; aksine sertliğini tribünde küfürsüz olarak gösterebilen, fiili saldırıya uğrayıp kendini koruma durumunda kalmadıkça şiddeti hiçbir zaman düşünmeyen, yaptığı düzgün, özgün, yaratıcı ve sempatik tezahüratlarla takımı sahada ateşleyerek on ikinci adam görevini başarıyla yerine getiren ve gerçek yüzü olan delikanlı taraftar kimliğini ortaya koymalı.

Taraftarların, gruplaşmaları ve grup çıkarlarını bir yana koyarak, birlik ve beraberliğe, futbolcuların da taraftar desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu şu günlerde, Ankaragücü taraftarına yakışmayan ve Ankaragücü'ne de hiçbir yararı olmayan İstanbul taklidi bu tür tezahüratları bırakarak, hiç olmazsa Ankara'da takıma pozitif enerji veren, futbolcuların mücadele isteğini ve gücünü artıran, onları ateşleyen tarzda tezahüratlar yapmalarının çok yararlı olacağını düşünüyor ve bu hafta oynanacak olan Kayseri Erciyesspor maçının güzel tezahüratlara sahne olmasını diliyorum.

Bu uzun yazıyı okuma sabrı gösteren tüm arkadaşlara teşekkür ediyor, sevgi ve saygılarımı sunuyorum. 23 Ağustos 2005

ANKARAGÜCÜ-KAYSERİ ERCİYEŞPOR MAÇI SONRASI
(29 Ağustos 2005)

21

ORTAK GİRİŞİM VE YÖNETİM ANLAYIŞI!

Değerli arkadaşlar, dün akşam yine can sıkıcı bir maç izledik ve Ankaragücü kötü bir oyun ortaya koyduğu Erciyesspor maçından maalesef 2-1 yenik ayrıldı.

Sitede, bu maçla ilgili birçok konu açılmış durumda ve taraftar arkadaşlar bu yenilginin nedenleri üzerinde tartışıyorlar.

Bu maçı Ziya ile Kapalı tribünde seyrettik ve taraftar arkadaşları tribünde karşıdan daha net izleme imkanı bulduk.

Taraftarlar ve tezahürat konusunda daha önce açtığım ya da açılmış olan forumlarda görüşlerimi uzun ve ayrıntılı bir şekilde belirttiğim için burada yeniden belirtmeye gerek olmadığını düşünüyorum.

Şu anda, bu sıkıntılı atmosfer içinde zamanı ve yeri mi bilmiyorum ama daha önce Alkaralar'da da işlediğim ve uzun zamandan beri burada da açarak sizlerle paylaşmanın uygun olacağını düşündüğüm bir konu var: Ankaragücü ve Gençlerbirliği'nin 19 Mayıs Stadı'nı kiralayıp işletmek üzere oluşturduğu Ortak Girişim ve Kulüplerin Yönetim Anlayışı!...

Dün akşam 19 Mayıs Stadı'nın 9-10 numaralı kapılarının önünde Ziya'yı beklerken yine can sıkıcı manzaralar vardı: Bazı taraftarlar, sarı-lacivert renklerin hakim olduğu formalar ve giysilerle donattıkları 5-6 yaşlarındaki çocuklarını da yanlarında getirmişlerdi ve çocuklarını içeri sokamıyorlardı. Görevliler, çocukların biletsiz giremeyeceğini söylüyorlar, başka da bir şey demiyorlardı. Ancak başka bir şey daha vardı: Maraton tribününün önündeki taraftarlardan öğrendiğim kadarıyla Maratonun solu, yani Ankaragücü taraftarlarının oturduğu tribün için bilet satılmıyordu; dolayısıyla çocuklar maça nasıl gireceklerdi? Bilet satılsa dahi çocuklar için de

makul bedelle bilet satmayıp büyük bileti alınmasını isteyen anlayış ne yapmak istiyordu?

Neyse...

Ziya geldikten sonra Ankaragücü'nün efsane başkanlarından Sabri Mermutlu'nun oğlunun davetiyle bu maça mahsus olmak üzere Kapalı tribüne geçtik. İçeri girince gördüm ki Maraton'un sağında Erciyessporlu taraftarlar var. Saatli ise bomboş. Yani anlayacağınız Maraton biletleri Erciyessporlu taraftarlara satılmış; kombine bileti olmayan Ankaragüçlüler ise bilet bulamıyor. Sonradan, tezahüratlar sırasında anlaşıldı ki normal bilet alamadığı için Ankaragücü tribününe giremeyen bazı Ankaragüçlüler de rakip takım taraftarı gibi normal bilet alıp aynı tribüne girmişler.

Şimdi manzaraya bir bakalım: Maraton'un solunda Ankaragücü taraftarları, ortadaki tel örgünün yanındaki blok boş bırakılmış, ondan sonraki bloklara Erciyesspor taraftarları oturmuş, Saatli ile Maraton'u ayıran tel örgünün dibindeki bölümde de Erciyesspor taraftarları için satılan normal biletlerden alıp stada girmiş Ankaragücü taraftarlarının oluşturduğu 40-50 kişilik bir grup var!...

Bu, öncelikle Ortak Girişim'in ve Ankaragücü yönetiminin kendi taraftarlarına karşı çok büyük bir ayıbidir. Aynı ayıbı, Ortak Girişim'i oluşturan Gençlerbirliği yönetimi de yapmaktadır. Bu yönetim anlayışına buradan soruyorum: Maraton'un sağında Erciyesspor taraftarlarına ayrılan bölüm için kaç bilet satılmıştır ve kaç liralık hasılat elde edilmiştir? Yani Ankaragücü taraftarlarına çektilen işkence ve eziyetin bedeli kaç liradır?!

Ankara hariç, Türkiye'nin bütün kentlerinde ve liglerinde misafir takıma ayrılacak yerin staddaki konumu ve sayısı bellidir; yanlış hatırlamıyorsam % 10'dur. Örneğin Ankaragücü taraftarları Erciyesspor ile yapılacak rövanş maçı için Kayseri'ye gittiklerinde kendilerine ayrılacak yer bellidir: "Erciyes" diye tanımlanan kale arkası tribününün bir bölümü!...

Eskiden, yani 2003-2004 sezonuna kadar Kapalı, Gecekondu ve Maraton tribününün tamamı ile Saatli tribününün Maraton'a yakın olan yarısı ev sahibi takım taraftarlarına ayrılır; eğer varsa deplasman takımının taraftarları da Saatli'nin Kapalı'ya yakın yarısına alınır.

Deplasman takımının taraftarı gelmemiş ise o bölüme de ev sahibi takımı taraftarları oturabilirdi, ki vaktiyle ben orada çok maç izledim. Zaten doğrusu da buydu; çünkü karşılıklılık prensipleri çerçevesinde diğer kentlerdeki kulüpler de deplasman takımının taraftarlarına aynı uygulamayı yapıyordu.

2003-2004 sezonunda ise bir şeyler değişmeye başladı. Bu sezonun ilk yarısında bir arkadaşımınla birlikte Ankaragücü-Bursaspor maçını izlemek için 19 Mayıs Stadına gitmiştik. Benim kombine biletim vardı, arkadaşım için de normal bilet aldık ve 9-10 numaralı kapının önüne geldik. Görevliler, 9-10 numaralı kapının kombine biletlilerin girişi için tahsis edildiğini, benim 9-10 numaralı kapıdan girebileceğimi, arkadaşımın ise 11-12 numaralı kapıdan girmesi gerektiğini söylediler. Biz de görevlilerin dediğini yaptık; tribün tellerle bölündüğü için arkadaşımınla ayrı ayrı oturarak maçı izlemek zorunda kaldık. Canımız sıkıldı ama yine de dert etmedik. Ankaragücü de maçı 2-0 kazandığı için gayet keyifli bir şekilde staddan birlikte çıktık.

Eskiye dönüp bakıyorum da o günler bile ne güzel günlermiş! Hiç olmazsa Maraton tribünü tel örgülerle bölünmüş olsa da Maraton'un sağı da ev sahibi takım taraftarlarına ayrılıyordu. Hatta Saatli Tribünü'nün Maraton'a yakın olan bölümü de ev sahibi takım taraftarlarına aitti.

Ya şimdi?

Şimdi daha kötüsü var: Stadı tel örgülerle adeta bir hapisaneye çeviren, Saatli'yi hiç açmayan, deplasman takımının taraftarlarını Maraton'da ev sahibi takım taraftarlarının tam yanındaki bölüme oturtan (üstelik yan hakemin de görev yaptığı yarı saha olduğu için aslında çok kritik bir yer), bunu yapmak için kendi taraftarlarına normal bilet satmayan, minicik çocuğu ile maça gelen taraftarları ve futbolseverleri canından bezdirip, maça geldiğine bin pişman eden bir yönetim anlayışı...

Bu yönetim anlayışının, uyguladığı yanlış politikalarla futbol takımını, taraftarları ve stadı getirdiği noktayı bir kez de burada söylemeye gerek yok. Herkesin için kan ağlıyor. Kimi arkadaşlar, haklı olarak görüşlerini çok açık ve sert bir şekilde dile getirirlerken,

sayılarının daha fazla olduğunu sandığım kimi arkadaşlar dertlerini içine atarak, kan yutup “kızılık şerbeti içtim!” diyerek hiçbir şey yazmadan yalnızca forumları okumakla yetiniyor ve umutla bir şeylerin değişmesini, düzelmesini bekliyorlar.

Gelinen bu noktada görülüyor ki bu yapının ve yönetim anlayışının Ankaragücü’nü taşıması artık mümkün değil! Ankaragücü’nün iyiye gitmesi, taraftarlarının beklentilerini tam olarak karşılayamasa bile hiç olmazsa uygulayacağı çağdaş transfer, taraftar ve stad politikaları ile taraftarlarını üzmemeye çalışan, onlara değer veren bir kulüp olması isteniyorsa her şeyin yeniden sorgulanması, yanlışların gerçekçi bir şekilde ortaya konulması, kısacası kulübün üyelerinin, yönetiminin, takımın ve taraftarların bir an önce doğru hedef ve anlayışlar çerçevesinde yeniden yapılanması gerekiyor.

Tüm arkadaşlara sevgi ve saygılarımla... 29 Ağustos 2005

YAZIYA KATKILAR

SAMİTAN (30 AĞUSTOS 2005)

POLATLILI... ;

Çok güzel olmuş yazın ancak sizden ricam bu yazıyı print edip hem ANKARAGÜCÜ hem de GENÇLERBİRLİĞİ yöneticilerine tek tek göndermenizdir.

Sizlere yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. 2003-2004 sezonu Anadolu takımlarından biri gelmiş Ankara'ya. Biletimi aldım sıraya girdim seyirci içeri alınmaya başladı. Önümüzde bir baba 5-6 yaşlarında bir çocuğunu maça getirmiş. Çocuğun omzunda Ankaragücü kaşkolu, başında Ankaragücü şapkası belli ki baba çocuğuna Ankaragücü sevgisini aşlamak, onu Ankaragücü taraftarı yapmak istiyor. Sıra onlara geldiğinde kapıdaki görevli çocuğa da bilet istedi. Baba "Yok" deyince görevli "Olmaz bilet olmazsa alamam" diye babaya çıktı. Baba yalvarmaya başladı; belli ki cebinde parası yok. Görevli inatla "Biletsiz olmaz" diyor; başka bir şey demiyor. Adam sonunda dayanamadı ve "Cebimde sadece eve dönüş param var, başka param yok" dedi. Buna rağmen bizim işgüzar görevlimiz hala çocuğa bilet istiyor. Baba oğul sıradan çıktılar, çocuk ağlamaya başladı. Baba utangaç, baba

üzgün. Dayanamadım ve kendilerini yanıma çağırıp "Benim bir işim çıktı, maça giremeyeceğim; şu biletimi alın da çocuk maçı seyretsin" dedim. Baba teşekkür ederken, çocuğun gözlerindeki sevinç pırıltılarını gördüğüm anda, ağladığımı görmesinler diye hemen yanlarından kaçtım.

Tekrar bilet aldım ve maça girdim. Bu durum beni çok üzmüştü. Maçtan sonra eve geldim ve oturup bütün kulüp yöneticilerine hitaben olayı anlatarak yöneticilerin basiretsiz olduğunu, yöneticilerin beceriksiz olduğunu, yöneticilerin aymaz(duyarsız) ve duygusuz olduğunu bildiren uzun bir mektup yazdım. Sonuna ev adresimi, ev telefonumu, cep telefonumu ve e-mail adresimi ekledim. Bu konuda açıklama istedim. Fotokopi ile çoğaltıp her yöneticinin ismine hitaben zarfladım, kulübe götürdüm. Kulüp müdürüne durumu açıkladım. "Mektuplarda küfür vardır, veremem" diye almak istemedi. Bunun üzerine kendisine mektup demetinin içinden seçip herhangi birisini okumasını ve bütün mektupların aynı olduğunu, fotokopi ile çoğaltıldığını söyledim. Kulüp müdürü önerimi kabul edip rastgele bir mektubu açıp okudu ve sonra bana bütün mektupları ilgililere teslim edeceğini söyledi. Bir hafta sonra telefon ile sorduğumda bütün mektupları sahiplerine verdiğini bildirdi. Bana hiçbir yöneticiden cevap gelmedi. Size de gelmeyeceğinden eminim.

ANADOL (30 AĞUSTOS 2005)

Cemal başkan bir gün zahmet olmazsa gel de kapılarda Ankaragüçlülerin çektiği ızdırabı gör. Erciyes maçında şahit oldum, bir aile, baba kucığında 4-5 yaşlarında oğlu ve yanında Ankaragücü formasını giymiş eşi... Tutturmuşlar çocuğa kombine diye Güvenlik görevlileri emir böyle diyor, baba sinirleniyor, tartışmalar büyüyor. Bizler de müdahale ediyoruz. Polis geliyor, bilip bilmeden itiyor, kalkıyor, bağılıyor. Babasının kucığındaki küçük Ankaragüçlü ağlamaya başlıyor. Eşi ağlamaklı... Kocasının kolundan çekiyor, hadi eve gidelim diye..... Bunun sorumlusu kim... Bu insanların, o ailenin suçu Ankaragüçlü olmak mı? Ne istiyorsunuz maça gelmeyelim mi? Ankaragücü ve Ankaragüçlülere tarih sayfalarına mı gömeceksiniz? Evet başkan, senden çözüm bekliyoruz.... Bir an evvel...

ŞU ÇILGIN TÜRKLER ÜZERİNE KISA BİR YAZI
(21 Ekim 2005)

22

İMALAT-I HARBİYE!

Şu günlerde Turgut Özakman'ın “ŞU ÇILGIN TÜRKLER” adlı romanını okuyorum.

Dün akşam okuduğum bir bölümde, Türk vatanseverler İstanbul'dan Anadolu'ya Odesa adlı gemi ile tonlarca cephane ve mühimmat kaçııyorlar.

Gemi İnebolu Limanı'na yükünü boşalttıktan sonra, cephane ve mühimmatın Anadolu'ya nakledilmesi için yapılan çalışmalar, İneboluluların insanüstü gayretleri, Karadeniz'de görevli Yunan Gemisi'nin olayı öğrenerek İnebolu açıklarına gelmesi ve kaptanının cephane ve mühimmatın 2 saat içinde kendilerine teslim edilmesini istemesi, aksi takdirde İnebolu'yu bombalayacağını bildirmesi, teslim edilmemesi üzerine de İnebolu'ya bomba yağdırması...

Tabii olay, içeriğinden de anlaşılacağı gibi çok heyecanlı bir şekilde anlatılıyor.

Cephane ve mühimmatı türlü zorluklarla yükledikten sonra yola çıkan gemide adını duyduğumuzda hemen tanıyacağımız bir kuruluşun mensupları da var: **İmalat-ı Harbiye!**

Yani Ankaragücü'nün temellerinin dayandığı kişiler!

Çok güzeldi! İnsanı duygulandıran, gözlerinin dolmasına sebep olan, okunması gerekli bir destan!

Teşekkürler Turgut Özakman! Bize, “ŞU ÇILGIN TÜRKLER”i yani neredeyse unutmaya başladığımız yakın tarihimizi bıkıp usanmadan ve gerçek olaylara dayanarak sayfalarca (750 sayfa) anlattığın için.

Bu romanın kahramanları olan “**ÇILGIN TÜRKLER**”e ise teşekkürden çok daha fazlasını borçluyuz.

Nur içinde yatsınlar... *21 Ekim 2005*

ANKARAGÜCÜ-B.B.ANKARASPOR MAÇI
SONRASI BİR YAZI
(24 Ekim 2005)

23

FUTBOL’UN CİLVESİ

Futbol, güzel ve cilveli bir oyundur; tıpkı güzel ve cilveli bir kadın gibi... Seyircileri ve taraftarları her maçta stada çeken de bu güzellik ve cilvedir!

Takım galip durumdadır ve o anda maç sanki bitmiş gibi, hiç zamanı değilken maçtan kopup, futbolcuların aklına başka bir maçı sokmak istercesine **“AYVA ÇİÇEK AÇMIŞ YAZ MI GELECEK? FENER ANKARA’YA NASIL GELECEK?”** diye dakikalarca şarkı söyler taraftarlar.

Ama bir de bakarsın ki futbol cilve yapmaya devam etmektedir. Bir anda önce beraberlik golünü yersin, sonra da ne olduğunu anlayamadan bir gol daha yiyerek mağlup duruma düşersin... Maç gitmek üzeredir artık. Yine hüsrana uğramanın, yine galip gelememenin üzüntüsü beklemektedir taraftarları.

Ama dedik ya futbol çok cilveli bir günündedir. Daha ne cilveler yapacağı belli değildir.

Bu kez, galip durumda olan ve daha da iyi oynamaya başlayan rakip takım galibiyeti koruma düşüncesiyle topu sürekli kendinde tutarak ayağa pas yapmakla zaman geçirip, bitiş düdüğünü beklemektedir.

Ama bu arada, takımı mağlup duruma düşen taraftarlar Fener ile uğraşmayı bırakıp yeniden maça dönmüş ve müthiş bir tezahüratla futbolcularına destek vermeye devam etmektedir.

Skor boardda **“90... ANKARAGÜCÜ: 1 – ANKARASPOR: 2”** yazmaktadır. Artık maç bitti diye stadı terk eden taraftarlar vardır.

Kapalı'nın önündeki Dördüncü Hakem, uzatmaları gösteren elektronik levhayı kaldırır: Maç 6 dakika daha oynanacaktır. Ankaragücü, son dakikalarda oyuna aldığı oyuncuların getirdiği yeni hava ile hiç olmazsa beraberliği kurtarmak için doldur boşalt yaparak saldırmaktadır.

Ve nihayet o büyük an gelir: Taraftarlar bu kez **“OYNA, OYNA, OYNASANA LAN!”** demeden, sabırla ve özveriyle takımlarını desteklemelerinin ödülünü İlhan Mansız'ın o müthiş vuruşuyla alırlar. Artık tribünlerdeki coşku had safhadadır. Uzatma dakikalarında gelen beraberlik golü herkesi mest etmiştir. Taraftarlar, sanki takım galip gelmiş gibi coşkuyla sevinmekte ve müthiş bir tezahüratla 19 Mayıs Stadi'nı inletmektedir. Tribünler adeta sallanmaktadır.

Fakat dedik ya futbol bu akşam çok cilveli bir günündedir. Tribünleri sallayan ve tüm pozitif enerjisini futbolculara aktaran taraftarlara cilveli ve güzel bir ödülü daha vardır: Everton orta sahada aldığı bir topla aniden Ankaraspor ceza sahasına doğru hareketlenir. Önünde, ceza sahasına girmiş ve koşmakta olan Abdurrahman'a nefis bir ara pası çıkarır. Ankaraspor kalecisi Jevriç, kalesini terk ederek Abdurrahman'ın önünü kapatmaya çalışırken, Abdurrahman topu mükemmel bir pasla solda bomboş durumdaki Umut'a aktarır. Umut, topu boş kaleye yuvarladığında, beraberlik golüyle tribünleri sallayan Ankaragücü taraftarları, şimdi büyük bir coşkuyla tribünleri yıkmaya (!) başlamıştır. Yanlış anlaşılmasın, kazma-kürekle ya da dozerle falan değil, müthiş bir tezahüratla! 😊

Ne güzel! Ben, futbolu biraz da bu güzelliği ve cilvesinden dolayı seviyorum. Gitti denilen bir maçın uzatmalarda alınmasının güzelliği ve tribünde yarattığı coşku, uzun yıllar boyunca unutulmayacak ve taraftarlarla futbolseverler arasında yıllarca dilden dile anlatılacaktır.

Teşekkürler Ankaragücü! Bize böylesine güzel ve heyecanlı bir akşam yaşattığın ve stadi yıktırdığın için!

Teşekkürler Ankaragücü taraftarı! Maç bitene kadar sabırla ve özveriyle takımınızı desteklediğiniz için!

Teşekkürler futbol, güzelliğin ve cilvelerin için! 24 Ekim 2005

*ANKARAGÜÇLÜ FUTBOLCULARIN FENERBAHÇE
MAÇLARINDA GİYDİĞİ FORMALAR ÜZERİNE
(18 Ekim 2005, 27 Ekim 2005)*

24

BASİT VE ÖNEMSİZ BİRKAÇ SORU

Geçen akşam televizyonda Fenerbahçe-Ankaragücü maçının özet görüntülerini izleyince aklıma birkaç soru takıldı.

Çok önemli değil gibi görünüyor belki ama kulüp yönetimlerinin, kulüp kişiliğinin gelişmesine olan etkileri açısından ilginç geldi bana.

Tabii bu sorulara cevap vermesi gereken kişiler taraftarlar değil, kulübün idari ve teknik yöneticileridir.

Şimdi sorulara geçelim:

SORU 1- Geçtiğimiz sezon Ankara’da oynanan Ankaragücü-Fenerbahçe maçında Ankaragüçlü ve Fenerbahçeli futbolcuların giydikleri formalar nasıldı?

SORU 2- Bu sezon, geçtiğimiz hafta İstanbul’da oynanan Fenerbahçe-Ankaragücü maçında Fenerbahçeli ve Ankaragüçlü futbolcuların giydikleri formalar nasıldı?

SORU 3- Ankaragücü-Fenerbahçe ya da Fenerbahçe-Ankaragücü maçlarında sarı-lacivert çubuklu forma giyme hakkı yalnızca Fenerbahçe’ye mi aittir? Fenerbahçe kulübü sarı-lacivert çubuklu formanın patentini mi almıştır da Ankaragücü ile oynadığı maçlarda hep bu forma ile sahaya çıkar?

SORU 4- İster Ankara’da, isterse İstanbul’da olsun beyaz forma ile sahaya çıkmak Ankaragücü futbolcularının kaderi midir? Ankaragüçlü futbolcular Fenerbahçe ile oynadıkları maçlarda sahaya beyaz forma ile çıkmaya mecbur mudur? Bu mecburiyet nereden kaynaklanmaktadır?

Sayın kulüp yöneticileri bu basit ve önemsiz sorulara cevap verip bizleri bilgilendirirlerse sevinirim. 18 Ekim 2005

EK SORULAR (25 EKİM 2005)

18 Ekim 2005 günü yazdığım bu yazıdan sonra dün, yani 25 Ekim 2005 akşamı oynanan maçta Ankaragücü ve Fenerbahçe takımlarının giydikleri formaları görünce yukarıdaki soruları tekrarlama ihtiyacı duydum.

Bunun dışında ister istemez birkaç yeni soru daha çıkıyor ortaya tabii ki:

SORU 5- Fenerbahçe, başka takımlarla oynadığı maçlarda değişik formalar giyebilmektedir. Örneğin son Malatyaspor maçına düz lacivert forma ile çıkmıştır. Ancak her ne hikmetse Fenerbahçe, Ankaragücü ile oynadığı maçlarda devamlı olarak sarı-lacivert çubuklu forma giyerek ***“Ben büyük takımım. Çubuklu formayı yalnızca ben giyerim. Sen küçük takımsın. Beyaz forma giymelisin”*** mi demektedir? Kendi taraftarları ve futbolcuları ile Ankaragücü taraftarları ve futbolcularına böyle bir mesaj mı vermektedir?

SORU 6- 95 yıllık tarihi bir kulüp olan Ankaragücü yönetimi bu durumu kabul mu etmektedir ki Fenerbahçe ile oynadığı her maçta sahaya beyaz forma ile çıkmaktadır? Kulüp yönetimleri arasında bu konuda bir anlaşma mı vardır? Ankaragücü yönetimi, formanın, bir kulübün kişiliğini yansıtan en önemli simgelerden biri olduğunun farkında değil midir?

SORU 7- Çok basit bir konu gibi görünen bu konu bence çok önemlidir ve Fenerbahçe, ister Ankara’da ister İstanbul’da olsun, Ankaragücü ile oynadığı her maçta sahaya sarı-lacivert çubuklu forma ile çıkarak, oyuna 1-0 galip başlamaktadır. Çünkü ilk golü forma ile atmaktadır. Dün akşam da böyle olmuştur ve Fenerbahçe, daha sahaya çıkarken Ankaragücü’ne forma ile ilk golü atarak maça 1-0 galip başlamıştır. Bence bu, tam bir skandaldır. Ya sizce?...

Kuruluş tarihi 1910 olan Ankaragücü Kulübü, aradan geçen 95 yıllık zaman içinde acı-tatlı birçok anıyla bugünlere kadar geldiyse,

artık kulüp yapısı, yönetim anlayışı, futbolcularıyla ve teknik kadrosuyla takımın karakteristik yapısı, futbolcuların giydiği forma, şort ve tozluk, taraftarların giysilerinde kullandıkları materyaller, maçlarda salladıkları bayraklar ve flamalar, asılan pankartlar, staddaki tribün düzeni, ses ve anons düzeni, futbolcular ile taraftarlar arasındaki ilişkiler açısından her şeyin belli ve oturmuş olması gerekir.

Çünkü bunlar kulübün tüm yapısıyla geleneklerini, kişiliğini ve ruhunu oluşturur.

Tıpkı bir insan gibi...

Bu unsurlar, para kazanmaktan daha önemlidir. 95 yıllık çok güzel bir tarihe sahip olmaya rağmen bir türlü kurumlaşamıyorsan, büyütemiyorsan, taraftar sayısını artıramıyorsan, aksine küçülüp taraftar kaybediyorsan, üyelik kurumunu hala çalıştıramıyorsan bunların sebeplerini düşünmek ve araştırmak gerekir. Hiçbir şey sebepsiz değildir çünkü.

Fenerbahçe ile Ankara'da ve İstanbul'da yapılan maçlarda Ankaragücü futbolcularının devamlı beyaz forma giymesi bunun için önemlidir.

Ama ne yazık ki Ankaragücü'ne gerçekten gönülden bağlı olan, birçoğu tüm hayatını Ankaragücü'ne adanmış, stadda takımını gerçekten maç boyunca hiç susmadan, büyük bir özveriyle gönülden destekleyen taraftar kardeşlerimizin bile aslında çok önemli olan bu konulara yeterli kadar önem vermediğini gözlemliyorum.

Bunun için taraftar kardeşlerimizi de -kendim de dahil- eleştirmek durumundayım. Çünkü bizler taraftar olarak bu konuda neler yaptık? Bu konularda isteklerimiz oldu mu? Bunları kulüp yönetimine bir şekilde bildirdik mi? Bu sorunun cevabını verebilecek durumda değiliz maalesef.

Örneğin, bugün **"CELTIC"** denildiğinde, öncelikle maçlarda enine yeşil-beyaz çizgili forma ve tozluk giyen futbolcularıyla ve Dünya futbolunda en çok bu özelliğiyle (başka özellikleri de vardır tabii) tanınan futbol kulübü gelir hepimizin aklına. Ve biz Celtic

futbol takımını televizyonda gördüğümüzde hemen formasından tanırız. Çünkü bu forma Celtic'in geleneğidir, kişiliğidir, ruhudur.

Ya Ankaragücü?!

GENEL MÜDÜR ERK TOROS'UN YANITI (27 Ekim 2005):

Forma konusunda yönelttiğim sorulara, Kulüp Genel Müdürü Sayın Erk Toros tarafıma gönderdiği özel mesaj ile yanıt verdi. Yanıtına katılmamakla birlikte Sayın Toros'a, taraftar forumlarını takip edip cevap verme nezaketini göstermesinden ve bu duyarlılığından dolayı teşekkür ederim. Ayrıca taraftar forumlarında yazılanların kulüp yönetimi tarafından okunması ve izlenmesi, taraftarların duygu ve düşüncelerinin kulüp yönetimi tarafından öğrenilmesi ve makul önerilerin uygulamaya geçirilmesini sağlaması bakımından beni şahsen çok mutlu etti. Burada duvara konuşmadığımızı da görmüş olduk. İşte Sayın Toros'un yanıtı:

"Sayın Polatlılı,

Size bu seneki formalarla ilgili ve bazı federasyon talimatları hakkında bilgi verme ihtiyacı duydum.

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki formalar ve diğer konularda her türlü fikrinize açığız, imkanlarımız dahilinde elimizden geleni yapmak için beraberce çalışmaktan keyif alacağımızı bilmenizi isterim.

Geçen sene Ankaragücümüz'ün klasik çubuklu, sarı, lacivert ve beyaz olmak üzere 4 ayrı forması vardı.

Bu sene benim de içinde bulunduğum bir ekibin ön ayak olmasıyla klasik çubuklu formamızın yanına yeni bir hareket olsun ve yeni sezonda yeni forma olsun diye aynı zamanda taraftarlarımız da bu formaları t-shirt gibi günlük hayatta da rahatlıkla giyebilmesi için 4 yeni forma tasarladık.

Bu formalardan bir tanesi bizim yeni çubuklu adını taktığımız inceden kalına giden çubuklu formadır. Ayrıca düz sarı ve lacivert formalarda da biraz değişikliğe gittik ancak Vestel maçı haricinde bu formaları giymek kısmet olmadı.

Federasyon talimatları gereği her takımın kulüp renkleri haricinde en az bir başka formaya sahip olması gerekmektedir. Biz de bu sene değişiklik olsun ve günlük hayatta da giyilebileceğini düşündüğümüz için buz mavisi formayı tasarladık.

Fenerbahçe maçlarında neden bu formaları giydik sorusuna gelince. Forma seçimleri maçlardan önce federasyon talimatlarına göre misafir takımlar giyecekleri formayı seçme hakkına sahipler. Bu yüzden Ankara'daki kupa müsabakasında Fenerbahçe çubuklu formayı giymeyi seçince biz de mavi formayı giymek zorunda kaldık. Sorabilirsiniz ki İstanbul'da neden biz mavi forma giymiştik? O maçtan önce takım kaptanımızın da tercihi doğrultusunda mavi formayı giymeyi tercih etmiştik. Mavi forma ile ilgili de güzel tepkiler aldık.

Şunu bilmenizi isterim ki Ankaragücümüzün haklarını ve büyüklüğünü her ortamda sonuna kadar savunmakta bu konuda hiçbir şekilde taviz vermemekteyiz. Her türlü görüş ve tavsiyelerinizi beklemekteyim. Saygılarımla,

ERK TOROS

MKE Ankaragücü Spor Kulübü Genel Müdürü"

KONYASPOR-ANKARAGÜCÜ MAÇI ÜZERİNE
(21 Kasım 2005)

25

YENİDEN YAPILANMAK

Sevgili Arkadaşlar, merhaba. Birkaç haftadan beri izinli olduğum ve evimdeki bilgisayara da internet bağlantısını yeni yaptırabildiğim için siteye girememiştim.

Yazıma öncelikle Pegasus Ankaragüçlüler Derneği olarak Konya deplasman yolculuğunu organize eden sevgili Volkan, Oktay, Tufan ve diğer kardeşlerime teşekkür ederek başlamak istiyorum. Gerçekten, güzel otobüslerle hiçbir aksaklık olmadan, çok keyifli bir yolculuk yaptık. Güzel sohbetlerle zamanın nasıl geçtiğini anlamadık bile.

Maçla ilgili değerlendirmeleri arkadaşlarımız başka bir konu başlığında tartışıyorlar. Gönül galip gelmeyi isterdi ama kötü bir oyunla yenildik. Ne yapalım, sağlık olsun. Daha kazanılacak ve kaybedilecek bir çok maç var.

Bununla birlikte stadda maç boyunca büyük Ankaragücü taraftarına yakışmayan olaylara tanık olduğum için üzüldüğümü söylemek durumundayım.

Gerçi ben, çok sevdiğim Ankaragüçlü kardeşlerimi bu forumlarda defalarca yazdığım uzun yazılarla eleştirmiş olan bir kişiyim. Belki çoğunlukla taraftar davranışlarını eleştiren yazılar yazdığım için bana kızacaksınız ama ben yine de doğruyu arama ve bulma adına bunu yapmak, bu tartışmayı açmak zorunda olduğumu düşünüyorum. 95 yıllık ulu çınar Ankaragücü ile Ankaragüçlü kardeşlerime duyduğum sevgi ve saygı böyle yapmamı gerektiriyor ve ***“Adam sen de! Bırak ne yaparlarsa yapınlar, sen maçını izle, gerisine karışma. Sen mi düzelteceksin sanki bu işleri?”*** diyemiyorum.

Değerli Arkadaşlar; Ankaragücü, acı-tatlı 95 yıllık tarihiyle şimdiden Türk futboluna adını altın harflerle yazdırmış güzide bir

kulübümüz. Üstelik kökleri Kurtuluş Savaşımızda da büyük yararlılıklar gösteren, o günlerin zor şartlarında ordumuzun silah ve mühimmat ihtiyacını karşılayan ve bazı silah ve mühimmatı adeta yoktan var eden, kullanılamayacak durumdaki silah ve mühimmatı kullanılabilir hale getiren, örneğin dolu bir top mermisinin çapını zaman kazanmak için canı pahasına büyük bir cesaretle boşaltmadan tornada küçülten kahraman İmalat-ı Harbiye mensuplarının kulübü!

Ben şahsen, böyle şanlı bir geçmişe sahip Ankaragücü'nün taraftarı olan kardeşlerime, ne olursa olsun maç boyunca kendi takımını en iyi şekilde küfürsüz ve pozitif tezahüratlarla desteklemek ve takım yense de yenilse de deplasmandaki bir maçın keyfini çıkarmak varken, hiç durmaksızın galiz küfürler etme, ev sahibi taraftarların tribünlerine saldırma, koltukları kırıp rakip taraftara atma gibi kötü ve olumsuz davranışları yakıştıramıyorum.

Delikanlı Ankaragücü taraftarına böyle davranışlar yakışmıyor. Küfür ve şiddet delikanlı adamın yapacağı şeyler değil.

Evet kabul, Ankaragücü taraftarlarının kimsenin dostluğuna, sevgisine ihtiyacı yok. Ama özellikle deplasmanlarda, böylesine güzel ve saygın bir tarihe sahip bir kulübü ve binlerce taraftarını, futbol kamuoyunun gözünde küfürbaz, kavgacı ve holigan taraftar durumuna düşürmeye de kimsenin hakkı yok. Bu, çok büyük bir sorumsuzluk ve aynı zamanda her şeyden önce İmalat-ı Harbiye'nin ve Ankaragücü'nün şanlı tarihine, şehitlerin ve şimdi hayatta olmayan gazilerin hatırasına saygısızlık...

Düşünmeliyiz ki, dün aramızda Konya deplasmanına eşleri ve çocukları ile birlikte gelmiş taraftar kardeşlerimiz de vardı. Ankaragüçlü bazı taraftarlar tribünde sağa sola koştururken, tel örgülere tırmanmaya çalışırken, koltukları kırıp Konyaspor tribünleriyle karşılıklı olarak birbirlerine atarken, koltuk parçaları havada uçuşurken, bazı taraftar kardeşlerimiz de korku ve pişmanlık içinde eşlerini ve ağlayan çocuklarını kaçırmaya çalışıyorlardı.

Ankaragücü'nü ve onu seven insanları bu duruma düşürmeye kimin hakkı var arkadaşlar?!

Takım iyi oynamış, kötü oynamış, deplasmanda yenmiş, yenilmiş ne önemi var?

Sonuç itibariyle futbol her şeyden önce bir oyun; yenmek de var, yenilmek de.

Ama oradaki bir taraftara ya da minicik bir çocuğa bir şey olsaydı, Allah korusun başına bir madde gelseydi ya da bir çocuk arbedede ezilseydi, ne yapardık? Giden bir canı ya da sağlığı hangi galibiyet geri getirebilir ki?

Şapkamızı önümüze koyup düşünelim arkadaşlar. Şimdiye kadar yapılan küfürlü tezahüratların, şiddet gösterilerinin, kavga davetlerinin, kırılan koltukların Ankaragücü futbol takımına olumlu anlamda ne katkısı oldu? Kulübün para cezasına çarptırılması ve itibar kaybetmesinden başka!

Tribünde çok bağırarak, küfretmek her zaman sahada başarı getirmiyor. Aksine birçok taraftar ve futbolseverin tribünlerden uzaklaşmasına neden oluyor. İşte Beşiktaş'ın durumu!

Küçükler, her zaman büyüklerini örnek alır ve onların yaptıklarını yapmaya çalışırlar. Dün de öyle oldu! 11-12 yaşlarında iki çocuk da bazı ağabeyleri gibi tekme ile koltukları parçalamaya çalışıyordu. Yazık değil mi geleceğin taraftarı olan bu çocuklara?!

Bence Ankaragücü'nün, yönetimiyle, takımıyla, taraftarıyla yeniden yapılanma zamanı gelmiş, hatta geçmektedir. Bu, böyle gitmez çünkü.

Eğer Ankaragücü'nün günü kurtarmaya ve her yıl kümede kalmaya çalışan bir kulüp olmak yerine başarılı, sağlam ve geleceğe güvenle bakan bir kulüp olması isteniyorsa, kulüp yönetiminin ve takımın yeniden yapılanması şarttır. Bunu gerçekleştirmek de öncelikle kulüp yönetimine düşen bir görevdir.

Ancak, taraftarın yeniden yapılanması ve yukarıda belirtmeye çalıştığım olumsuzluklardan arınması için yine taraftarlara ve özellikle de tribünlere hakim olan ve tribünleri yönlendiren kardeşlerimize büyük görev düşmektedir. Buna bir an önce başlamadıkları takdirde vebal altında kalırlar!

Hepinize saygı ve sevgilerimle... 21 Kasım 2005

ANKARAGÜCÜ-SAMSUNSPOR MAÇI SONRASI
BİR YAZI
(27 Kasım 2005)

26

TAKIMIN YENİDEN YAPILANMASI

Samsunspor maçında oynayan takım kadrosu: Orkun, Niyazi, Hakan Kutlu, Sedat, Zengue, Abdurrahman, Deniz, Evren Erdeniz, Batista (Baiano dk. 73), Heverton (Biol dk. 46), Umut...

Değerli arkadaşlar, bu kadroya güveniyor muyuz?

Bu kadro sahaya çıktığında hepimiz kayıtsız şartsız destek veriyoruz elbette ama içimizden ne düşünüyoruz?

Mevcut kadro ve şartlar içerisinde sahaya sürülebilecek en iyi takım bu mu?

Bu kadroda yer alan birçok futbolcuya alternatif oluşturan genç yetenekler yok mu Ankaragücü'nde?

Ankaragücü'nün alt yapısından hiç genç yetenek yetişmiyor mu? Onur ile Ümit Milli Takıma seçilen Burak ve Emre gibi genç futbolcular ümit vermiyor mu?

Yetenekli oldukları anlaşılan ve en iyi şekilde yetiştirilip, hatalarından arındırılarak takıma kazandırılması gereken bu çocuklar nerede?

Takımın gençleştirilmesi ve yeniden yapılandırılması ihtiyacı ortada iken, fizik ya da ruh olarak yaşlanmış, güç ve yetenekleri sınırlı futbolcuların koca bir sezonda birkaç maçlık iyi performanslarını beklemeye ve izlemeye mahkum muyuz?

Çoğunluğu genç ve deneyimsiz futbolcuların maç içinde yaptıkları hataları sabır ve hoşgörü ile karşılayabiliriz; onlara gelecekteki güzel günlerin beklentisiyle kredi açıp zaman tanıyabiliriz. Ama biz, her maçta isimlerini ve ne yapacaklarını ya da yapamayacaklarını artık

ezberlediğimiz futbolcu arkadaşların rakibe basamayışlarını, rakip futbolcuyu rahatsız edip pas hatası yapmaya zorlamak yerine, topu 20-30 metre süren rakip futbolcunun yanında refakat eder gibi koşmalarını, 3-5 metre ötesindeki arkadaşına isabetli pas verememelerini ve sık sık topu rakibe kaptırıp kontra yemelerini, kimi zaman kullandıkları korneri bile doğrudan auta yollamalarını, uzatmalarla birlikte neredeyse 100 dakikalık bir maçta bir defa bile topla birlikte doğru dürüst ceza sahasına dalıp rakip defansı şaşkına çevirememelerini, zaman zaman bir organizasyon eseri olmayan tesadüfi goller bulmalarını, bu arkadaşlara büyük bir sabırla tahammül eden ve kadroda devamlı yer veren teknik yönetimin de Heverton, Batista gibi yabancı futbolcuları kazanmak yerine bitirme noktasına gelmesini, teknik kadronun Ankaragücü'nü kendi sahasında bile baskı yiyen ve mahkum oynayan bir takım haline getirmesini neden izlemek zorunda kalıyoruz?

Bu takım antrenmanlarda ne çalışıyor, nasıl çalışıyor, şaşmamak mümkün mü?

19 Mayıs Stadi'nın dış sahasında oynayan amatör küme takımlarının bile bir oyun, defans ve hücum anlayışı vardır. Ankaragücü'nün oyun anlayışını anlayıp çözebilen bir kişi var mı acaba aramızda?

Eğri oturup doğru konuşacak olursak, takım bu sezon galip geldiği maçlarda bile çok iyi oynamadı hiçbir zaman. Taraftarlarına hiçbir zaman güven vermedi, aksine her zaman tedirgin etti. Bazı maçları ise İlhan'ın şansı ve fırsatçılığı ile attığı goller kazandırdı. Takımın en iyi oynadığını düşündüğümüz Kayserispor maçı bile Kayserispor'un maçın ilk dakikalarında girdiği net pozisyonları değerlendirmesi halinde büyük bir kabaşa dönüşebilirdi.

Geçen hafta yazdığım ve birçok sevgili taraftar kardeşimizin katılmadığı yazımda Ankaragücü taraftarlarının yeniden yapılanması gerektiği konusuna işaret etmiştim. Bu yazımda da takım için aynı şeyleri söylemek durumundayım.

Bence, takımın yeniden yapılandırılması gerekiyor arkadaşlar. Eğer geçen sezon yaşanan sıkıntıların bu sezonda ve gelecek

sezonlarda da yaşanması istenmiyorsa bir an önce yeniden yapılanmak şart.

Avrupa'da yaşlı ve tecrübeli futbolcuların kadrosunda yoğun olarak yer aldıkları üst düzey takımlar var. Benim bildiğim kadarıyla böyle takımlara verilebilecek en iyi örneklerden biri Milan... Ancak Milan'ın futbolcularına baktığımızda her birinin süper yeteneklere sahip, pahalı ve üst düzey futbolcular olduklarını görüyoruz. Dolayısıyla yaşlarının ilerlemiş olması böyle futbolcular için önemli bir handikap oluşturmuyor.

Ancak ligimizde Ankaragücü ve bazı takımlarda oynayan yaşlı, tecrübeli (!) futbolcuların (ki bunların arasında yaşları henüz genç sayılmasına karşın ruhu yaşlanmış olanları da saymak lazım) güçleri, yetenekleri ve yaratıcılıkları çok sınırlı olduğu için sezon boyunca iyi oynadıkları maçların sayısı ne yazık ki bir elin parmaklarını geçemiyor. Bu da oynadıkları takımları zayıflattığı gibi yeterince şans tanınmayan genç yeteneklerin ortaya çıkmasına da engel oluşturuyor.

Ankaragücü gibi kulüplerin, günümüzün ağır koşullarında ayakta kalabilmeleri için öncelikle kendi alt yapılarına yönelmeleri ve alt yapılarını iyi kullanmaları, ayrıca amatör kümeler de dahil olmak üzere alt ligleri çok iyi tarayıp genç yetenekleri bulmaları ve çekirdek kadrolarında genç futbolculara yer vermeleri şart. Aksi halde bir gün köhnemiş bir yapıya dönüşmeleri ve yalnızca güçlü olanların ayakta kalabildiği bu acımasız alemden silinip gitmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Kulüp yönetiminin üzerinde çalışması gereken en önemli iş budur bence.

Tüm arkadaşlara saygı ve sevgilerimle... 27 Kasım 2005

*ANKARAGÜCÜ'NÜN ÜYE VE YÖNETİM YAPISI
ÜZERİNE BİR YAZI
(6 Aralık 2005)*

27

**KULÜP ÜYELERİNİN VE YÖNETİMİNİN
YENİDEN YAPILANMASI**

Değerli arkadaşlar; bir süreden beri bu yeniden yapılanma konusuna takmış durumdayım. 😊

Kökleri İmalat-ı Harbiye'ye kadar uzanan, Cumhuriyetimizden de eski bir tarihe sahip bulunan ve bu niteliğiyle bile Türk futbolunun en önemli, vazgeçilmez ve renkli camialarından biri olan Ankaragücü'nde yeniden yapılanmadan söz edildiğinde, bu güzel camiyı oluşturan temel unsurları ele almak gerekiyor tabii ki.

Nedir bu temel unsurlar?

Kulübün geleneklerle oluşturulması gereken ve küçük revizyonlarla güncellenen, futbol kamuoyunda tanınmasını ve benimsenmesini sağlayan karakteristik özellikleri, kulübün yönetimini seçen üyeler, her yerde kulübün tüzel kişiliğini temsil eden yönetim kurulu ile onu denetleyen denetim kurulu ve gerekli diğer organlar, kulübü tribünde temsil eden ve kimi zaman parasal zorluklarla da mücadele ederek hiçbir karşılık beklemeksizin camianın moral gücünü ve değerlerini canlı tutmaya çalışan cefakar ve vefakar taraftarlar, kulübü sahada temsil eden, sahada aldıkları sonuçlarla camiyı kimi zaman üzen, kimi zaman da sevindiren futbolcular ve teknik adamlar...

Geçen haftalarda taraftarların ve takımın yeniden yapılanması konusunda görüşlerimi ifade eden yazılar yazdım. Doğal olarak katılan arkadaşlarım da oldu, katılmayan da. Yanlış anlaşılmasın, sabırları zorladığımı çok iyi bildiğim bu uzun yazıları yazmaktaki amacım ukalalık ve bilgiçlik taslamak değil. Amacım, sadece temel konulardaki doğru ya da yanlış bazı görüş ve önerilerimi buradaki

değerli arkadaşlarla paylaşmak, onların görüş ve düşüncelerini de öğrenmeye çalışmak...

Kulübün yeniden yapılanması konusunun en önemli ayaklarından biri de hiç kuşku yok ki kulüp üyeleri ve yönetim! Öncelikle Ankaragücü Kulübü'nün yeniden yapılanıp günümüz koşullarına ayak uydurabilecek hale gelebilmesi, sağlıklı bir şekilde yaşayabilmesi ve geleceğe güvenle bakabilecek bir yapıya sahip olabilmesi için kulüp üyelerinin ve yönetiminin yeniden yapılanmasını da ihmal etmemek gerekiyor.

Ankaragücü, 95 yıllık bir tarihe sahip olduğuna göre, bu tarihsel süreç içinde geleneklerini ve karakteristik özelliklerini oluşturmuş, üye yapısını da kendisine gönül verenlerin sürekli olarak aktif katılımlarıyla şekillendirip güçlendirmiş olması gerekir. Ancak o zaman güçlü ve sağlam bir camiadan söz edilebilir. Gelenekler ve karakteristik özellikler, kulübü sahada temsil eden futbolcuların sahadaki davranışları ile giydikleri forma, şort ve tozlukların renk, şekil gibi özelliklerinden tutun da taraftarların tribündeki tezahüratları ve davranışlarına kadar yayılmış ve yerleşmiş olmalıdır.

Bunu sağlayacak olanlar ise belirli kaynaklardan süzülerek gelen ve kulübün yönetim, denetim ve disiplin organlarını belirleme hakkına sahip olan üyeler ile üyeler tarafından seçilen yönetim, denetim ve disiplin organlarıdır. Ankaragücü Kulübünün üye yapısına baktığımız zaman, eskiden ağırlıklı üyelerini taraftar olsun olmasın daha çok MKE Kurumu yöneticilerinin ve çalışanlarının oluşturduğu, günümüzde ise bunların dışındaki kişilerin de yine taraftar olup olmadığına bakılmaksızın üye olduğu, ancak Ankaragücü'nü çok seven ve hatta bir yaşam tarzı olarak benimseyen bir çok taraftarın ise çok uzun zamanlardan beri üye olamadığı ve bundan dolayı da kulübün gelişmesi yolunda yeterli pozitif katkı sağlayamadığı bir dernek görmekteyiz.

Bu durum, başkent Ankara'yı temsil eden ve ülkemizin en eski kulüplerinden biri olan Ankaragücü'nün Ankaralı futbolseverlere ulaşmasına, kendisini onlara benimsetmesine, onlarla bütünleşmesine ve onlar tarafından sahiplenmesine çok büyük bir engel oluşturmaktadır. Kulüpte görev yapan yönetim kurullarının bu

birincil görevlerini yerine getirmemiş olmaları maalesef Ankaragücü'nün büyümesini ve kitlelere yayılmasını önlemiştir.

Ve ne yazık ki bu yanlış politika ısrarla sürdürülmektedir.

Ankaragücü yönetiminin bu yanlış politikadan vazgeçmesinin ve geniş kitlelere yayılmasının zamanı gelmiş ve hatta geçmektedir.

Ne yapılmalı?

Ben, bu konudaki önerilerimi kısaca aşağıdaki gibi toparlayabilirim:

1- Avrupa'da Real Madrid, Barcelona vs. gibi 100.000 üyeli kulüplerden söz edilirken, 95 yıllık bir tarihe sahip bulunması bir övünç kaynağı olan Ankaragücü Kulübü'nün üye sayısının bu tarihsel süreç içinde doğru dürüst artırılamamış olması ve 100-150 kişiyle bodrum katlarında genel kurul yapması kabul edilebilecek bir durum değildir.

Ankaragücü'nün de hepsi aidatlarını zamanında ödeyen 20.000, 50.000 üyeli bir kulüp olduğunu düşünebiliyor musunuz?

Yönetim kurulu, kulüp üyeliğinin önündeki engelleri kaldırmalı ve hatta ciddi bir üye kaydetme kampanyası başlatmalıdır. Bunun için gerekli tüzük değişiklikleri zaman geçirilmeden yapılmalıdır.

2- Kampanya çok iyi duyurulmalıdır.

3- Ankaragücü'ne üye olarak hizmet edebilecek kişilerin nitelikleri iyi belirlenmeli; öncelikle taraftar olmak ve Ankaragücü'ne karşılıksız olarak hizmet etme arzusunu taşımak en önemli özellik olarak ön plana çıkarılmalıdır.

4- Ankaragücü taraftar dernekleri, Ankaragücü taraftarlığı kültürünü oluşturup, geliştirip koruyan ve kulüp üyesi olacak kişileri sağlayan en önemli doğal kaynaklardan biri olarak görülmeli; genç taraftarlar, taraftar derneklerinde yaptıkları çalışmalarla hem deneyim kazanmalı hem de kendilerini kanıtlamalı; daha sonra da kulüp üyesi olarak hizmet vermeye devam etmelidir.

5- Ankaragücü taraftarı olmayan, aksine Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray gibi takımları ya da memleketi olması sebebiyle diğer

kent takımlarından birini tutan, dolayısıyla da maçlarda veya transfer konularında Ankaragücü'nün çıkarlarına aykırı davranması olası olan kişiler üye olarak kaydedilmemeli, böyle üyeler varsa üyelikten çıkarılmak suretiyle üye yapısı temizlenmelidir.

6- Üye yapısının düzeltilmesinin bir uzantısı olarak kulübün yönetim, denetim ve disiplin organları da yenilenmeli, bu organlara seçilecek olan kişiler katıksız birer Ankaragücü taraftarı olmalıdır.

Sayıları kısa vadede 10.000, 20.000, uzun vadede ise 50.000, 100.000 gibi rakamlarla ifade edilen ve neredeyse tamamını taraftarların oluşturduğu kulüp üyelerinin seçeceği yönetim, denetim ve disiplin organlarının üyeleri kendileri de zaten taraftar oldukları için hiç kuşkusuz daha iyi çalışacak; Ankaragücü'nün çıkarlarını daha iyi gözetip kollayacak; geleneklerini ve karakteristik özelliklerini daha iyi koruyup gelecek kuşaklara aktaracak; taraftarlarla ilişkilerde karşılıklı sevgi, saygı, yardımlaşma, dayanışma gibi değerleri esas alacak; stad düzeni, transfer, kulüp gelirleri, harcamalar gibi konularda dikkatli davranacak; tribünlerin dolmasını amaçlayan taraftar merkezli bir politika izleyecek; ortaya çıkan sorunlarla ilgili olarak yapılan eleştirilere kulak verip Ankaragücü'ne yarar sağlayacak önerileri hayata geçirebilecektir.

Bu kolay mı? Yoksa ham bir hayal mi?

Bu, tabii ki o kadar kolay bir iş değil. Hatta çok zor. Ama bence imkansız bir hayal değil. Emek, sabır, özveri, sevgi, saygı, yardımlaşma ve dayanışma gerektiren çok zor fakat çok zevkli bir iş!

Tabii bu yazıyı bitirmeden önce şu sorulara da cevap vermek gerekiyor:

Bu sorun yalnızca Ankaragücü'nde mi var? Hayır.

En zengin ve güçlü olanlar da dahil olmak üzere ülkemizin hangi kulübünde böyle bir yapı var? Hiç birinde!

Bu hastalıklı yapı sadece Ankaragücü'nün sorunu olmadığına göre Ankaragücü'nün üye ve yönetim yapısının yeniden yapılandırılmasını önermek haksızlık olmuyor mu? Bence hayır! Neden hayır? Çünkü nasıl olsa herkes hasta diyerek hasta olmakta ısrar etmek doğru bir yaklaşım değil. Onun yerine şöyle

diyebilmeliyiz: ***“Aynı hastalık herkeste var, ben de hastayım ama ben iyileşmeliyim!”***

Değerli arkadaşlarımız, bu konudaki görüş ve düşünceleri ile önerilerini yazabilirlerse konuyu daha iyi geliştirmiş oluruz.

Bu yazı düşündüğümden de uzun oldu. Gevezelikte kantarın topuzunu kaçırdık yani. 😊

Okunması zor ve sabır isteyen bu yazıyla değerli zamanlarınızı aldığımın farkındayım. Bunun için öncelikle özür diler, sabrınız için de teşekkür ederim. Ancak konu bence çok önemli ve belli bir mantık çerçevesi içinde ele alıp anlatarak, forumda kayıt altına almanın uygun olacağını düşündüm.

Bu tür yazıları asıl okuması ve konuyla ilgili çalışmaları yapması gereken yönetim kurulu üyelerinin okuyup okumadıklarını, okuduklarında da ciddiye alıp almayacaklarını bilmiyorum açıkçası. Okuyup ciddiye almalarını temenni ediyorum.

Tüm arkadaşlara sevgi ve saygılarımla... 6 Aralık 2005

ANKARAGÜCÜ'NÜN FUTBOL KİMLİĞİ
ÜZERİNE BİR YAZI
(9 Ocak 2006)

28

KİMLİK VE ANAHTAR

Baskın, Aydın, Konyalı Mehmet, Erman, İsmail, Tatar Metin, Müjdat, Melih, Selçuk, Köksal, Candan, Coşkun, Ali Osman, Kaptan Adil, Hikmet, Fuat, Deli İhsan, Haluk, İskender, Cüneyt, İrfan, Bonhof Nazmi, Hrubesh Mehmet, Maradona Sadık...

Bu isimler, Ankaragücü'nün en son 1.lige yükseldiği 1980-1981 sezonundan önceki ve 1980-81 sezonunda 1.lige çıktığı dönemdeki kadrolarında yer alan bazı futbolculardan anımsayabildiklerim...

Çoğu gerçekten de elit futbolculardı ve futbol tarihinde hala anılmaktalar.

Halil İbrahim (Boluspor), Alper (Altay), Arif (Şekerspor), (Bülent (Ankara Demirspor), Bilal (Karşıyaka), Durmuş (İskenderunspor), Yücel (Orduspor), Küçük Haluk (yanlış anımsamıyorsam Kocaelispor), Yaşar (Kocaelispor), Şakir (Altay), (Rıfat (Samsunspor), Cengiz (İnegölspor), Ergün (İnegölspor)...

Bu isimler de Ankaragücü'nün 1981 yılında yeniden yükseldiği 1.ligde çeşitli sezonlarda yaptığı bazı önemli yerli transferlerden anımsayabildiklerim... Aradan yıllar geçmesi sebebiyle unuttuklarım ve bu isimlere ilave edemediklerim de çoktur elbette.

Bu futbolcuların hepsinin ortak bir yanı var: Futbol oynadıkları dönemde bir takımda kendilerini göstermişler. Ankaragücü de onları izlemiş; tam da kendilerini gösterdiklerinde, birçok kulüp almak isterken transfer etmiş. Onlar da kendilerini isteyen birçok kulüp olmasına rağmen Ankaragücü'nü tercih etmişler.

Sinan, Fikret, Abdülkerim gibi yeniden doğmak için gelenleri ise saymıyorum.

Hamit (Zonguldakspor), Hasan Şaş (Adana Demirspor), Gökmen Barış (Manisaspor), Ahmet Yıldırım (Fenerbahçe), Kazım (Karamanspor)...

Bu futbolcular da Ankaragücü tarafından genç yaşta transfer edilmiş ve Ankaragücü'nde oynarken tanınmışlar... Hamit, Hasan ve Ahmet başka takımlara transfer olurken Ankaragücü'ne de oldukça iyi paralar kazandırmış; Gökmen yıllarca hizmet etmiş.

Niyazi, Erhan, Mehmet Soykök, Abdullah, Metin, Tarık, Hakan Kutlu...

Bu örnekler de alt yapıdan...

Kısacası Ankaragücü, 1.lige çıktığı 1981-1982 sezonundan sonra bir dönem yaptığı birçok önemli transfer ile ses getirmiş; alt yapısından da birçok futbolcu yetiştirmiş.

Öyle ki ligde birçok takım, “Yugo” denilen Yugoslav futbolcu eskilerini dünyanın parasını vererek oynatırken, Ankaragücü uzun süre yabancı futbolcu oynatmamakta direnmiş; hiç yabancı futbolcu oynatmadan birçok sezonu orta sıralarda çok rahat bir şekilde tamamlamış.

Bunları anlatmamın sebebi şu: Ankaragücü'nün gerek 1.lige çıkmadan önceki ve gerekse 1.lige çıktıktan sonraki kadro yapılarına ve transferlerine baktığımızda, 1.ligde de oynasa, 2.ligde de oynasa belli bir futbol karakteri, oyun yapısı ve transfer politikasına sahip bir kulüp olduğunu görüyoruz. Öyle ki yukarıda da belirttiğim gibi Ankaragücü, uzun yıllar yabancı futbolculara itibar etmeyen, yerli futbolcularla mücadele etmeyi yeğleyen ve 1.ligde yabancı futbolcu oynatmaya başlayan son kulüp...

70'li yıllardan 90'lı yıllara gelinceye kadar alınmış iki Türkiye Kupası, bir Cumhurbaşkanlığı Kupası ve bir de Başbakanlık Kupası; oynanmış ve kaybedilmiş üç Türkiye Kupası finali; ligde alınmış bir dördüncülük var.

Bu, elbette çok büyük bir başarı sayılmaz, ama içinde bulunan şartlar dikkate alındığında küçümsenemez de...

En azından kısıtlı gelirlerine ve zorlu ekonomik koşullara rağmen sahada, saha dışında ve tribünlerde belirgin bir kimliği olan, gerek yapısı, karakteri ve kimliği, gerekse tribünlerdeki taraftarlarıyla kendisini futbol kamuoyuna kabul ettirmiş ve saygın bir yer edinmiş olan bulunan bir Ankaragücü kulübünün var olduğunu söyleyebiliriz.

Gurur, hırs, direnç, özveri, dayanışma ve çalışkanlık...

İşte Ankaragücü'nün şampiyon olamasa da, kupalar alamasa da en azından silkinip kendine gelmesi, 96 yıllık geleneklerini, futbol karakterini ve kimliğini futbol kamuoyuna en iyi şekilde yansıtır taraftarlarını memnun etmesi ve gururlandırması için gerekli anahtar burada gibi geliyor bana.

70'li Yıllar Ruhu, 81 Ruhu dediğimizde benim ilk aklıma gelen düşünceler bunlar...

Ne dersiniz? 9 Ocak 2006

ANKARAGÜCÜ-VESTEL MANİSASPOR MAÇI
SONRASI BİR YAZI
(22 Ocak 2006)

29

ÇOK GEÇ OLMADAN!

Sevgili taraftar kardeşlerimiz, bu kötü oyun ve mağlubiyet sebebiyle ümitsizlik içinde, sinir ve kızgınlıkla aynı konuda çok dağınık biçimde farklı konular açtıkları için hangisine yazacağımı bilemedim ve yazdığım mesaj uzayınca en iyisi bir konu da ben açayım diye düşündüm.

Düşüncelerimi aşağıdaki 5 maddede topladım:

1- Belki şaşıracaksınız ve diyeceksiniz ki; ***“Biz burada mağlup olmuşuz; tehlikeyi en sıcak bir şekilde hissetmeye başlamışız; sen hangi konuyla uğraşıyorsun?”***

Olsun, ben yazıma en ilgisiz gibi görünen, ancak bu kulübün, bir takımın kimliğini yakından ilgilendiren, bir takımı takım yapan en önemli unsurlardan birindeki yozlaşmadan başlamak istiyorum.

Çünkü bu konuda defalarca yazdım. Ve artık ne yazık ki 96 yıllık koca bir çınar olan Ankaragücü’nün sanki bilinçli bir şekilde öncelikle bir kültürsüzlük, kendi benliğinden uzaklaşma, kendine yabancılaşma girdabına sürüklendiğini düşünmeye başladım.

Bir takımın kimliğini, karakteristik yapısını ifade eden en önemli unsurlardan biri nedir? Hemen cevap vereyim: Renkleridir. Peki bu renkleri, sahadaki futbolcular nasıl ifade ederler? Elbette ki giydikleri formalarla... Şimdi şu beyaz mı, buz beyazı mı, buz mavisi mi neyse artık sahaya çıkan takımın formasına bakın her şeyden önce... Bu takım Ankaragücü müdür? Ankaragücü ile ilgili olarak size ne hatırlatıyor? Ankaragücü takımı Vestel Manisaspor maçında bu formayı giymek zorunda mı? Futbolcular sarı-lacivert çubuklu forma, altına da lacivert şort ile lacivert tozluk giyerse Vestel Manisaspor’un forması ile karışacak mı? Ankaragücü ne

yazık ki bir süreden beri benliğinden, kimliğinden adım adım uzaklaştırılıyor arkadaşlar.

2- İkinci konu elbette ki takım...

Yeniden yapılandırma, yeniden yapılandırma deyip duruyoruz. Birçok yazı yazdık bu konuda.

İlk yarı bitmiş, devre arası hazırlıkları ve transfer dönemi gelmiş. Ankaragücü'nün geçen yıl kupa maçında 4 gol attığı Vestel Manisaspur Galatasaray'dan Zafer ve Arda, Çanakkale Dardanelspor'dan da Selçuk gibi genç yeteneklerin yanı sıra Zelenka gibi kaliteli futbolcuları da kadrosuna dahil etmiş. Bunun dışında da transferleri var mutlaka. Bu isimler benim aklıma ilk gelenler. Diğer birçok takım da ara transferde kadrolarını güçlendirmeye çalışmışlar.

Ankaragücü ise birçok futbolcusunu gönderdiği gibi onların yerini daha iyi, daha genç ve daha yetenekli elemanlarla doldurmak için çok iyi transfer yapması gerekirken İstanbulspor'dan Aytekin ile futbolu bırakmış olan Balıç ve Augustine'i alabilmiş.

Şimdi sahaya çıkan takıma bakın. Gönderileceği söylenen Gheremni ilk 11'de sahada... Kesinlikle 1.lig için yeterli olmayan Niyazi, Abdurrahman, Birol sahada... Balıç orta sahada... Ama Ümit Milli Takım'a seçilen Burak yok. İbrahim, Evren, Onur, nerede belli değil. Zengue ve Batista adeta bitirilip sıfırlanmış.

Futbolcuların isteksizlikleri daha sahada ısınırken yüzlerinden okunuyor. Benim izlenimim, Ankaragücü kulübünde ve takımında kesinlikle negatif bir hava var. Hiçbir futbolcu durumundan memnun ve mutlu değil. Bu birkaç yıldan beri böyle.

Ankaragücü'nde hiçbir şey yapamayıp taraftarların tepkilerini çeken ve şimdi başka takımlarda oynayan bazı futbolculara bakıyorum, maşallah canavar gibiler: Ceyhun, Ali Akdeniz, Zafer, Cenk, vs...

Bu negatif havanın sebebi yönetim sorunları olmasın!

Bu bölümü, geçenlerde yazdığım **“KİMLİK VE ANAHTAR”** başlıklı yazıdaki bir satırla bitireyim: **“Gurur, hırs, direnç, özveri, dayanışma ve çalışkanlık...”**

Bir de sevgi...

Anahtar burada, 1981 ruhunda!...

3- Üçüncü konu teknik direktör... Sayın Saffet Susiç'in yukarıdaki takım kadrosu konusunda bütün bu tutarsız davranışları bilinçli olarak yaptığını düşünmeye ve korkmaya başladım.

Çünkü Sayın Susiç, elbette ki futbolu hepimizden daha iyi biliyor ve futbolcuları o çalıştırdığı için hepsini daha iyi tanıyor. Bu çok doğal. Biz taraftarız, teknik adam değiliz. Takımı sahada görür, notumuzu da ona göre veririz.

Ama şu bir gerçek ki bu takım hiç de dersine çok iyi çalışmış bir takıma benzemiyor arkadaşlar. Devre arasında da iyi çalışmadığı belli oluyor. Hücum, savunma, orta saha, pas organizasyonu diye bir şey yok. Futbolcular sahada ne yapacaklarını bilemiyorlar.

Sayın Susiç, siz bir süper lig takımının teknik direktörü olarak, Ümit Milli Takım'a seçilmiş olan bir futbolcuyu yedek kulübesine çekme, onu kendisini gösterme, takımı da ondan yararlanma fırsatından mahrum etme hakkını nereden alıyorsunuz?... Süper ligdeki birçok takım 17 yaşındaki bir futbolcuyu bile oynatırken, siz Ümit Milli Takım'a seçilmiş olan bir futbolcuyu oynatmıyorsanız, bunun sebebini açık, ayrıntılı ve gerekçeli olarak açıklamamız gerekir. Öte yandan Burak'ın yerine oynattığınız futbolcuları da biliyoruz: Abdurrahman, Niyazi, vs... Orta sahada Burak ile birlikte oynaması gereken Aytekin'i çıkarıp Burak'ı oyuna alıyorsunuz. Kurduğunuz orta saha, orta saha mı? Bu orta sahanın defansa katkısı ne, hücum katkısı ne?

Bir İlhan Mansız'ı sezon sonuna kadar idare edemediniz. Yaşlı futbolcular gönderildi. Bir ölçüde iyi de oldu. Hiç olmazsa takımı gençleştirme ve yeniden yapılandırma fırsatı doğdu.

Nerede takımı yeniden yapılandırmaya yönelik düşünceler ve malzemeler? Bu takımı yeniden yapılandıramayacaksanız neden geçtiniz bu takımın başına?

Örneğin Vestel Manispor'un aldığı ve bizim de sahada gıpta ile izlediğimiz genç yetenekleri Ankaragücü alamaz mıydı? Ankaragücü'nün bu kadar da mı gücü yok?

İkide bir rakip takımları ve taraftarlarını öveceğinize, başında bulunduğunuz takımı güçlendirip övünecek hale getirmek ve taraftarı da coşturacak takım yaratmak kimin görevi?

Ankaragücü Kulübü'nden hangi iş için para alıyorsunuz? Takımın iyi durumda olmadığı çok açık. Bizler belki düzelir, takıma zarar vermeyelim diye iyimser olmaya çalıştıkça takım daha da kötüye, adeta bir uçuruma doğru gidiyor.

Sayın Saffet Susiç derhal takımın başından ayrılmalıdır. Ayrılmazsa, taraftar ilk maçta kendisini derhal istifaya davet etmelidir. Takımın başına; ne yaptığını bilen, planlı, programlı, cesur, dirençli, sorumluluk sahibi, bilgili, dürüst ve iyi bir teknik adam getirilmelidir.

4- Dördüncü konu ise kulüp başkanı ve yönetim...

Sayın Cemal Aydın, Federasyon Başkanlığı seçimlerinde kulis yapmaktan, Kulüpler Birliği başkanırken Spordan Sorumlu Devlet Bakanına şikayet ettiği Haluk Ulusoy için oy sağlamaya çalışmaktan takımla ilgilenecek yeterli zamanı bulamadı.

Gerçi şunu da söylemek lazım ki Sayın Cemal Aydın hiçbir zaman takımla doğru dürüst ilgilenecek zaman bulamadı bence.

Bunu nereden anlıyoruz? Elbette ki takımın bu perişan halinden...

Takımı yeniden yapılandırmayı, gençleştirmeyi, günün şartlarına uydurmayı ve Ankaragücü Kulübü'nü layık olduğu güçlü takıma kavuşturmayı hiçbir zaman düşünmedi ki! O hiçbir zaman böyle bir misyona ve vizyona sahip olmadı ki! Sürekli olarak günü kurtarma peşinde koştu.

Sonuçta Ankaragücü tribünlerinin söylediği ve aslında Ankaragücü için çok üzücü olan şu şarkı çıktı ortaya: **“HÜKÜMET DÜŞER, ENFLASYON DÜŞER, ANKARAGÜCÜ BABAYI DÜŞER!”**

Ankaragücü taraftarı böyle şarkılar söylemeye layık, böyle şarkılar söylemekten zevk alan bir taraftar mı? Ama maalesef bu duruma düşürüldü.

Birinci, ikinci ve üçüncü maddelerde belirttiğim tüm sorunların sorumlusu bence Sayın Cemal Aydın ve kulüp yönetimidir.

Sayın Cemal Aydın ve yönetim kurulu da derhal takımın başından ayrılmalıdır. Ayrılmazlarsa onlar da ilk maçta staddaki tüm taraftarlarca istifaya davet edilmelidir. Kulüp, gerçekten misyon ve vizyon sahibi gerçek taraftar bir başkan ve gerçek taraftarlardan oluşan bir yönetim kurulu tarafından yönetilmelidir. Çünkü takımın durumu gerçekten çok kritik bir durumdadır ve bir an önce ayağa kalkması gerekmektedir.

5- Beşinci konu ise taraftarlar...

Sevgili taraftar kardeşlerimiz hakkında, yanlış yaptıklarını düşündüğüm konularda çok yazdım, bunlar biliniyor. Onun için yeniden tekrar etmeyeyim.

Taraftarlar da artık bu dağınık görüntüden kurtulup kendi aralarındaki birlik ve beraberliği sağlamalı; her kafadan bir ses çıkmamalı; tüm taraftarlar yönetimden bağımsız taraftar olarak hareket etmeli ve bu kulübün gerçek gücü olduklarını göstermelidir.

Taraftarların da zaman içinde kendi yeniden yapılanmasını gerçekleştirmesi şarttır.

Gecekondu ile Kapalı Tribünde söylenen şu tezahürata bir bakın: ***“FUTBOLCULAR SAHTEKAR, HOCA NE YAPSIN? BARI KÜMEDE KALALIM SAYIN BAŞKANIM!”***

Yanlış teşhis! Teşhisi yanlış koyarsanız, tedavi de yanlış olur ve hasta ölür.

Futbolcular sahtekar falan değil. Hepsi ellerinden geleni yapmaya çalışıyor. Ama kapasiteleri, fizik ve moral kondisyonları bu kadar.

Biröl, Abdurrahman, Niyazi, Gheremni, Zengue, Batista ve diğerlerinden mucize yaratmalarını bekleyecek halimiz yok ya! Başka ne bekleyebiliriz ki?

Eğer süper ligdeki bir takımın futbolcuları, süper lig takımı gibi oynayamıyorsa, üst üste iki isabetli pas yapamıyorsa, rakibe zamanında basamadığı için tehlikeyi savuşturamayıp, arkasından daha tehlikeli bir noktada faul yapıp gol yemeye adeta davetiye

çıkarıyorsa, futbolcuları değil, bu takımı kuran yönetimi ve eksik noktaları zamanında söylemeyip takımın takviye edilmesini engelleyen teknik heyeti suçlamak gerekir.

Neyse arkadaşlar; çok uzadı, burada keseyim... Ben de herkes gibi çok kızgın ve üzgünüm; onun için aklıma gelen düşünceleri uzun uzun yazıp başınızı ağrıttım, kusura bakmayın. 22 Ocak 2006

SONRA NE OLDU?

Sık sık yapılan teknik direktör değişikliklerinin ardından nihayet Hikmet Karaman gibi işini ve Ankaragücü'nü seven, genç yeteneklerin de hakkını veren iyi bir teknik direktörün göreve getirilmesiyle Ankaragücü takım olma yönünde önemli adımlar attı.

Eleştirdiğim futbolculardan Abdurrahman, 2005-2006 sezonunun ikinci yarısındaki müthiş performansı ve 2006-2007 sezonundaki futboluyla beni şaşırttı ve yanılttı ama bir o kadar da mutlu etti. 2006-2007 sezonunun sonlarına doğru gazetelerde, Abdurrahman'ın ara transferde Galatasaray'a verileceği yolunda haberler çıkmaya başladı. Abdurrahman, ***"Galatasaray'dan bana gelen resmi bir teklif yok, ancak gelirse orada oynamayı çok isterim. Benim için şu anda önemli olan Ankaragücü'nün başarısı. Ankaragücü camiası çok büyük. Tesisleriyle, taraftarıyla gerçek bir takımız. Böylesine büyük bir camiaya hizmet etmekten dolayı çok mutluyum. Sarı-lacivertli formayı giymek benim için büyük bir onur"*** dedi. Başkan Cemal Aydın da, Galatasaraylı yöneticilerin Abdurrahman'ı beğendikleri yönünde duyumlar aldıklarını, ancak resmi bir teklifin gelmediğini, başkanlık için aday olmayacağını ve görevi bırakmasına çok kısa bir süre kala kimseye "Giderayak kulübü dağıttı gitti" dedirtmeyeceğini belirterek, "Abdurrahman başarılı bir futbolcumuz. Kendisini isteyen bir çok kulüp var. Galatasaraylı yöneticilerin dikkatini çekmesi de normal, ancak bu konuda hocamızın görüşünü alarak karar vereceğiz" diye konuştu.

GENÇ MİLLİ FUTBOLCULAR ÜZERİNE KISA BİR YAZI
(28 Ocak 2006)

30

GENÇ MİLLİ NE DEMEKTİR?

Bir süreden beri aklımda olan bir konuyu, maçlar ertelendiği için futbolsuz geçen bu haftada sizlerle paylaşmak istedim:

2005 yılında yapılan Dünya Gençler Futbol Şampiyonası'nda milli takımlarında forma giyen birçok genç yeteneğin ileride futbola damgalarını vurabileceklerini gördük ve keyiflendik.

Bunların en önemlilerinden biri Nuri Şahin. Borussia Dortmund'un futbolcusu olan 17 yaşındaki bu genç yetenek takımda oynuyor ve goller atıyor. Bir gol de (A) Milli Takımımızın Almanya ile oynadığı özel maçta attı. O, geleceğin en büyük yıldızlarından biri...

Gençlerbirliği'nin bu sezon transfer ettiği İsaac Promise ve ara transferde renklerine kattığı Abwo da gelecekte kendilerinden söz ettirebilecek genç yıldızlar... İsaac'ın bugüne kadar ortaya koyduğu performans da oldukça iyi.

Manisaspor'un Galatasaray'dan transfer ettiği Arda geçen hafta Ankaragücü'ne attığı gol, Galatasaraylı Aydın da Konyaspor'a çok kritik bir anda attıkları gol ile gündeme geldiler. Yanlış anımsamıyorsa bu futbolcular da Dünya Gençler Futbol Şampiyonası'nda milli formamızı giydiler.

Bu futbolcular benim aklıma ilk gelen isimler... Bir araştırma yapılacak olursa birçok genç milli futbolcunun Türkiye, Avrupa, Afrika, Amerika ve Asya liglerinde oynama şansı bulduklarının ortaya çıkacağını tahmin ediyorum.

Bunları yazdıktan sonra asıl gelmek istediğim nokta şu: Dünya Gençler Futbol Şampiyonası'nda mücadele eden milli takımımızın kadrosunda Ankaragücü'nden de bir futbolcunun olduğunu

görmüştük: **Murat...** Murat'ın durumu nedir? Maç kadrolarında yedekleri göremediğimiz için bilemiyorum, acaba Murat hiç olmazsa ilk 18'e girebiliyor mu? Murat, genç milli takımdaki arkadaşlarından ya da şampiyonalarda karşılıklı oynadığı İsaac, Abwo gibi futbolculardan daha mı yetenezsiz?

Birçok takım kadrolarında genç yeteneklere birer-ikişer yer verirken, Ankaragücü teknik yönetimi kendi altyapısından yetiştirdiği genç yeteneklere neden yeterince şans tanımaz; neden birer-ikişer ilk 11'de yer verip onların da sahada kendilerini göstermelerine imkan vermez bilen var mı acaba?

Birçok takımda Ankaragücü'nün altyapısından yetiştirdiğini öğrendiğimiz futbolcular izliyoruz: Örneğin ilk aklıma gelen iki isim: Murat Hacıoğlu (Konyaspor) ve Serhat (Denizlispor)... Bu futbolcular hiç Ankaragücü'nün (A) takımında forma giydiler mi? Eğer bu futbolcular hiç ya da yeterince (A) takım forması giyemeden başka kulüplere gidip oralarda kendilerini göstermişlerse bunda bir yanlışlık yok mu?

Ankaragücü teknik yönetimi, ne zaman gençlere güvenip altyapıdan yetişen genç futbolculara yeterince şans tanıyacak, onların kendilerini göstermelerine fırsat verecek? Biz, bu çocukların hep başka takımlarda ortaya çıktıklarını görüp, elimizden kaçırmışız diye hayıflanmaya devam mı edeceğiz? 28 Ocak 2006

SONRA NE OLDU?

2005-2006 sezonunu Vestel Manisaspor'da kiralık olarak tamamlayan ve bu takımda kendini gösteren Arda, 2006-2007 sezonunda müthiş bir performans sergileyerek Galatasaray'ı adeta sırtladı. (A) Milli takıma seçildi. Ankaragüçlü Murat ise 2006-2007 sezonunun başında (A) Takım kadrosuna alındı. Sonradan adını yeniden PAF Takım kadrosunda görmeye başlamışken, Hikmet Karaman döneminde yeniden (A) Takım kadrosuna giren Murat şimdilik kendine ilk 11'de de yer buldu ve ümit milli takıma da seçildi. Hikmet Hoca, Murat'ın ikiz kardeşi Mustafa'yı da (A) Takım kadrosuna aldı. Bu olumlu ve yararlı uygulamanın bundan sonra da sürdürülmesi ve altyapıdan genç yeteneklerin Ankaragücü'ne kazandırılması en büyük dileğim.

*TRİBÜNLERİ BÖLEN TEL ÖRGÜLER
ÜZERİNE BİR YAZI
(19 Şubat 2006)*

31

MARATONUN TELLERİ!

Bugünkü Denizlispor maçında karşılaştığımız ve daha önce de birçok defalar yazılarıma konu ettiğim bir olay ile ilgili olarak yazmadan duramadım.

Şimdi arkadaşlar; 19 Mayıs Stadı'nın işletmesini üstlenmiş bir Ortak Girişim var. Bu Ortak Girişim, Ankaragücü ve Gençlerbirliği kulüplerinin temsilcilerinden oluşuyor.

Daha önce de bir kaç defa protesto etmemize rağmen, stadı tel örgülerle adeta bir hapishaneye dönüştürmüş olan bu Ortak Girişim bugünkü maçta da yine icraatını sergiledi.

Düşünün arkadaşlar; Maraton Tribününün tamamı Ankaragücü taraftarlarına ayrılmış, ki doğrusu da zaten bu. Seyircileri stada çekmek için bilet fiyatları da 1 YTL olarak belirlenmiş, eh bu da iyi.

Gel gelelim Ankaragücü taraftarları, Maraton tribünündeki o tel örgüyle yine ikiye bölünmüş.

Bu da yetmiyormuş gibi bir de aradaki geçişi sağlayan açık kapı bir süre sonra güvenlik görevlisi tarafından asma kilitle kilitlenmesin mi?!

Arkasından gelsin tartışmalar...

Dernek Başkanı Oktay kardeşimizin güvenlik görevlisi ve polislerle konuşarak kapı açtırmaya çabalaması; o sırada taraftarların Apo Dayı olarak tanıyıp sevdiği kulüp yöneticisi Abdullah Bey'in de boynundaki görevli kartıyla müdahale etmesine rağmen güvenlik görevlisi elemana ve polislere sözünü geçirememesi ve nihayetinde polislerin amiriyle konuşması neticesinde kapıdaki asma kilitin açılarak, tezahürat yapanların arasına girmek isteyen yan taraftaki

tarafklarların yoğun tezahürat yapılan tribüne alınması; ama daha sonra aynı güvenlik görevlisinin kapıyı yine asma kilitte kilitlemeye çalışması; bu güvenlik görevlisine yine Oktay ve Apo Dayı tarafından müdahale edilmesi, ancak elemanın dinlemeyip kapıyı kilitlemekte direnmesi; bu arada bir polisin gelerek güvenlik görevlisine kapının açık kalacağını söylemesi üzerine elemanın kapıyı açıp oradan ayrılması...

İşte size tam Aziz Nesin’lik bir mizah öyküsü gibi, üstelik yaşanmış bir olay! Bu nasıl bir stad yönetimidir, nasıl bir kulüp yönetimidir? Bir güvenlik görevlisi, bir kulüp yöneticisinin sözünü nasıl dinlemez? Bu cesareti nereden bulur? Anlayan beri gelsin.

Sonuçta ben de dayanamadım ve aşağı inip Abdullah Bey’e bu durumun sorumlusunun kendileri, yani kulüp yönetimi olduğunu, çünkü o tel örgüyü ve asma kilitli kapıyı oraya kendilerinin koyduğunu, o tel örgü orada kaldığı sürece bu sorunların da bitmeyeceğini söyledim.

Abdullah Bey de stadın sadece Ankaragücü’ne ait olmadığını, Gençlerbirliği’nin de ortak işletmeci olduğunu ifade etti.

Bunun üzerine ben de: ***“Gençlerbirliği kendi maçında tel örgü koyarsa koysun, siz de kendi maçınızda tel örgüyü kaldırırsınız. Bunu yapmanıza bir engel yok ki”*** dedim.

Bakalım önümüzdeki maçlarda ne olacak? Maraton Tribününü adeta bir hapishaneye çeviren o tel örgü yine orada öylece duracak mı?

Sonuç olarak, önümüzdeki maçlara bakacağız yani...😊

19 Şubat 2006

PEGASUS ANKARAGÜÇLÜLER DERNEĞİ
GECESİNİN ARDINDAN
(28 Mayıs 2006)

32

GÜZEL İNSANLAR ARASINDA

Biraz uzun bir yazı oldu ama dün geceyi yaşadktan sonra yazmadan edemedim. 😊

Uzun bir süreden beri, yaşamımdaki bazı değişikliklerden dolayı siteye girip yazı yazamıyordum.

Önce emekli oldum. Sonra evde hanımla kavga etmeye başlayınca yeniden başka bir işe girdim. Ardından ev değişikliği geldi. Yeni işe, yeni seyahatlere, yeni eve alışmaya çalışırken ve ADSL bağlantısı için beklerken baktım ki bayağı bir zaman geçmiş aradan.

Derken, bir gün siteye girdiğimde, Derneğin 5. yıla merhaba balosunun 27 Mayıs 2006 akşamı Clup Leylaa'da yapılacağını okudum.

Ne rastlantı! Yeni evimiz Clup Leylaa'nın tam karşısında; eskilerin deyimiyle bir cıgara (sigara) içimlik yol. Biz de dışarıdan güzel görünen bu mekanı çok merak ediyorduk.

Yalnız bir sorun vardı: 27 Mayıs günü Ankara dışına bir seyahat yapma olasılığı. Neyse ki sonra onu da aştık ve eşimle birlikte yürüyerek Clup Leylaa'nın yolunu tuttuk.

Girişte bizleri karşılayan ve yakın ilgi gösteren Ankaragüçlü genç arkadaşlarımız, içeride ise müthiş bir ev sahibi zevki ve sorumluluğu ile herkesle ilgilenmek için çırpınan sevgili Volkan, Oktay ve diğer kardeşlerimiz... Her yer Ankaragücü ve Pegasus bayraklarıyla süslenmiş...

Sayıları 500'ü bulan Ankaragüçlüler eşleriyle, nişanlılarıyla, arkadaşlarıyla tüm masaları doldurarak çok nezih bir topluluk oluşturmuşlar.

Clup Leylaa, yalnızca dışarıdan güzel görünmekle kalmıyor; içi de muhteşem bir Ankara manzarası sunan terasıyla çok güzel ve ferah bir mekan... Ses düzeni de çok iyi... Unuttuğum ya da atladığım olursa ayıp olur diyerek isim yazmıyorum ama şu kadarını söyleyeyim, tanıdığım bütün taraftar kardeşlerimizle merhabalaşarak, sarılarak, kucaklaşarak hasret giderdik.

Bu büyük geceye katılmış olmanın mutluluğu herkesin gözlerinden okunuyor. Coğunluğunu doğal olarak gençlerin oluşturduğu bu güzel topluluk eğlenmeye, coşmaya hazır... Kulüp yöneticileri ve futbolcular bekleniyor.

Ve onların da gelmesiyle güzel ve unutulmayacak bir gece başlıyor.

Yöneticilerden tanıyabildiklerim: Serhat Arıkan, Mümtaz Karakaya, Seyit Kalender ve taraftarların sevgili Apo Dayı'sı Abdullah Aktuğ...

Geceye davet edilmiş olan Sayın Başkan Cemal Aydın ise yok.

Futbolculardan fark edebildiklerim: Kaptan Hakan Kutlu, Umut, Emre, Burak...

Teknik kadrodan ise kaleci antrenörü Adnan Öztekin gelmiş. Teknik Direktör Sayın Hikmet Karaman da yok.

Oysa, bu sezonda ve bundan önceki sezonlarda yaşanan tüm başarısızlıklara, tüm kötü anılara karşın Ankaragücü'nü hiç yalnız bırakmayan, daha bir inatla, daha bir inançla takımını kucaklayıp destekleyen Ankaragüçlüler, hiç kimseden yardım almadan, dernek yöneticilerinin çabasıyla ve tamamen kendi paralarıyla organize ettikleri bu güzel ve duygulu gecede zaman zaman haklı olarak kızsalar da, protesto etseler de kulüplerinin başkanını, teknik direktörünü, futbolcularını aralarında görmek, heyecanlarını, duygularını, coşkularını onlarla birlikte paylaşmak istiyorlar. Ama nafi! Duyarlılık ve böyle bir geceyi hazırlamak için harcanan emeklere saygı duygusu olmayınca ne yaparsanız yapın olmuyor.

Neyse...

Gece, yöneticiler ve futbolcular gelirken orkestranın çaldığı ve taraftarların hep birlikte defalarca coşkuyla söylediği, bence Ankaragüçlüler'in en özgün ve muhteşem tezahüratlarından biri olan **“İYİ GÜNÜNDE KÖTÜ GÜNÜNDE HEP BERABERİZ... ÇÜNKÜ BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ!”** tezahüratı ile açılıyor.

Genç, yaşlı, kadın, erkek, 500 kişilik dev topluluk elindeki **“Pegasus”** bayraklarını coşkuyla sallıyor. Gözler neşe ve mutlulukla parlıyor.

Sahnedeki Tamer, gerçekten çok başarılı bir şekilde söylediği ve bir kısmı Ankaragücü tezahüratına dönüşmüş olan güzel şarkılarla izleyenleri coşturup eğlendiriyor; taraftarlar kendiliğinden oluşturdukları koroyla tezahürata dönüştürdükleri bazı şarkılara neşe içinde katılıyorlar.

Onları izlerken gözlerim doluyor ve eşime şöyle diyorum: **“Bu gördüğün genç insanlar var ya! Hemen hemen hiçbirisi bir kupa, bir şampiyonluk görmedi; büyük bir başarı yaşamadı biliyor musun? Bazıları da yaşamışlardır ama Ankaragücü'nün son kupayı aldığı 1981 yılında çok küçük oldukları için anımsamıyorlar belki. Çocukluk ve gençlikleri başarısızlıklarla, ‘acaba bir gün?’ sorularıyla, umutlarıyla ve hayalleriyle, hayal kırıklıklarıyla geçti ve geçiyor. Buna karşın takımlarına duydukları sevgi ve tutku hiç kaybolmadı. Hatta her geçen gün daha bir tutkuyla bağlanıyorlar. Bu karşılıksız ve duru sevgi karşısında duyulanmamak elde mi?”**

Eğleneyim derken hüzünlenmeye başlamışken, Doğa Bekleriz ve hepsi birbirinden güzel ve alımlı diğer mankenlerin de katılımıyla geceye renk katan muhteşem bir defile başlıyor. Herkes, etkili bir müzik eşliğinde Wella-Paris ürünlerini tanıtan ve gerçekten çok başarılı bir şekilde hazırlanmış olan bu güzel defileyi dikkat ve hayranlıkla izliyor: Yanlış anlaşılmasın, erkeklerin başka bir amaçları yok; amaçları yalnızca **“Güzele bakmak sevaptır!”** atasözünü doğrulayıp sevap kazanmak... Hanımların amacı ise kıskançlık değil (neden kıskansınlar ki, onlar da çok güzel ve alımlılar) gardıroplarına katmak istedikleri **“abiye”** elbiseleri incelemek... 😊

Ardından Manken Doğa Bekleriz ve arkadaşları Ankaragücü formaları içinde bir kez daha sahneye çıkıyorlar. Sonra da Kaptan Hakan Kutlu'nun Gençlerbirliği maçı sonrasında sahanın ortasına bayrak diktiği sırada giydiği 4 numaralı forma açık artırmaya çıkarılıyor. Doğa Bekleriz'in ortalığı kızıştırmasıyla 10.000 YTL'ye çıkarak açık artırmayı Ankaragücü adına kazanan Seyit Kalender, yalnızca Ankaragücü değil Gençlerbirliği açısından da çok anlamlı olan (çünkü bu olay yıllarca dillerden düşmeden anlatılacak ve ileride Ankaragücü ve Gençlerbirliği tarihini anlatan kitap ve belgesellerde hoş bir anı olarak mutlaka yer alacak) bu formayı Pegasus Ankaragüçlüler Derneği'ne armağan ederek büyük bir yüce gönüllülük gösteriyor ve bir teşekkürü hak ediyor. Sırada, çekilişle armağan edilmek üzere mankenlerin giydiği üç Ankaragücü forması daha var. Biri bayan olan şanslı taraftar kardeşlerimiz de formlarını alıyorlar. Kazanmanın mutluluğu yüzlerinden okunuyor.

Seyit Kalender ile Hakan Kutlu kısa birer konuşma yaptıktan ve Sevgili Volkan'ın sahneye çıkardığı, Ankaragücü'nün son yıllarda yetiştirdiği en büyük değerlerden biri olan Umut Bulut'un alkışlarla ve tezahüratlarla uğurlanmasının ardından, tadına doyulamayan bu güzel gece bitiyor.

Gerçekten de bitiyor mu?

Hayır, bitmiyor. Ben **“bitiyor”** diye düşünürken, sahnedeki hareketlilikle gecenin daha yeni başladığının farkına varıyorum.

Evet, sahneye serilen bir kilim... Getirilen çiğköfte malzemeleri...

Ve sahnede, şimdiye kadar televizyona çıktıkları her zaman hayranlıkla izlediğim **“Kazancı Bedih”** grubu...

Kazancı Bedih maalesef artık aramızda değil ama Mehmet Hoca'nın liderliğindeki grubun diğer elemanları karşımızda...

“Urfalıyım ezelden” türküsüyle sıra gecesine başlıyorlar. Koro halinde birbiri ardından çalıp söyledikleri muhteşem türkülerle hepimizi mest ediyorlar.

Ve sonra, aralarından bir genç adam oturduğu sandalyeden kalkarak sahneye çıkıyor. Şimdiye kadar hiç izlemediğim bir ses bu... Çok güzel bir sesi var ve gerçekten çok iyi söylüyor. Durmadan,

dinlenmeden, yorulmak nedir bilmeden, hiç detone olmadan istekle, coşkuyla söylüyor: İçli ve duygulu Urfa türküleri, Anadolu türküleri, şarkılar, oyun havaları... Ve salondaki 500 kişi şarkılarla dans ederek, oyun havalarıyla oynayarak coşkun, eğlenmenin doruğuna çıkıyorlar. Bu genç arkadaşın adı: Sedat Koç!... Bu ismi bir kenara yazın; bence sesiyle, neşesiyle, adeta ibadet eder gibi türkü söylemesiyle, alçak gönüllü kişiliğiyle -eğer şansı da biraz yaver giderse- geleceğin en ünlü yıldız sanatçılarından biri olmaya aday bir genç...

“Kazancı Bedih” grubunun yaptığı iş öyle zor ve uzun bir maraton ki, saatlerce hiç ara vermeden, durup dinlenmeden çalıp söylemeyi nasıl başarıyorlar hayret! Tabii vefakar Ankaragücü taraftarları da bunun farkında. Merhum Kazancı Bedih’e, Mehmet Hoca’ya, Sedat Koç’a ve tüm gruba yaptıkları tezahüratlarla bu emeğin hakkını veriyorlar.

Bu arada, son zamanların en güzel şarkılarından biri olan **“Lale Devri”**ni bir grup genç taraftar kardeşimizin ısrar ve tezahüratlarıyla sahneye çıkan genç kız kardeşimiz Neslihan’dan dinliyoruz. Tabii ki **“Kazancı Bedih”** grubunun eşliğinde... O da gerçekten profesyonel sanatçılardan farksız bir biçimde, çok iyi söylüyor bu şarkıyı... Kulağımızın pasını sildiği için Neslihan kardeşimize de tebrikler ve teşekkürler...

Gecenin ilerleyen saatlerinde Volkan’ın masamıza davet ettiği Berkay ve Duygu ile tanışıyoruz. Bu kardeşlerimiz için mutlaka bir paragraf açmalıyım. Çünkü bir süre önce Ankaragücü hakkında yazdıkları ve Ankaragücü ile taraftarlarının herkes tarafından bilinmeyen yönlerini inceleyen **“Ankara’da Futbol ve ‘Sol’un Algısı: Gençlerbirliği ve Halkın Takımı Ankaragücü”** başlıklı güzel ve doyurucu içerikli yazı, www.sendika.org ve Ankaragücü taraftar sitelerinin yanı sıra birçok taraftar sitesinde de yayınlanmış ve aynı güzellikte ve içerikteki yazılarla tartışılmıştı. Berkay ve Duygu kardeşlerimizin, aslında Ankara futbolu temel alınıp, belge ve kaynaklara dayanarak daha da geliştirilmesi halinde zevkle okunup bilgi sahibi olunan güzel bir kitap konusu oluşturabilecek potansiyele sahip bu yazılarını mutlaka geliştirmelerini ve bir kitap haline getirerek hem Ankaragüçlülere hem de diğer futbolseverlere

kazandırmalarını diliyorum. Çünkü bu iki genç kardeşimizde bu potansiyelin olduğunu düşünüyorum.

Gece, artık iyice ilerledi. Ben iki kadeh şarap içerek yükümü almış durumdayım. Onun etkisini gidermek için suyla devam ederken, Volkan ısrar edince istiap haddini aşmayı da göze alarak bir kadeh daha içmeyi göze alıyorum, ki Volkan iyi bilir, benim gibi çok fena içen ve bu konuda rakip tanımayan biri için bu üçüncü kadeh büyük bir fedakarlıktır. Tabii bu büyük fedakarlığı Volkan'ın hatırı için yapıyorum. 😊

Saat, artık gecenin üç buçuğu... Zaman ne çabuk geçmiş. Biz hala gecenin tadına doyamadık. Sedat Koç kardeşimiz, aslında devam edebileceklerini, ancak bizi kendilerine doyurmamak için programlarına son vereceklerini belirterek nefis bir türküyü geceye noktayı koyuyor.

Bir süre de kendi kendimize şarkı söyleyerek ve tezahürat yaparak eğlendikten sonra, eşimle beraber, o anda salonda bulunan arkadaşlarımıza, nice gecelerde yine birlikte olmak umuduyla veda ederek, Clup Leylaa'dan mutlu bir şekilde ayrılıyor ve hemen karşısındaki, henüz alışmaya çalıştığımız ve daha tam olarak yerleşemediğimiz yeni evimize dönüyoruz.

Ben şahsen, çok eğlendiğim ve duyulduğum, hatta özellikle genç kardeşlerimizin tüm olumsuzluklara karşın yitirmediklerini gördüğüm Ankaragücü sevgisinden dolayı zaman zaman hüzünlendiğim bu nezih ve muhteşem geceyi organize ettikleri, bunun için gerekli tüm özveriye gösterdikleri, genç-yaşlı demeden geceye katılan herkesle yakından ilgilendikleri için Sevgili Volkan ve Oktay kardeşlerime; onların şahsında gecenin düzenlenmesinde emeği geçen diğer genç kardeşlerime; geceye katılan ve isimlerini tek tek sayamadığım tüm taraftar kardeşlerime, eşlerine ve arkadaşlarına; Kaptan Hakan Kutlu, Umut, Emre, Burak ve salondaki diğer futbolcu kardeşlerimize; Serhat Arıkan, Abdullah Aktuğ, Seyit Kalender, Adnan Öztekin ve geceye katılan diğer yönetici ve teknik kadro elemanlarına; Clup Leylaa'nın sahibine ve tüm içtenlikleriyle hizmet vermeye çalışan personeline; organizasyonun mimarlarından Hülya Hanım'a; sundukları defileden dolayı Doğa Bekleriz ve diğer manken arkadaşlarına; güzel şarkılarıyla geceye renk katan Tamer ve

orkestrasına; bize hazırladığı mükemmel çiğköfte için adını bilmediğim ustaya; tadına doyamadığımız türkü ve şarkılarıyla adeta kulaklarımızın pasını silen ve bizleri gecenin üç buçuğuna kadar coşturup eğlendiren **“Kazancı Bedih”** grubu ile bu performansını devam ettirdiği takdirde geleceğin yıldız sanatçılarından biri olacağını düşündüğüm Sedat Koç’a; burada adlarını yazamadığım tüm kardeşlerime; kısacası Ankaragücü taraftarlarının nasıl güzel insanlar olduklarını bir kez daha gösteren herkese teşekkür ediyor; bundan sonra da böyle güzel ve nezih geceler ile maçlarda her zaman birlikte olmayı diliyorum... 28 Mayıs 2006

BİR TÜKETİCİNİN ELEKTRONİK CİHAZLARLA MACERALARI

Bundan birkaç yıl önce, VCD Playerlerin yaygınlaştığı günlerdi. Ben de bir tane almak istedim. Real’de bir VCD Player kampanyası vardı. Şimdi adını unuttuğum uzakdoğudan getirdiği parçaları montajlayıp satan bir marka (Bongo, Songo gibi bir şey) 38 milyon liraya satılıyordu. Sudan ucuz! Hemen bir tane aldım.

Birkaç ay sonra baktım ki bizim VCD oynatıcı bazı VCD’leri okuyamadığı için oynatamıyor.

O günlerde Gima’da (...) marka DVD ve VCD Oynatıcı kampanyası vardı. Bendeki oynatıcının okumadığı bir kaç VCD ile Gima’ya gittim. Kampanyadaki DVD oynatıcılardan birinde denedik. Sonuç olumluydu. VCD’leri hiç sorunsuz oynatıyordu. Fiyatı da çok iyiydi. Sudan ucuz yani. Birkaç tane de DVD diski takıp denedikten sonra almaya karar verdim. Kardeşim de VCD oynatıcı almaya niyetliydi. Elimdeki VCD oynatıcıyı kardeşime 25 milyon liraya verdim. Gima’dan hiç kutusu açılmamış DVD oynatıcıyı aldım.

Aldım ama oynatıcıyı eve götürünce daha ilk DVD diskte sorun yarattı ve diski okumadığı gibi belleği de kayboldu. Hemen Gima’ya geri götürdüm. Canım sıkılmıştı. DVD oynatıcı almaktan vazgeçip, yine kampanyası olan hiç kullanılmamış aynı marka VCD Oynatıcı ile değiştirdim.

Evde çalıştırınca gördüm ki bizim oynatıcı kopya VCD diskleri okumuyor. Hemen Gima’ya geri götürdüm. Orada kopya VCD diski okuyor mu diye birkaç tane daha VCD oynatıcıyı denedik. Yalnızca teşhir ürünü olan VCD oynatıcı dışında hiçbirini okumuyordu. Ben de mağazada teşhir ürünü olarak kullanıldığına aldırmadan onu aldım.

Bir süre sorunsuz kullandım. Ama sonraları o da bazı VCD'leri okurken bazılarını okumamaya başladı.

Ardından bir gün Yimpaş'ta (...) marka bir VCD oynatıcı gördüm. Üstelik oyunluydu. Elimdeki VCD disklerden bazılarını götürüp denedim; hepsini okuyordu. Fiyatı da çok uygundu. Hemen bir tane aldım.

Oyun CD'si ile birkaç defa oynadıktan sonra bıktım.

Bu arada VCD oynatıcının CD tepsisi bozuldu. Uzaktan kumandayla **“open”** tuşuna basınca dışarı çıkıyor; ama ardından hemen içeri kaçıyor.

Mağazaya götürdüm, hemen geri alıp yenisini verdiler. Onu da bir süre kullandım ve gördüm ki o da bazı VCD'leri okuyamıyordu.

Neyse, tam o günlerde Hürriyet Gazetesinde çalışan bir arkadaşım, Gazetenin promosyon ürünlerinden (...) marka bir DVD oynatıcıyı bana hediye etti. DVD oynatıcıyı 8-10 defa kullandıktan sonra, cihazın CD tepsisi içeri kaçmaya başladı. Bu arada cihaz, yeni nesil DVD diskleri de hiç okumuyordu.

Aldığım DVD ve VCD oynatıcılarda yaşadığım sorunları anlattığım bir arkadaşım üretici ve satıcı firmalara değil bana kızdı: **“Git, biraz paraya kıyıp adam gibi bir cihaz al da kurtul böyle sorunlardan”** dedi.

Ben de onun dediğini yaptım ve geçen Kasım ayında biraz paraya kıyıp Teknosa'dan taksitle (...) marka DVD Recorder aldım. Fiyatı market markası ürünlere nazaran oldukça pahalı olmakla birlikte çalışmasından çok memnunum. Hoşuma giden film, maç ve daha birçok programı kaydedebiliyorum. Eski nesil, yeni nesil bütün DVD diskleri okuyor. Hepsine uyumlu. Bu kadar sorun yaşadıkten sonra ilk defa iyi ve kaliteli bir DVD oynatıcı ve kaydedici sahibi oldum. Gerçi DVD kaydedicilerin 80 GB, 160 GB hard diskli olanları da var. Ama benim cihazım da çok kaliteli ve işe yarıyor.

Bunları bir Ankaragücü forumunda neden anlattım? Burası yeri mi? Futbolla ve Ankaragücü ile ne ilgisi var?

Ne bileyim, anlattım işte!... 😊 22 Haziran 2006

*KÖY MAÇLARI, ESKİ GÜNLER VE YİTİRDİKLERİMİZ
ÜZERİNE BİR YAZI
(5 Eylül 2006)*

34

KÖYDEN ESEN FIRTINA

“KÖYDEN ESEN FIRTINA: ŞİHAHMETLİSPOR!”

***“SAKİN OL, ŞUURLU OYNA.
KARŞINDA YENİLMEYECEK TAKIM YOKTUR.
ŞİHAHMETLİSPOR!”***

Bu cümleleri bir yerlerden anımsıyor musunuz? Ben anımsıyorum.

Bugün bir arkadaşımı ziyaret ettikten sonra, Tunus Caddesinde Lübnan’a asker gönderilmesini protesto eden göstericilerin tam karşısındaki polis barikatlarının arasından çıkarak hızlı adımlarla Kavaklıdere’deki yeni dükkana yöneldiğimde arkamdan bir kişinin seslendiğini duydum: ***“Hey! Hemşerim, nereye böyle hızlı hızlı?”***

Biraz önce yanından geçtiğim bu kişiyi tanıyamamıştım. Merakla dönüp baktım.

“Merhaba. Nasılsın, iyi misin? Biraz değişmişsin” dedi. Belli ki beni tanıyordu.

“Merhaba, iyiyim, sen nasılsın?” diyebildim, tanıyormuş gibi.

“Ben de iyiyim hemşerim” dedikten sonra, ***“Sen beni tanıyamadın herhalde”*** diye devam etti.

“Valla, işin doğrusu gözüm bir yerlerden ısıyor ama pek çıkaramadım” dedim, gülümseyerek.

“Sen Polatlılı değil misin?” diye sorduktan sonra kendisinin de Polatlılı olduğunu, birkaç yerde karşılaştığımızı, ama kendisini unutmuş olabileceğimi söyledi.

Bunun üzerine ben de **“Gel , sana bir çay ısmarlayayım da konuşalım biraz”** diyerek kendisini bizim dükkana davet ettim.

Adını anımsayamadığım konuğumla bir yandan çay içerken, bir yandan da havadan, sudan, Polatlı’dan konuştuk.

Her Polatlılının mutlaka bir köyü vardır ve bir Polatlılı, yeni tanıştığı bir Polatlılının köyünü her zaman merak eder. Sözün bir yerinde, ben de merakımı yenemeyip, her Polatlılının yaptığı şeyi yaptım ve konuğuma o beylik soruyu sordum: **“Hangi köydensin?”**

“Şıhahmetliliyim” dedi. **“Şıhahmetliliyim ama uzun yıllar boyunca Polatlı’da oturduk. İlkokulu Polatlı’da okudum ben. Atatürk İlkokulu’ndaki müdürümüz Burhan Gülsoy’du.”**

Heyecanla atıldım hemen: **“Burhan Gülsoy, 1975’te beni Ilıca’ya vekil öğretmen olarak tayin etmişti. O zaman ilköğretim müdürüydü”** dedim.

“Yapma!” dedi, şaşırmış gibi gülümseyerek. **“Yapma! Rastlantıya bak! Ben de o zamanlar İner’de vekil öğretemdim, biliyor musun? Tamam, şimdi anımsadım. Seninle birkaç kez görüşmüştük, öyle değil mi?”**

Ben, konuğumun Ilıca ile komşu köy olan İner’de bir zamanlar vekil öğretmenlik yapmış olduğunu da anımsayamadığım için cevap veremedim ve biraz utangaç bir gülümsemeyle önüme bakmakla yetindim.

Sonra İner’den, Ilıca’dan, Ilıca’nın yakınındaki havuzdan, havuzdaki ocak balıklarından söz ettik.

Konuğumun adını hala bilmiyordum. Sanıyorum o da beni şahsen tanıyor ama büyük bir olasılıkla adımı bilmiyordu.

“Demek Şıhahmetlilisin ha!” diyerek gülümsedim yeniden.

“Evet” dedi, **“Şıhahmetliliyim. Şıhahmetliliyim de niye gülümsüyorsun öyle?”**

“Hiç!” dedim, **“aklıma eski günler geldi de... Özellikle de köy maçları... Köy maçlarını anımsıyor musun?”**

“Anımsamaz olur muyum!” dedi.

Heyecanla gülümsüyordu: *“Anımsamaz olur muyum! O maçlarda ben de oynadım, Şihahmetlispor’da.”*

“Ne günlerdi, öyle değil mi?” dedim.

“Öyle!” dedi, gözleri parlayarak.

“Paşa Hüseyin’i, Tarkan Bilal’i, Ankaragüçlü Kazım’ı da anımsıyorsundur öyleyse” diyerek bir varsayımda bulundum.

“Tabii” dedi, “onlarla karşılıklı oynadık. Kargalı, bizim Şihahmetli, Uzunbeyli, Karakuyu, Çekirdeksiz... Bunlar iddialı takımlardı. Paşa Hüseyin lisanslı futbolcuydu biliyor musun? O zamanlar Gençlerbirliği’nde oynuyormuş. Bir de abisi vardı: Celal! O da lisanslıymış. Biz bunu öğrenince, tertip komitesine gidip itiraz ettik. Kaymakama kadar çıktık. Kaymakam, Paşa Hüseyin ile abisinin oynayamayacağına karar verdi. O turnuvada biz şampiyon olmuştuk. Ama sonraki turnuvada ikisi de oynadı. O turnuvada da onlar şampiyon oldu. Bir maçta bizim hoca dedi ki: Sen bu Paşa’yı tut yeter, tamam mı? Gerisini boş ver. Öbürleri bir şey yapamaz! Ben de kene gibi yapıştım ama çok zordu onu tutmak.”

Coşmuştu: *“Final maçına kadar birkaç gün Gordion Otel’inde kamp bile yapmıştık; evlilerden kaynaklanan bir aksilik olmasın, çocuklar sahaya çıkarken güçlerini kaybetmesinler diye. Sen, maçlardan sonra köye gidişimizi, köyde davul-zurnaıyla karşılanışımızı bir görecektin. Babam, şampiyon olursak bir koç kurban edeceğini söylemişti. Biz şampiyon olunca, bu sözünü yerine getirdi ve koçu kesti. Köye de şampiyonluk ödülü olarak bir futbol sahası yapıldı. İşte böyle! Şimdi gözümün önüne getiriyorum da güzel günlermiş o günler!”*

“Sen, Şihahmetlili olduğunu söyleyince, o eski köy maçlarında sizin köylülerin şehir stadındaki tel örgülere astığı iki pankartı anımsadım. Sen de anımsıyor musun o pankartları?”

“Valla, tel örgülerdeki pankartları anımsadım da ne yazdığını anımsayamadım şimdi.”

Arkasından, merakla gülümseyerek sordu: *“Ne yazıyordu o pankartlarda?”*

“Bir dakika bekle!” diyerek, geçen yıl yitirdiğimiz Paşa Hüseyin için yazdığım **“PAŞA”** başlıklı yazıyı bilgisayardan bulup bir çıktısını aldım ve konuğuma verdim.

Yazıyı okumaya başladı.

“Ve 1970’li yıllarda, hasat mevsiminin bitiminde, Polatlı’nın futbol mabedi olarak kabul edilen Şehir Stadı’nın maçlardan önce itfaiye aracı tarafından sulanan zımpara gibi toprak sahasında, Kaymakamlıkça düzenlenen ve bizim gibi futbol tutkunları için mini bir Dünya Kupası havası taşıyan köylerarası futbol turnuvaları...”

Ekonomik durumlarına göre kah Polatlı’daki manifaturacılar ve Ankara’daki spor mağazalarından alınmış, kah köyün dikiş bilen kadınları tarafından elde dikilmiş, bazıları Peru Milli Takımının formasını andıran rengarenk forma ve şortlarıyla büyük bir heyecan içinde futbol oynamak için sahaya çıkan köy takımları: Kargalı, Çekirdeksiz, Karayavşan, Karakuyu, Toydemir, Uzunbeyli, İner, Kuşçu, Sivri, Şihahmetli ve diğerleri...

Üstten bagajlı, burunlu otobüsler, minibüsler ve traktörlerle köylerden Polatlı’ya akan ve bazıları davul-zurnalarını da yanlarında getiren futbolseverler...

Sahayı çevreleyen tel örgülere asılmış, bazı köylerin isimlerini taşıyan pankartlar... Ve bunların arasında göze çarpan iki büyük pankart: ‘KÖYDEN ESEN FIRTINA-ŞİHAHMETLİSPOR!’ ve ‘SAKİN OL ŞUURLU OYNA, KARŞINDA YENİLMEYECEK TAKIM YOKTUR-ŞİHAHMETLİSPOR!..’

Maçların hakemliğini üstlenen eski futbolcular ve lisanslı tek hakem olan Astsubay Kıdemli Başçavuş Mehmet Karadeniz...

Ve bu turnuvalarda büyük bir zevkle arz-ı endam edip çocukluk arkadaşlarıyla birlikte köylerinin takımlarında oynayan ve profesyonel olduklarını unutup, bütün alçakgönüllülükleriyle varlarını-yoklarını amatör bir ruhla ortaya koyan, bize göre hepsi birbirinden şöhretli futbol yıldızları: Bir zamanlar Eskişehirspor ve Gençlerbirliği’nde oynayan, bir ara Milli Takıma da seçilen Karakuyulu Tarkan Bilal; Ankaragücü’nde oynayan Uzunbeyli

Kazım; onlar kadar tanımadığımız, yalnızca Konya İdmanyurdu’nda oynadığını öğrendiğimiz Kargalı Celal ve Celal’in kardeşi, Gençlerbirliği’nde oynayan, daha sonra da Adana Demirspor, Fenerbahçe, Mersin İdmanyurdu gibi takımlarda oynayacak olan Paşa Hüseyin...”

Evet! Yıllar önce Polatlı Şehir Stadı’nın tel örgülerine asılan o pankartlarda ne yazdığını şimdi anımsamıştı:

“KÖYDEN ESEN FIRTINA: ŞİHAHMETLİSPOR!”

“SAKİN OL, ŞUURLU OYNA.

**KARŞINDA YENİLMEYECEK TAKIM YOKTUR.
ŞİHAHMETLİSPOR!”**

Gülümsüyordu. Ama bir yandan da gözleri dolmuştu. Dudakları titreyerek: *“Çok duygulandım be hemşerim!”* diyebilirdi: *“O zaman yirmili yaşlardaydık; şimdi ellili! Otuz yılı aşkın zaman geçmiş aradan. Ne günlerdi o günler! Hiç bozulmamıştık biliyor musun? Hiç bozulmamıştık!”*

Yıllar önce gencecik birer delikanlıyken, mal-mülk gibi şeylerle ilgimiz yokken yaşadığımız o futbol dolu güzel günlerin artık geçmişte kaldığının ve bir daha geri gelmeyeceğinin bilincindeydi.

Paşa Hüseyin’in genç yaşta aramızdan ayrıldığını bilmeyen konuğum, bunu da yazının devamında öğrendiğinde çok şaşırdı ve üzüldü. Nasıl olmuş da duymamıştı! Buna hayıflandı. Paşa için yapması gereken bir görev varmış da onu yerine getirememiş olmanın sıkıntısı içindeydi sanki. Yazıyı özenle katlayarak cebine koydu. İzin isteyip kalktı. Bana bir kartını bıraktı. Ben de kartım olmadığı için adımı ve telefon numaramı bir kağıda yazıp kendisine verdim. Birbirimizin adını o zaman öğrendik.

Günlük yaşamın cilveleridir bunlar. İnsanın, bazen en yakınında olup bitenleri bile göremediği, bilemediği zamanlar olur.

Konuğum, bir zamanlar köy maçlarında karşı karşıya oynadığı Uzunbeyli-Ankaragüçlü Kazım’ın şimdi nerede olduğunu, ne yaptığını biliyor muydu acaba? Soruyu tersten de sorabiliriz: Uzunbeyli-Ankaragüçlü Kazım bir zamanlar köy maçlarında karşı

karşıya oynadığı konuğumun şimdi nerede, ne yaptığını biliyor mudur? Böyle bir olasılık var mı?

“Köpekçi Hüseyin”i de tanımaması mümkün olmayan konuğum, bir zamanlar Polatlıspor’da amatör, sonra da Bursaspor’da profesyonel olarak futbol oynayan, boyası dökülmüş meşin topları suyla iyice ıslatıp ve çamura bulayıp ağırlaştırdıktan sonra şut çekme idmanları yapan, ilginç özellikleri ve kendine has futbol stiliyle bizim gibi eski tüfek Polatlılı futbolseverler arasında özel bir yeri olan **“Köpekçi Hüseyin”**in de Paşa Hüseyin gibi genç yaşta hastalanarak aramızdan ayrıldığını biliyor mudur?

Bir trafik kazasında yitirdiğimiz Kaleci Burhan? Bir hastalık sonucu yitirdiğimiz Kaptan Ömer?

Bunları ona sormadım.

Sormadım; çünkü o anda aklıma gelmemiştir. Ama aklıma gelse de eski günlerden anımsadıkları ve Paşa Hüseyin’i yitirdiğimizi öğrenmesi onu çok üzdüğü ve yorduğu için soramazdım zaten.

Yaşam böyledir işte. Bizim için küçük ve önemsiz bir ayrıntı, ama birileri için çok önemli sayılabilecek şeyleri bilmesek de, duymasak da yaşam kendi çizgisinde sürer gider. Her gün bir yerlerde bizim bilmediğimiz, tanımadığımız insanlar doğar ve çeşitli nedenlerle ölür: yaşlılık, hastalık, kaza, cinayet, açlık, savaş... Ve ölüm hangi nedenle olursa olsun, her zaman acıdır. Ve ateş düştüğü yeri yakar. Bununla birlikte şu da var ki, tanıdığımız birinin öldüğünü bilmediğimiz, duymadığımız sürece belleğimizde onu yaşıyor kabul ederiz; böylece bir anlamda kendimizce ömrünü uzatmış oluruz. Ama o aslında artık yoktur. Gitmiştir. Bir gün bizim de her şeyi böylece bırakıp gideceğimiz gibi... 05 Eylül 2006

Uzunbeyli Kazım

Kargalı Paşa Hüseyin

Tarkan Bilal

ANKARAGÜÇLÜLERİN BESTE GÜNLÜĞÜ
(22 Ağustos 2005 – 4 Ekim 2006)

35

DOKTOR İLE BESTE MUHABBETLERİ

Ankaragüçlüler yıllardan beri beste yapmaya çok önem verirler. Genellikle sevilen şarkılara Ankaragücü ile ilgili yeni söz yazıp tezahürata dönüştürürler. Sevinçlerini, üzüntülerini, protestolarını genellikle bestelerle ifade ederler. Kendi aralarında sohbet ederken ya da tribünde toplu halde söylerler. Bazıları gerçekten bir zeka ürünü olan ve ince bir mizahı da içinde barındıran bu tezahüratlar kimi zaman bir şarkı, kimi zaman Harbiye marşı, kimi zaman da mehter marşıdır.

Örneğin bir dernek yemeğinde Gülşen'in "Ooff of" şarkısını söyleyen sanatçıya eşlik eden Ankaragüçlüler, Başkan Cemal Aydın'a kızgınlıklarını şöyle ifade etmişlerdi:

OOOFF OFFF
YETER ARTIK CEMAL AYDIN
OOOFF OFFF
ON SENEDİR BİZİ BAYDIN
OOOFF OFFF
İSTİFA DA ETMİYORSUN
BIRAKIP DA GİTMİYORSUN
NEDEN BÖYLE YAPIYORSUN
OFFFF!

Örneğin askerlik yapmış olan tüm taraftarların kışlada mutlaka çok duygulanarak söyledikleri Harbiye marşı, sözleri değiştirilerek şöyle bir şarkıya dönüşmüştü:

GURURLUYUZ GÜÇLÜYÜZ. BİZ ANKARAGÜÇLÜYÜZ
KORKMA, ÖLMEZ; SENDEKİ BU TARAFTARLAR GÜCÜ
KUPALARA LAYIKSIN ŞANLI ANKARA
KUPALARA LAYIKSIN ŞANLI ANKARA

Ve işte artık geçmişte kalan en güzel tezahüratlardan biri olan mehter marşı:

**KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR
GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR
ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR
İLERİDE HALİL İBO VAR**

Pegasuslular'ın sevgili doktoru Selim Eren de çok güzel ve duygusal şiirler yazar. Ayrıca Ankaragücü hakkında kendine özgü mizahi bir bakış açısıyla tezahürata dönüşebilecek şiirler de yazıp, günün sevilen şarkılarının bestesine uyarlayarak taraftar arkadaşlarının bilgi ve beğenilerine sunar. Bazen aradan bir yıl geçer ve bakılır ki Ankaragücü'nde değişen bir şey yoktur.

İşte size bir örnek... Doktor'un başlattığı böyle bir beste günlüğü (*Takımın 2005-2006 sezonuna kötü başlaması, durumu anlatan yeni besteleri de beraberinde getiriyor*):

22 AĞUSTOS 2005

DOKTOR (*Lorenn McKennitt'in söylediği içli ezgilerden biri... Daha sonra da Nilüfer, Türkçe sözlerle söylemişti. Doktor, Türkiye'deki tüm tribünlerde "Caddelerde Rüzgar" adıyla söylenen ve içinde "esrar" sözcüğü geçtiği için sevmediğim bu şarkıya yeni sözler yazıyor*):

gaztelerde kaldı
kupa beyi başkent
takım yine nahoş
tribünler bomboş
taraftarın bitmiş
ümidi kesmiş
özlediğim başkent
nerelerdeymiş

SERDAR TAYLAN: Doktorum gerçekten tek kelime ile süper. Sekiz satır, on yedi kelimeyle her şeyi açıklamışsın. Beste güzel tutar gerçekten. Yüreğine sağlık.

TOLGA GÜÇLÜ: Mübarek doktor değil, bestekar be. 😊

Şaka maka bi yana doktor, ağzına sağlık güzel olmuş.

DOKTOR (*“Caddelerde Rüzgar” şarkısına bu kez yeni sözler yazmış*):

kaç sene oldu
kupa almalı
ankaragücüm
mutlu olmadı
bu sene yine
oyunur kümeye
özlediğim başkent
şimdi nerede
lalalalala lalalalala lalalalala...

VOLKAN: İlki güzeldi ve müziğe uyuyordu. Bunu nasıl müziğe uydurdun? Bi söylesene doktor.

KORCAN: Gerçekten zor bi beste. Nota bilmeyen söyleyemez abi. 😊

SERDAR TAYLAN: Valla ben söyleyebildim. Doktorumda nefes açıcı var. 😊

O kendine güvenmiş söylemiş. Galiba bende de maden suyu etkisi var ondandır. 😊

Şaka bi yana her iki beste de güzel. Bence 15 dakika bağıralım tüm Maraton, Erciyes maçında. Ama ikinci bestede ”ankaragücüm mutlu olmadı” değil de ”ankaragücüm mutlu olmayalı” dersek daha kolay oluyo gibi. Benim ağzım ona gitti valla direk. Tekrar yüreğine sağlık doktorum (her halde Ankara bayağı sağlıklı. Doktoruma hasta hiç gitmemiş; baksana beste yapmış can sıkıntısından). 😊

S.GENÇTÜRK: Süper olmuş. En azından daha gerçekçi.

SAMİTAN: Güfteler güzel; besteler nasıl olacak, Kayseri maçında göreceğiz. Gönlüne sağlık.

DOKTOR: Serdar doğru söylüyor. Orası “ankaragücüm mutlu olmayalı” idi. Yazarken yanlış yazmışım.

Ayrıca “sana olan sevgim inan hiç bitmeyecek” için de yazdım:

sarıyla laciveert(burası uzun)
en büyük sensin başkent(hızlı)
tekrar burası
bu itneler yalakaaaaaaa
haydi bastır ankaaara
tekrar
ankaragüçlü olunmaaaz
ankaragüçlü doğulur
tekrar
ankaragüçlü olmayaaaaan
istanbul çocuğudur
tekrar

“Gitmesin gözlerinden pırıl pırıl arzular.” Bu parça işte!

ALPER BAKIRCIGİL: Sait’ten sonra yeni bir besteciye ihtiyacımız vardı.

Yüreğine sağlık *doktor*.

SERDAR TAYLAN: Ben diyom size Ankaralılar sağlıklı... Artık hastaneye gitmiyorlar. Doktorlarımız için mesai erken bitiyö. 😊

Tekrar yüreğine sağlık.

Ama madalyonun öbür tarafı, eğer ki bi şeyler çıkıyorsa içimizden; gerçekten kötü durumda olduğumuzun göstergesi.

Olayın boyutu bence bu...

Yanlış mıyım Selim abi?

Kendimizi o stresten uzak tutmak için yapıyoruz belki veya yapmaya çalışıyoruz besteleri.

DOKTOR: Yeni bi tane daha şarkı. Ankaragüçlüler rakıya düştüler...

ne kartal ne cimbom
ne trabzon kanarya
bu alemde tek kral
sensin şanlı ankara

ankaragüçlüler
kupanın peşinde
yollara düştüler
canını verdiler

DOKTOR: Son satır düzelecek:

ankaragüçlüler
yollara düştüler
kupanın peşinde
canını verdiler

ANTİ İSTANBUL (SAİT): Alpercim imza gününde bayağı bi kaynattık, eski ne kadar beste varsa hepsini söyledik.

Ee doktor da gaza geldi, koptu gidiyor. 😊

Yürü be doktor, patlat besteleri.

23 AĞUSTOS 2005

ANKARAGÜCÜ-06:

*gaztelerde kaldı
kupa beyi başkent
takım yine nahoş
tribünler bomboş
tarafıların bitmiş
ümidi kesmiş
özlediğim başkent
nerelerdeymiş*

Tarafıların bitmiş demeye dilim varmıyor. Tarafıların küsmüş de aynı işi görür gibi.

Bayağı da iyi olmuş bu arada. Elinize sağlık.

DOKTOR: Bence tarafıların bitmiş uygun. Sadece sayısal değer değil, bu tarafıların kalitesi de yok. Nerede o eski bütünleşmiş kaliteli tarafı. Ben asıl bunu kastettim

SERDAR TAYLAN: Kesinlikle konunun gidiş hattını değiştirmek istemem ama Selim Abi gerçekten doğru söylüyor. Taraftar bitmiş.

Haa benim yaşıma kaç, ben kimim de böyle bir yorum yapıp, kaç tane Ankaragücü maçına gelip, kaç deplasmana gittim ki de aynı yola baş koyduğumuz arkadaşlarımızı, abilerimizi, kardeşlerimizi yargılayayım.

Ziya Abi'nin kitabını okumak gibi güzel bir iş yok şu an. Özümü öğreniyorum, kendimin nasıl olması gerektiğini öğreniyorum. Ankaragücüm'ü, Türk futbolunu öğreniyorum. Kitabı okurken hüznler bir başka (hiç ağlamadım ama normalde de hiç ağlamam) ama bu hüzn ağlamaktan beter ediyor insanı. Bugünü canlı görüyorsun; dünü, geçmişi yazıyla hayal ediyorsun ve gerçeğini gözlerinde canlandırıyorsun (bunda Ziya Abimiz'in emeği büyük tabii).

Eğer ki aynı takıma gönül vermiş; aynı yerde, aynı anda aynı şey için kalbi çarpıyor ve internet dediğimiz, forum dediğimiz gerçekliği olmayan bir ortamda taraftarımız birbirine ağza almayacaklar laflar ediyor; en iyi durumda iken taraftar ruhunu sahaya yansıtamıyor; hele hele kötü bir anda hiç bir şekilde kendinden emin adımlarla yürüyemiyor isek, eğer ki iyi günde kötü günde hep beraberiz, çünkü biz Ankaragüçlüyüz sloganını hep beraber söyleyemiyor; yönetim iyi midir kötü müdür bunun kararını veremiyor ve bir grup CA'yı desteklerken bir grup desteklemiyorsa ve en önemlisi sarı-lacivert, en büyük başkenti sadece yılda bir iki kere yapıyor isek, sahadaki futbolcuya kardeşim işte buradayız, sizin için orda, burada, her yerde diyemiyorsak, bu uzar da uzar.

İşte bu durumda taraftar bit-miş-tir!

YALÇIN: Helal sana doktor!

29 AĞUSTOS 2005

DOKTOR ("Caddelerde Rüzgar" şarkısına yeni sözler yazmaya devam ediyor):

**GAZTELERDE KALDI
KUPA BEYİ BAŞKENT
TAKIM YİNE NAHOŞ**

***TİRBÜNLER BOMBOŞ
TOPÇUSU SAKAT
ÇOĞUDA YAŞLI
TARAFTARIN HEPSİ
GÖZLERİ YAŞLI***

KORCAN: Doktorun dün tribünde yaptığı beste bayağı da alkış aldı kapalıda. Çektiğimiz acılar hepimizi söz yazarı ve besteci yapacak herhalde bu gidişle. 🤔

29 AĞUSTOS 2006 (BİR YIL SONRA)

DOKTOR:

*gaztelerde kaldı
kupa beyi başkent
takım yine nahos
tribünler bomboş
tarafıtarın bitmiş
ümidi kesmiş
özlediğim başkent
nerelerdeymiş*

Aklıma geldi. Çetin Altan'ın gazete yazıları gibi değişen bi şey yok. Ne zaman yazmıştım; hala aynı yerdeyiz.

KITIRGÜÇLÜLER: Selim Abi, kaset yap diyecem ama sen bu hızla mp3 formatında bir albüm yapacaksın.

BİROL DARÇIN: Helal be Selim Abi!

30 AĞUSTOS 2006

MASKE: Selim Abi, eline sağlık çok güzel olmuşlar. Ben hepsini de okuyabildim. Yalnız ikinciye okumak için bayağı söylemek lazım tribünde. Çünkü nota bilmeyene çok zor gelir. Ama hepsi de çok güzel.

FATİH 1093:

*her maça geldik
hep destek verdik
çapulcu dedin
sineye çektik
yeter artık cemal
gururun varsaaa
istifaaaaa artık istifaaaaa
la la la la lay lay la la la lay lay*

Bu da benim bestem ama bunu söylemez ki kimse.

Sabredelim diye bi beste yapsam herkes söyler ama.

2 EYLÜL 2006

FATİH 1093: Bestem güzel değil mi yorum gelmemiş?
Saygılarımla.

4 EKİM 2006

POLATLILI: Bu beste de, Doktor'un ta geçen sene yaptığı beste de son duruma çok uymuş. Yıllar geçse de değişen bir şey olmayınca yeni besteye de gerek kalmıyor herhalde... 😊

Sahi son durumu anlatan yeni beste yok mu?

DOKTOR: Son durum şu abi: Seni ben, seni ellerin olsun mu diye sevdim? Ellerin kim olduğunu herkes biliyor: İstanbullu idareciler.

ANKARAGÜÇLÜLERDEN ENTELEKTÜEL BİR SOHBET
(12 Eylül 2006 – 5 Ekim 2006)

36

**ANKARAGÜÇLÜLERİN DAYANIŞMA İÇİNDE
SİGARAYI BIRAKMA GÜNLÜĞÜ**

Doktor, Yozgat'ta geçici görevdeyken 12 Eylül 2006 günü bir sigarayı bırakma kampanyası başlattı. Sigarayı ve alkolü bırakma konusunda başlayan sohbet, bir süre sonra kendiliğinden tüm doğallığıyla karşılıklı şakalaşmalara, aşk, sevgi, duygusallık, erkekler, kadınlar, erkek yazarlar, kadın yazarlar, şiirler, romanlar, hümanizm, feminizm, hayatın diyalektiği, sanat, kültür gibi felsefi konulara kaydı. Bana da bu ilginç ve keyifli sohbeti toparlayıp kayda almak ve yazıya dökmek kaldı.

12 EYLÜL 2006

DOKTOR: Arkadaşların bazıları ile sigarayı bırakma kararı aldık ve elimizden geldiği kadar uygulayacağız. Bu oluşumda yer almak istiyorsanız buraya yazın. Ayrıca Yozgat'ta göğüs hastalıklarındaki doktor arkadaştan bırakma metodu olan bir kitap alıp getireceğim size. Arkadaşım da bırakmış bu metotla; bir yıldır içmiyo. Kendisi göğüs hastalıkları uzmanı ve kitapçığı çok methetti.

Şimdi olay şu: tabii ki sigarayı bırakmak çok kolay değil. Ama isteyen arkadaşlarla bir oyuna girelim. Mesela ben sabahtan beri hiç içmedim ve şu an bırakıyorum dedim. Ama eğer bir tane bile içersem buraya yazacağım gün sonunda. En azından kontrollü içeriz ve birbirimizle kader ortaklığı yapar; sigarayı belki de bırakırız. Var mısınız oynamaya?

Saat 11.00, 12 Eylül 2006... Ben şu an bıraktım.

ARDA: Ben de alkolü bıraktım Selim Abi. İnşallah şu senin getireceğin kitabı okuyarak sigara illetinden kurtuluruz.

KITIRGÜÇLÜLER: Abi zararlı olan bir şeyi niye bırakıyorsunuz ki? Bırakmayın sakın ne sigarayı ne de alkolü. Ankaragüçlüler şaraba düştüler.

DOKTOR: Beş okuma var ama yazan yok. Kimse bırakma cesareti gösteremiyö herhalde. Bu oyun, hadi oyuna!

Arda'ya destek veriyorum. Arda devam et. İçmediğin her günü bize bildir.

TOLGA TAŞKESEN: Abi çok güzel bir şeye değindin. Biz de senden bu konuda uzman olarak destek bekliyoruz. Hem teknik hem taktik olarak yardım edip bize önderlik etmen gerek abi. Seviyoruz seni Selim, seviyoruz.

Abi ilk denemeyi bende yapıcım. Alkol değil ama ben sigara olayına çözüm bulmalıyım.

METİN AKGÜN: Ya yapmayın sigara gibi bir güzellikten kopmaya çalışma düşüncesi bile bana itici geliyor.

DOKTOR: Arkadaşlar burada ciddi bi oluşumdayız. Lütfen sigara gibi çok zararlı bi olayı masum göstermeyelim ve bırakan arkadaşlara destek olalım. En azından köstek olmayalım. Bi de bırakamıyınız diye kıskanmıyalım. Bu arada kitapçığı aldım. Elimde... Çok yararlı bi oluşum. Sigarayı ve bırakınca gelen güzellikleri çok iyi anlatıyo. Ha gayret! Şu an saat 11.50... Bugün hiç içmedim. Mutluyum.

Bu sayıyı arttıralım. Dernek olarak katılımı arttıralım. Bırakma fikrini en azından benimseyelim. Bırakamasak bile buraya yazalım kaç sigara içtiğimizi. Belki sayıyı azaltırız.

Sigarayı yararlı gören arkadaşlar başka topik açsın ve orda yandaş bulsun derim. Bence en iyisi bu. 😊

ERBİL M.: Çok istiyorum aslında bırakmayı. Ama illet bırakmıyor beni. Birinde üç ay, birinde 45 gün... İki bırakma eylemim ve deneyimim oldu. Ama tekrar başladım. Olayın inceliği, ilk iki haftada ilk bir hafta ölüm, ikinci hafta can çekişme şeklinde geçiyor. Sinir ve stress artıyor ama bir aydan sonra rahatlama başlıyor. Ben bırakanları, bırakmaya çalışanları şahsım adına

destekliyorum. Kendimi de şu andan itibaren bırakıyorum diyemiyorum ama bırakmak için hazırlamaya, şartlandırmaya başlıyorum.

DOKTOR: Şu an saat 14.00... Daha içmedim. Çok iyi. Midem yanmıyo. Ağzım acı değil. Nefesim rahat.

BARIŞ: Saat 14.00... Paketin yarısı bitti. 😊

DOKTOR: Yedi saat bile olsa insan bayağı rahatlıyo. İnşallah devam ederim. Arda, devam oğlum. İçki yok, spora devam

Yozgat'tan gelince hepinize sigarayı bıraktırcam. İçki için bi şey demem ama sigara zararlı.

İçki bana dokunuyo aslında. Onu da bırakıp, kilo da verip, belki de evlenmeliyim. 😊😊😊

METİN AKGÜN: 14.15... Pakette beş tane kalmış. Yenisini alma zamanı geldi.

METİN AKGÜN: Canım çekti. Bi tane daha yakayım beee! 😊

DOKTOR: Arkadaşlar, lütfen tahrik etmeyelim. Burası ciddi bir topik. Hayat mayat kurtaracak. Bu arada hala içmiyom.

BARAN: Saat 16.19... Bıraktım.

METİN AKGÜN: Saat 16.22... İkinci paket de yarıya gelmiş. Böyle günde içilmez mi yav? Doktor sen de buldun bıraktıracak günü. Yaslan arkana, yak bi cigara. Kendine gel şöyle. 😊

BARAN: Saat 16.24... Daha hoca gelmedi. Geri başladım.

ANFİTUS: Selim Abi, asıl zor olan içkinin yanında canının sigara çekmesi durumu. 😊

DOKTOR: Saat 16.41... Eylem devam. Bakın, bugün 12 Eylül. Ben de devrim yapıp bıraktım.

BARAN: Saat 16.46... Halen içiyorum.

BARIŞ: Saat 17.00... Paketin dibi göründü. 😊

METİN AKGÜN: 16.49... İkinci paket de sona yaklaştı. Allah aşkına söyle Doktor, nasıl bırakılacak? Sen Yozgat'ta rahatsın tabii. 😊

ARDA: Saat 10.00'da açtığım pakette 8 tane kalmış. 😊

Alkol yok. Sigarayı da azaltıyoruz. Spora devam. 😊

13 EYLÜL 2006

GOGO 71: Ya abi, ben her gün antrenmana gidiyom. İşin ilginç antrenmandan çıktıktan sonra hocadan gizli gizli içmesi çok zevkli oluyor. 😊

Biraz ciddiyet... Ben seneye sınıf öğretmeni olacağım. Kesinlikle bırakmalıyım. Yoksa o güzelim çocuklara kötü örnek olurum. Bırakacağım gün ve tarihi yazacağım buraya abi. Kendimi toplayıp karar vermeliyim. 😊

DOKTOR: Dün üç tane içtim. Ama evvelsi gün otuz tane içmiştim. Sabahtan beri yine içmedim. Bırakacam ama azaltarak herhalde. 😊

ARDA: Helalın var Selim Abi. Devam... Bırakırsın sen bunu ama bıraktıktan sonra şişmanlamaya karşı da önlem alman lazım. 😊

DOKTOR: Dün çok yedim valla Arda. 110 kilo olurum ben ya. 😊

H.ÖZGÜR TOKHAY: Selim Abi hep böyle yapıyoruz sigarayı bırakıyoruz. Ondan sonra alkol alınca, yok bi tane içeyim, yok bi şey olmaz falan; sonrası geliyo tabii. Alkol ile birlikte bırakmak gerekir. Normalde bırakılıyor. Bira, rakı içince sigara isteği körükleniyor. Her ikisini bırakmalıyız. Arda Alkolü bırakmış Arda'yı bu anlamda kutluyorum Selim Abi seni de tebrik ederim. ama n'olur alkol alınca içme sigara. Bi keresinde altı gün içmemiştim. Bir gün bile içmeyince gerçekten insanın yolda yürüyüşü bile değişiyor. Nefes alış farklılaşıyor. Selim Abi şu kitabın adını yaz da ben alayım kitapçıdan. Ayrıca bi zamanlar "Allen Carr" diye bir yazarın sigarayı bırakmanın kolay yolu isimli bir kitabı vardı. O kitapla otuz senelik içici dayım sigarayı bırakmıştı. Ben de düşünüyorum. Selamlar.

ARDA: Özgür sen alkolü bırak da varsın sigarayı iç; bi şey olmaz

DOKTOR: Özgür bu kitap öyle piyasa kitabı değil göğüs cemiyetinin çıkardığı el kitabı.sana da getiririm bulursam..😁😁

15 EYLÜL 2006

ARDA: Selim Abi nasıl gidiyor sigarasızlık?

DOKTOR: Ya bazen iyi gidiyo ama zor işmiş valla... Arada bi tane çaktım dün. 😁

BARAN: Ne diyon doktor, sadece bi tane mi çaktın? Tüh tühhhh!

DOKTOR: Bir dediysek paket. 😁

BARAN: Ben de onu demiştim zaten. Kalbin fesat senin doktorem. 😁

ARDA: Kırk yaşındasın Selim Abi. Bu güç, kuvvet nerden geliyor? Bir paket çakıyosun (pardon içiyosun). 😁

POLATLILI: Sigarayı 20 yıl önce bıraktım. Bir daha hiç içmedim. Çok rahatım. Mutluyum. Hiç aramıyorum.

Ama bu akşam oynanan Denizlispor maçından sonra “Offf!” deyip bir tane çekiyor insanın canı...

DOKTOR: Abi sen maçlara gelme valla. Bunlar sana içirir bu meredi.

18 EYLÜL 2006

İSA: Alkolü bırakalı bir sene oldu. Ama bu sigarayı bırakmayı hiç düşünemiyorum...

19 EYLÜL 2006

FORZA PEGASUS: Herkes sigarayı bıraksın... Hele bir Cemal Aydın gitsin güzel günler yakındır. 😁

20 EYLÜL 2006

HAKKI: Bugün, 1986 yılı Ağustos ayında başladığım sigara içme hadisesini bırakalı tam üç ay (92 gün) oldu. 20 yıl boyunca yaklaşık olarak:

-Senede 500 paket içerek toplam 10.000 paket içtim.

-Bir pakette 20 tane olduğundan yaklaşık 200.000 adet içtim.

-Bir sigara 10 cm uzunluğunda olduğundan, içtiğim sigaraları uca eklerseniz yaklaşık 2.000.000 cm, yani 20 km eder.

Üç aydır içmiyorum ve içmeyi düşünmüyorum. Canım istiyor. Bazen aşırı bunalıyorum ama inadım inat, içmeyeceğim. Sigarayı bırakmak isteyenlere belki faydası olur diye yazıyorum;şunu iyi bilsinler ki bu devirde ayrıcalıklı olanlar sigara içmeyenlerdir. Ve sigara içmedikleri için canlarının sigara istediğini zannetmesinler.Çünkü sigara içenlerin de canları, birini söndürür söndürmez diğerini istiyor. Sigarayı bırakmaya çalışan herkese başarılar dilerim.

ARIZAGÜÇLÜLER: Senin şeklin şemalin yeter Tufan Öztan. Ben şimdiye kadar hiç sigara içmedim; içmeye de hiç niyetim yok. 😊

Bu arada sigaraya ne kadar para verdiğini unutmuşsun Tufancım. Sigaranın ne kadar berbat bir şey olduğunu insan, sigara içen bi kızı öptüğü zaman anlıyor. 😊

Sonracığıma bi de kimseye arabada sigara içirmiyorum; sigara içilen bi arabaya binmek başka bi kabus...

HAKKI: Doğru söylüyorsun Gökhan, olayın maddi boyutunu unutmuşum. Onu da hesaplayalım. 10.000 paket içtiğime göre bugünkü parayla 5 YTL X 10.000 = 50.000 YTL... Ama en iyisini hiç içmeyerek sen yapmışsın. Herkese sigarasız ve sağlıklı günler dilerim.

2 EKİM 2006

POLATLILI (20 Eylül'de takılıp kalan sohbeti canlandırmak için ateşe bir miktar odun atıyor): Sigarayı bırakanlar sessiz. Başta

kampanyayı başlatan sevgili Doktorumuz olmak üzere kaç gündür rapor veren yok. Vaz mı geçtiniz yoksa? Sakın vazgeçmeyin. Direnmeye devam.

BADGİRL: Ya abi haklısın da bırakılmıyo ki! İnan olsun denedim ya! Sigarayı bıraktık da cıgarayı nasıl bırakcaz abi ya! İçmesek anasını satayım bu antiankaragüçlülülerin derdini nasıl çekecez?

DOKTOR: Sigara derken içkiyi bıraktım. Bu da ilginç di mi?

POLATLILI: Yani sigaraya devam öyle mi Doktor? Nerde verdiğin sözler? Hani getireceğin kitap nerede?

BARAN: Hadi len yemezler. Ona bakarsan ben de bıraktım içkiyi. Uyanık Doktor, ramazan ayağına... 😊😊

DOKTOR: Yok lan! Ben Ramazanda da içerdim 😊

ARIZAGÜÇLÜLER: Ben de içiyom, Ankaragücü sayesinde. Of lan of!

3 EKİM 2006

SAMİTAN: Yalaan, inanmam. Her şeye inanırım da Doktor, senin içkiyi bıraktığına inanmam.

DOKTOR: 12 gün oldu ya! Ve içesim yok. Sigarayı bırakamadım; çünkü aynı anda zor ve Cemal varken, Ankaragücü böyle iken zor sigara işi. Ama aklımda... Ara transferden ve Cemal'den sonra...

POLATLILI: Yani önce ara transfer için Ocak ayı gelecek. Ayrıca Cemal Aydın da gidecek. Hadi sayılı gündür, Ocak ayı nasıl olsa gelir de Cemal Aydın pek gideceğe benzemiyor. Baksana aleyhindeki o kadar tezahürata rağmen bana mısın demiyor. Bana, sanki ipe un seriyormuşsun gibi geliyor Doktor. Cemal Aydın nasıl olsa gitmez, sen de ikinci şart gerçekleşmediği için Ocak ayı gelse bile sigarayı bırakmazsın öyle değil mi?... 😊

SEMPATİK: Sigarayı bırakalı 2 sene, içkiyi bırakalı 4 sene oldu. Her ikisini de sevdiğim bir zamanda bıraktım. Tam 7-8 sene alkol, 14 sene de sigara kullandım. Sağlık olarak şu an kendimi bundan daha iyi hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Sigarasız yaşam

resmen insana güven veriyor ve inanılmaz rahat bir yaşam sağlatıyor. Herkese tavsiye ederim.

WEST: Yaşım 32. 12 sene barlarda çalıştım yine de sigara içmedim bu Cemal'in yarattığı stresten başlayacam herhalde...

DOKTOR: Her şey bırakılır ama bi bağımlılık var ki zor bırakılır. O da aşk olsa gerek. Allah'tan şu an bağımlılığım yok. İnşallah başlamam da. Sonra kötü oluyor da bırakması...

ARDA: Doktor, sigarayla başladın; alkolle devam ettin; konuyu en sonunda getirdin bağladın. 😊😊

DOKTOR: Ama bu da bağımlılık değil mi sonuçta? Sigara ciğere, alkol karaciğere, aşk da kalbe vuruyor be Arda! Sigaranın yerine kürdan, alkolün yerine vişne suyu koyarsın ama aşkın yerine ne koyacaksın? Bizi bu hallere düşüren de Ankaragücü sevdası değil mi? Bak ne kadar acı çekiyoruz. Bağımlılık bitiyo mu. Cemal bile varken bırakılıyo mu? Ardacım? Konusu aşk olmayanın hayatı meşk olur...

4 EKİM 2006

BARAN: Aşk adamısın sen. Aşk için yaratılmışın. Gel Ankara'ya artık be! Özledik seni. İki ay diye gittin.

DOKTOR: Ben de sizi çok özledim. Ama az kaldı. 28 Ekim gibi bitecek. Hafta sonları geliyorum ama dernekte yoksunuz diye uğramadım. Ramazanda da zor bazı şeyler zaten. Gelecem inşallah. Dört maç içerde her hafta oradayız. Ben de dönmüş olacam. Umarım dörtte dört yaparız. Barancım, aşk adamı olduğumu söylemişsin. Bu doğru da aşk adamı olmak yetmiyor. Bi de aşk kadını bulunsa iyi olacak. Ama aşk ne kadar hastaliksız bi şi. Kadınlarda gerçek aşk var mıdır? Aşk kadını var mıdır? Bunla r tabii ki şüpheli. Ben en azından böyle düşünüyorum. Yani bak tarihe, aşkı yazan kaç kadın var; şiir olsun, felsefe olsun, roman olsun? Sanki bu aşk, sevgi işi erkeğe daha çok yakışıyor. Kadın da aşk oyununu iyi oynuyor. Özetlersem, timsahın gözyaşları!

POLATLILI: Konuya hiç bu gözle bakmamıştım Doktor. Çok doğru. Fazla aşktan kalbi zarar gören, aşk acısıyla derdini şarkılara, şiirlere ve romanlara döken hep erkekler oluyor nedense... Oyunun kuralının bir parçası da bu herhalde. Yok mu bu eşitsizliği gidermenin bir yolu? Kalbin fazla zarar görmemesi nasıl sağlanabilir?

BADGİRL: Abi bu sigara bırakma işi yatar. Ben bunu bilir, bunu söylerim. 😊

BARAN: Aşk kadını diye bi şey yok be doktorcum. Dediğin çok doğru. Bayan hangi şair, yazar var? Sevgi erkeğin özünde var. Değer erkeğin içinde var. Kadında ne var? Hiçbir şey. Onun için biz severiz, onlar eziyet eder. Sadece seviyormuş gibi rol yaparlar. Menfaatlerine, çıkarlarına bir zarar gelsin veya dedikleri bir şey olmasın, hemen gerçek yüzlerini gösterirler. Sonuçta asırlardır kimse kadının sırrını çözememiş. Çok kafa yormayalım.biz işimize bakalım. 😊

DOKTOR: Dedim ya, timsahın gözyaşları... Bilirsin, timsah avını yerken çiğneme esnasında gözyaşı kanalları açılır ve ağlar. İşte kadınlar da ağlar ya hep. Bu da aşk ve duygusallıklarına sayılır ya. Ama o erkeğini yerken döktüğü yaştır ne yazık ki! 😞

Kılıbık erkek severler; kazak erkeklerle olurlar. Duygusal adam severiz derler; maço adamlara ilgi duyarlar. İlgili erkek severiz derler; ilgiden sıkılırlar. Bakımlı olmazlar; bakımlı kadını kıskanırlar. Hep başları ağrır; ilaç almazlar. 😊

Hiçbir şey bulamazlarsa, beni kimse sevmiyo diye mutsuz olurlar ya! Yani gerçekten bu sigarayı bırakma işi zor. Başımız ağrıyacak gibi... Ama içkiyi içmedim 12 gündür valla. 😊

ERBİL_M: Ne yapıyoruz? İçiyoruz. Ne yapıyoruz? İçiyoruz. Ne yapıyoruz? İçiyoruz.

BARAN: Kadınların şerefine ayın 23'ünde içelim Doktor. Az kaldı. 😊

KNUT: Halide Nusret Zorlutuna, Kerime Nadir, Halide Edip Adivar, Şükufe Nihal, Buket Uzuner, Ayşe Kulin, İpek Ongun, İnci

Aral... Ayrıca pek çok kadın divan şairi var. Ha, bunlar ilk çırpıda ismini anımsadıklarım.

POLATLILI: Evet. Haklısın. Ama istisnalar kaideyi bozmuyor. Gördüğün gibi bir elin parmaklarını geçmiyor sayıları. Üstelik çoğu da aşk acısıyla kaleme sarılmamış; olaylara üçüncü şahıs olarak bakıyorlar genellikle. 😊

Bir de incelemediğim için ne derece doğrudur bilemiyorum ama güzel kadınların yazarlığa fazla ilgi duymadıkları yönünde genel bir ön yargı var. Doğru mudur acaba? 😊

DOKTOR: Şair yazar yok dediysek, gerçek anlamda dedik. Yani şimdi bana Ayşe Kulin'i, Buket Uzuner'i, İnci Aral'ı, İpek Ongun'u yazar diye yazarsan ben onları saymam. Belki Kerime Nadir... Onun da tarzı bellidir. Halide Edip de zaten döneminde parlamış. Ama bizim konumuz aşk. Feminizm değil ki. Bi de bana filozof sayarsanız. Ben başlayayım mı? Sokrates, Aristo, Eflatun Shopenaur.

BARAN: Valla ben onu bunu bilmem. Kadından aşk kadını olmuyor. 😊

İLKER ALPTEKİN: Zerrin Egeliler ve Zerrin Doğan tanıdığım en iyi aşk kadınlarıydı. 😊 (Yazarın Notu: Aman İlker fazla ayrıntıya girme, batarız sonra 😊)

ÇAĞRILMAYAN YAKUP: Allah akıl fikir ihsan eylesin tez zamanda. Yoksa durumlar vahim...

KNUT: Zeynep Hatun, İhsan Raif, Mihrî Hatun, Ani Hatun, Yaşar Nezihe, Fıtnat Hanım, Leylâ Hanım, Şükûfe Nihal, Sırrî Hanım, Âdile Sultan, Selma Lagerlöff (Nobel Edebiyat Ödülü var), Münire Hanım, Feride Hanım, Agatha Christie (tanımayan yoktur galiba), Saniye Hanım, Fıtnat Hanım, Nigâr Hanım, Mahşah Hanım, Makbule Leman, Abdülhak Mihrünnisa...

Daha da sayabiliriz. Ama sayıca az olmaları toplumda kadının yeri ile bağlantılı. Kadın şair yazar yok demek pek doğru değil. Zira toplumumuz erkek egemen. Daha önce saydığım isimler Türk edebiyatı literatürüne geçtiler. Beğenip beğenmemek tabii görelî bir

durum. Saygıyla karşılarım. Ama kadınının olmadığı bir Dünya da hayal edilemez. Ne dersiniz?

DOKTOR: Ya zaten kadın salaktır ya da olmasın; başarılı kadın yoktur değil olay. Aşkta, felsefede, sevgide bizim kadar yeterli değiller. Yani biz daha duygusalız. Ben onu söylüyorum. Yani bi Anna Kareninna, bi Madam Bovary gibi, bi erkeğe yazılmış, erkeğe sevgiyi gösteren, sevgi dolu kitap, şiir bulamadım ben. O hissiyatı göremedim. Ayrıca benim inancım da bu. Biz daha duygusal ve daha salağız belki ama kadın gözyaşları işte daha duygusal izlenimi verir. Söylediğim bu. Kadınsız Dünya tabii ki olmaz. Bence de en büyük şey erkekler için. Onlar olmasa, zaten dediğim bu şiirler, bu romanlar olmazdı. Ve bizler aşk adamı olamazdık. Ama feminizme de sıcak bakmam. Bu da benim fikrim. Hümanizm vardır, feminizm yoktur. Bi de şiddet sadece dövmekle olmaz. Sevgi ile oynamak, hisle oynamak da şiddettir; en büyük şiddet! O yüzden kimin kimi ezdiği görecelidir. Ama her fikre saygı duyarım. Yine de kadınla erkeği eşit görmüyorum. Ama birbirine de üstün görmüyorum. Çünkü farklı işleyen iki beyin yapısı mevcut. Elma-armut gibi yani. Kıyas olmaz.

ARDA: Vay bee! Sigara, alkol topiği nerelere geldi. 😊

DOKTOR: Ama Ardacım, yani sigara, içki, aşk, kadın hep yan yanadır zaten. Dönelim o zaman. Senin alkol olayı ne alemde? Devam mı? Ben sigarada sıkıntı oldum. Devam ettiremedim. Ama alkolde devam ediyorum. Şarap, sigara aşkı çağırır di mi Ardacım? Hani bak, siz bazen bi yere gidiyosunuz; böyle karanlık. Sigara, kadın, içki, aşk... Orda her şey var di mi? 😊

ARDA: 2 Eylölde alkolü bıraktım. Spor yapıyorum. Sekiz kilo verdim Tığ gibi delikanlı olacam yakında Selim Abi. 😊

O karanlık yerlerde de 6 aydır işim yok. Bu hayat çok daha güzel.

H.ÖZGÜR TOKHAY: Selim Abi, erkeğin içsel yaklaşımlarının dışavurumunu bir erkek penceresinden algılayıp, kadın gözüyle görüp, bunu herkesin anlayabileceği dilden kamuoyuna aksettirmişsin. Okuyucunun anlayabileceği dilden yazıp, olayı felsefi boyuta taşıyıp yüceltmen ne güzel! Saygılar...

DOKTOR: Sağol Özgür. Çapulcuyuz filan ama işte arada bir bi şeyler yazabiliyoruz. Biraz daha az okuyup spor yazarı olmadım da ona üzülürüm. 🗣️

Amacım polemik değil. Sitemizin bu bölümünde içsel tepkilerimizi, bazı yaşamsal duygularımızı, zaman zaman özel hayatlarımızı, sevinçlerimizi, sıkıntılarımızı, farklı görüşlerimizi ve çeşitliliğimizi de gösterebilmek. Burdaki insanların kaliteli olduğunu gösterebilmek. Her şeyin futbol olmadığını anlatabilmek. İşte hayatın diyalektiği bu. Bu renk olmalı ki yaşam zevkli olsun. Sevgiyi saygı büyütür. 😊

H.ÖZGÜR TOKHAY: Selim Abi, Freud gibisin. Çocukluğuma döndüm. Yaşamı bu denli betimleyebilip, kısa şekilde açıkladın. Ağzımızdan salya akıyo (*) ama Freud'u, William Shakespeare'i, Kral Lear'i, Arsen Lüpen'i, Baltacı Mehmet Paşa'yı, Battal Gazi'yi, Altar'ın Oğlu Tarkan'ı 😊, Dünya'yı Kurtaran Adamı ve hatta onun oğlunu, Madam Bovary'i, Agatha Christie'yi, Ernest Hemingway'i, Stephen King'i, ne bileyim yönetmen Stanley Kubrick'i az buçuk tanıyoruz. Demek ki "ağzından salya akanlar" (*) da sanatsal, kültürel faaliyetlerde bulunuyormuş; anlayabiliyormuş yaşamı, insanları. 🤔🤔🤔🤔🤔🤔

(*) Özgür, *Fanatik Gazetesi'ndeki yazısında Ankaragücü taraftarlarına hakaret eden Beşiktaş'ın eski yöneticilerinden Yemen Ekşioglu'na gönderme yapıyor.*

5 EKİM 2006

DOKTOR: Ağzından salya akmayan entel dantel medyanın klişeli elemanları gibi bizim kokolu, gizli kameralı değişik fantazik partilerimiz olmasa da işte biz de çapulcu edebiyatını az çok biliyoruz. Ne yapalım onlar kadar henüz gelişemedik. Hem manken yarışmalarında, hem güzellik yarışmalarında, hem spor yazarlığında her dalda söz sahibi olmadık. Ama işte az çok futbolu seyrettik otuz sene kadar... Ne yapalım işte bizde bunla idare ediyoruz.

KNUT: Selim Abi, iki farklı zihinsel işleyiş fikrine katılmamak mümkün değil. Tabii erkeğe olan aşkı, bir kadına aşık olan erkek gibi anlatamadıkları fikrine de... Zaten bu isimleri verme amacım

sadece kadınların da olay veya düşünce kurgusunu erkeklere yakın tarzda ifade edebilmeleri ve onlardan da bu doğrultuda sanatçı çıkabildiğini anlatmak; hem de toplumda ikincil durumda olmalarına rağmen. Feminizm gibi içi boş sözde düşünce yapıları hakkında da aynı paralelde düşünüyoruz. Duygusallık anlamında ise bence biz erkekler daha özgürüz. Dolayısıyla duygusal sınırlarımız da daha geniş.

Bu güzel sohbet için ayrıca teşekkür ederim Abi.

DOKTOR: Canım sağol. Daha çok konular açar konuşuruz. Amaç zaten çok seslilik ve paylaşmak... Çapulcu olmadığımızı anlatabilmek... Demokratik düşüncelerimizi ifade edebilmek... Yeni konular için bekliyorum. Katkılarına teşekkür ederim. Ama şunu bi daha söyleyeyim ki yani çok ağlamak, üzüntünü daha yoğun göstermek veya bir şeyi körü körüne sahiplenmek asla daha duygusal olmak demek değildir. Ben onu söyledim. Kadın bunu yapar ama erkek içinde daha duygusaldır aslında... 😊

KAPANIŞ

BELKİ DE HER ŞEY YENİ BAŞLIYOR

Ankaragücü, 2006-2007 sezonuna da sancılı girdi.

Teknik Direktör Hikmet Karaman, daha yeni sezon çalışmaları başlamadan görevinden istifa etti.

Kulüp yönetimi, Alman Pierre Littbarski ve Oscar Lopez gibi isimlerle taraftarları oyaladıktan sonra eski futbolcularından Makedon asıllı Avustralyalı Bozinovski'yi teknik direktörlük görevine getirdi.

Takımın gol yükünü taşıyan genç yetenek Umut, artık Ankaragücü'nün üstyapı takımı haline getirilmiş olan Trabzonspor'a verildi.

Yine adı sanı duyulmamış yabancı futbolcular takım kadrosuna katıldı.

Batista, alacağını istediği gerekçesiyle Avusturya kampı öncesinde havaalanına gidecek olan otobüsten indirilerek ülkesine geri gönderildi.

Başkan Cemal Aydın, kendisi hakkında yapılan eleştirilere yanıt verirken, isterse 19 Mayıs Stadında 20.000 kişiye kendi lehinde tezahürat yaptırabileceğini söyledi.

Bu arada Ankaragücü, ligde kombine bilet çıkarmayan tek kulüp unvanını ele geçirdi.

Takım beş maç sonunda başarılı sonuçlar alamayınca, deneyimsiz teknik adam Bozinovski'nin görevine son verildi ve yerine yeniden

Hikmet Karaman getirildi. 2005-2006 sezonunun ikinci yarısında Saffet Susiç'in yerine göreve getirildiğinde gazetelerde alaycı ifadelerle yazdığına göre ilk mesajını **“Risultato importante!”** diyerek veren, yeni sezon çalışmalarına başlamadan önce tesislerdeki çalışanlara **“Adios amigos!”** diyerek görevden ayrılan, sonra da sezonun beşinci haftası sonunda yeniden teknik direktörlüğe getirilen Hikmet Karaman bu kez **“Wilkommen!”** diyerek göreve başladı. Hikmet Karaman neden gitti? Sonra ne değişti de geri döndü? Bu pek anlaşılamadı. Bununla birlikte yeniden göreve başladıktan sonra takım ile taraftarları bütünleştirmeye, kulüpteki dağınıklık ile huzursuzluğu gidermeye çalışan ve koma halindeki takımı adeta yeniden ayağa kaldıran Hikmet Hoca, sonraki haftalarda görüleceği gibi Ankaragücü'nün bu sıkıntılı döneminde gerçek bir şans olmuştu.

Ancak taraftarlardaki huzursuzluk da artık had safhaya ulaşmıştı. Denizlispor maçında sabırları taşan taraftarlar başkan Cemal Aydın'ı şiddetle protesto ettiler ve istifaya çağırdılar. Protestolara sinirlenen başkan Cemal Aydın maç bitmeden stadı terk etti. Maçtan sonra da zehir zemberek açıklamalarda bulunarak tüm Türkiye'nin kendisine taptığını, ama Ankaragücü taraftarlarına yaranamadığını ve taraftar dernekleri ile gruplarının kulübe akredite olmadığını söyledi.

Tüm taraftar gruplarının liderleri, uzun süreden beri ilk defa birleşip ortak bir basın toplantısı düzenleyerek başkan Cemal Aydın'ın görevi bırakmasını istediler ve gerekirse kulüp yönetimine talip olduklarını bildirdiler.

Takım, ertesı hafta da Beşiktaş'a deplasmanda 2-1 yenilerek lig 18'inciliğini elde etti.

Ondan sonraki hafta Pazartesi akşamı takımın Ankara'da Trabzonspor ile oynayacağı maçın bilet fiyatlarını neredeyse 10-15 kat artırarak Kale Arkası: 15 YTL, Maraton: 25 YTL ve Kapalı: 50 YTL olarak belirleyen kulüp yönetimi, Vestel Manisaspor ve Denizlispor maçlarında Pegasus Ankaragüçlüler Derneği mensubu Ankaragüçlülere tahsis ettiği Sol Kapalı'yı bu kez Trabzonspor taraftarlarına verdi.

Taraftarına eziyet etmeyi kafasına koyan Ankaragücü yönetimi bununla da kalmadı. Stad kapıları, Trabzonspor maçından bir saat önce açıldı ve bu nedenle gerek bilet satışında, gerekse stad kapıları önünde büyük kargaşa çıktı. Birkaç kapıdan stada girmek zorunda bırakılan taraftarların büyük bölümü bu kargaşada bilet alamadı; bilet alabilenler de stad kapılarındaki kargaşadan dolayı içeri giremedi. Binlerce taraftar dışarıda kalmıştı. Stad ise bomboştu. Böylece Ankaragücü yönetimi büyük bir başarıya imza atarak kendi takımını kendi stadında deplasman takımı haline getirdi. Stada girebilen ve özellikle Gecekondu'da yoğunlaşan taraftarlar ile dışarıda kalan taraftarlar maç boyunca protestolarını sürdürdüler ve başkan Cemal Aydın ile kulüp yönetimini istifaya çağırdılar.

2-2 biten ve Ankaragücü'nün bu sonuçla lig 18'inciliğini koruduğu maç sonrasında başkan Cemal Aydın, üç beş kişinin kendisini istifaya çağırmasına aldırmadığını, takım sahada canavar gibi oynarken taraftarlarca istifaya davet edilmesine kızdığını bildirdi.

Sonra, Başkan Cemal Aydın bir demeç daha verdi ve Ocak 2007'de yapılacak genel kurulda başkanlığı bırakacağını, ama aday olursa karşısındaki hiç kimsenin şansı olmadığını söyledi ve yüreği

yeten, cebine güvenen varsa aday olmalarını isteyerek, başkanlığa aday olmayı düşünenlere gözdağı verdi. Bunları büyük bir rahatlıkla söyleyebiliyordu; çünkü kulüpte kendi oluşturduğu üye yapısına güveniyordu. Kısacası daha önce birkaç kez başkanlığı bırakacağını söylediği halde bu sözünü tutmayan Cemal Aydın'ın bu kez sözünü tutup başkanlığı bırakıp bırakmayacağı; söylediklerinin günü kurtarmaya yönelik bir manevra olup olmadığı yine belli değildi.

10 Ekim 2006 günlü Hürriyet-Ankara'ya verdiği demeçte ise kendisini **“saf”** olarak tanımlayan Cemal Aydın:

“Bir kulübü bir saat idare etmek ne demek siz bilir misiniz? Ben Ankaragücü’nü bırakmaya hazırım. Ne anam Ankaralı, ne babam Ankaralı, ne de ben Ankaralı’yım. Talip ettirdiler beni. Buldular benim gibi bir safı. Benim gibi 10 kişiyi daha. Şimdi de bırakmak için gazete ilanı veriyoruz.”

diyerek, Ankaragücü’ne bağlılığını son derece veciz bir anlatımla ortaya koymuş oluyordu.

Konuştğu gazeteci, kendisine **“Esağfurullah!”** yanıtını verince de **“Yok yok, esağfurullah demeyin. Saflık bu!”** deyip, bugünün koşullarında futbol kulübü başkanı olmanın, başkanların asıl işlerini olumsuz etkilediğini; Ankaragücü’nü cebinden finanse ettiğini; kulüp yöneten işadamlarının hiçbirinin bundan mutlu olduğunu sanmadığını; herkesin bırakmak istediğini söylüyordu.

İcra Kurulu toplantısında ise kongre tarihinin öne çekilmesi ve genel kurulun, en geç Aralık ayının ilk haftasında yapılması kararı çıkıyor; başkan vekili Serdar Tosun bu kararın, seçilecek yeni yönetimin önünü açmaya dönük bir girişim olduğunu belirtiyordu.

Başkanlığa talip olduğunu; adaylığını Cemal Aydın ile konuştuğunu; taraftarların protestosunun haklı olduğunu; ancak artık kongre kararı alındığını ve Ankaragücü’ne gönül veren binlerce taraftarın stadı doldurması gerektiğini söyleyen Serdar Tosun, kulübün menfaatlerinin daha önemli olduğu konusunda görüş birliğine vardıklarını belirttiği açıklamasında şöyle diyordu:

“Ocak ayında olağan kongre var. Hedefimiz, bu kongreye kadar camiamızda birliği sağlamak, futbolculara ve teknik kadroya

yansıyan bu olumsuz havayı ortadan kaldırmak, yönetime talip olacakların da önünü açmaktır. Yeni yönetime rahat bir hareket alanı ve 2. yarı öncesi zaman sağlamak amacıyla kongre tarihini erkene almaya karar verdik. Bu tarih, formaliteler tamamlandıktan sonra kamuoyuna açıklanacaktır. Ankaragücü'ne gönül veren, maddi ve manevi imkanlarını kulübün hizmetine sunmak isteyen ve bu gücü kendisinde gören herkese adaylık yolu açıktır. Mali tablo, en kısa zamanda çıkarılacak, delege listesi de resmi internet sitesinde yayınlanacaktır. Yönetim kongreye kadar görevini yerine getirecektir.” (Kaynak: Hürriyet-Ankara, 12.10.2006)

Gazetelerde yazdığına göre, kulüp yöneticileri ise ligde ilk yarının 10 Aralık 2006 tarihinde tamamlanacağını belirterek: **“Önceki yıllarda olduğu gibi, kongreyi Ocak ayı ortasında yapsaydık, seçilecek ekibe transfer konusunda zaman kalmayacaktı. Bunu ortadan kaldırmak için icra kurulu, kongre tarihini öne çekmeyi kararlaştırdı. Gerekli işlemlere hemen başlanacak. Kasım ayının son haftası ya da Aralık ayının ilk haftasında kongreyi yapmayı düşünüyoruz”** diye görüş bildiriyorlardı. (Kaynak: Hürriyet-Ankara, 12.10.2006)

2006-2007 sezonu başında genel menajerlik görevine getirilen eski futbolculardan Ayhan Akbin, 13 Ekim 2006 Perşembe günü takımın antrenmanını izleyip moral vermek için tesislere gelen taraftarlarla yaptığı sert tartışma sonrasında görevinden istifa edip İstanbul'a dönüyordu.

Daha sonra Hikmet Karaman'ın yeniden göreve gelmesiyle birlikte takımda gözle görülür bir düzelme süreci başlıyordu:

- Berabere biten Ankara'daki Trabzonspor maçının ardından Galatasaray deplasmanından alınan beraberlik...

- Takıma müthiş bir destek veren taraftarlara adeta bir bayram sevinci yaşatan Ankara'daki Konyaspor ve Rizespor (kupa) maçlarında alınan galibiyetler...

- Yine Ankara'daki Kayseri Erciyesspor maçında 4-1 gibi farklı bir skorla alınan galibiyet...

- Gençlerbirliği ile oynanan lig ve kupa maçlarında alınan iki galibiyet...

- Ardından Ankara'daki Rizespor maçında alınan 2-0'lık galibiyet...

- Cezalı Ceyhun, Da Silva ve Sedat'tan yoksun olarak gidilen Sakaryaspor deplasmanından alınan beraberlik...

- Ve Ankara'daki Antalyaspor maçında son dakika golüyle alınan 1-0'lık galibiyet...

Alınan başarılı sonuçlar takım ile taraftarlara yeni bir hava getiriyor ve ortamın sakinleşmesini sağlıyordu.

Bu arada Ankaragücü Basın Sözcüsü Serhat Arıkan, 8 Kasım 2006 günlü Hürriyet-Ankara'da yayınlanan açıklamasında, mevcut teknik direktör Hikmet Karaman ve eski çalıştırıcı Vlado Bozinovski ile ilgili ilginç itiraflarda bulunuyordu.

Bozinovski'yi başa getirmelerinin büyük bir hata olduğunu vurgularken, sezon başında Hikmet Karaman ile yolların ayrılmasını, **“karşılıklı yanlış anlamalara”** bağlayan ve Hikmet Karaman'ın

gelişyle alınan başarılı sonuçların, bölünmek üzere olan camiayı bir arada tuttuğunu ifade eden Arıkan: *“Hocayla 24 saatin 16’sını birlikte geçiriyoruz. Geçen sene birbirimizi çok iyi tanıyamadığımız için yollarımız ayrıldı. Ancak bir süre sonra, yine kesişti. Şimdi başarılı bir Ankaragücü var ortada. Transferleri, Hikmet Hoca’nın talimatları doğrultusunda yaptık. O gittikten sonra, takıma bir tek Ceyhun katıldı. Hoca başta Ceyhun’a pek sıcak bakmıyordu. Ama şimdi ‘Ceyhun’un böyle olduğunu bilmiyordum. Bu oyunu, Avrupa’da sergilese, dünyanın en ünlü kulüpleri peşinden koşar’ diyor. Mesela Da Silva ve Posavec’i Hikmet Hoca istedi. Da Silva ile aynı takımda oynayan bir oyuncuyu daha istedik. Ama o transfer, gerçekleşmedi”* şeklinde konuşuyordu. Arıkan, takımın başında altı maç kalan Vlado Bozinoski ile kanlarının uyuşmadığını dile getirerek, *“Olmadı. Tutmadı bir türlü. Onu getirmek büyük bir hataydı. Bize camia ile bütünleşecek bir adam lazımdı. Herkes hata yapar. Bu da, bizim yanlışımızdı. Ama sonunda doğruyu bulduk ve Hikmet Hoca’yı tekrar teknik direktörlüğe getirdik. Kaptanımız Hakan Kutlu, onun en büyük yardımcısı. Artık tribünde çok rahatız. Her şeyden önce A.Gücü’nü izleyenler, zevk alıyor. Takımımız, sonuna kadar mücadele ediyor. Geriye düşsek bile oyuncuların, en azından kazanma azmi göstereceklerini çok iyi biliyor herkes. Ancak camia olarak kenetlenmiş bir Ankaragücü’nün önünde hiçbir takım duramaz. Bundan sonraki hedefimiz, ligi ilk beş içinde bitirmek. Kupada da final oynamak istiyoruz. Buna tüm yüreğimizle inanıyoruz. Büyük taraftarımız arkamızda oldukça, sorun yaşamayız. Takım havaya girdi”* diyordu.

Bir rastlantı mıdır bilinmez ama bu gelişmelerdeki en ilginç noktalardan biri Cemal Aydın’ın başkanlığı bırakacağını açıklamasından sonra başarılı sonuçların ve seri galibiyetlerin ardına gelmeye başlamasıydı. Başka bir deyişle Cemal Aydın’ın görevi bırakacağını açıklaması ve ortada fazla gözükmemesi bile kulübün üzerindeki kara bulutları dağıtmış; takıma ve taraftara olumlu bir hava getirmeye yetmişti.

Ama uzun süre ortada gözükmeyen Cemal Aydın, başarılı sonuçların ardından yine sahneye çıkıyor; Konyaspor, Rizespor, Kayseri Erciyesspor ve Gençlerbirliği maçlarını protokol tribününde

değil uğuruna inandığı locadan izlediğini ve böylece Ankaragücü'ne uğur getirdiğini; ancak maç sonunda taraftarların yeniden **“İSTİFA”** diye bağırımlarına bir anlam veremediğini belirtiyordu.

12 Kasım 2006 günü oynanan Rizespor maçından önce yaptığı açıklamada ise Ankaragücü'nün son haftalarda oynadığı iyi futbolu sonuca yansıttığını belirten Başkan Cemal Aydın, bu başarıda sarı-lacivertli camia içinde bulunan herkesin pay sahibi olduğunu ve Ankaragücü taraftarının en kötü zamanlarda bile takımına destek verdiğini söylüyor; ***“Her ailede olduğu gibi bizim ailemizde de zaman zaman istenmeyen olaylar olmuş ve karşılıklı kırgınlıklar yaşanmıştır. Kişiler ve yönetimler geçicidir. Önemli olan kurumların sağlam olarak ayakta durması ve sıkıntıları aşmasıdır. Ankaragücü taraftarı bunu göstermiş ve takımına destek vererek en büyük itici güç olmuştur”*** diyerek taraftarlara da mavi boncuk dağıtmayı ihmal etmiyordu. Yaptığı açıklamanın taraftarlar tarafından kongre yatırımı olarak algılanmamasını isteyen Cemal Aydın, ***“Önümüzde bir kongre var. Amacımız bu kongreye kadar yapacağımız beş maçta maksimum puanı toplayıp, yeni yönetimle birlikte çok daha güçlü bir Ankaragücü'nün önünü açmaktır. Hiçbir hesap içerisinde olmadan yaptığım bu açıklamamın taraftarlarımızca samimi olarak değerlendirilmesi en büyük dileğimdir. Pazar günü Çaykur Rizespor maçı bu beş maçlık periyotta yeni bir milat olsun. Tribünler tamamen dolsun. Yaşayacağımız şenlik havasıyla yeni bir galibiyete hep birlikte imza atalım. Kısaca söylemek gerekirse taraftarımız versin coşkuyu, gerisini takım halleder”*** diyerek taraftarlara çağrıda bulunuyordu.

Bunlar, elbette ki şaka gibi açıklamalardı. Ama yine de insanın aklına bir soru getirmiyor da değildi. Acaba Cemal Aydın, takımın aldığı seri galibiyetler sonrasında başkanlıktan ayrılmaktan vazgeçmeye mi niyetleniyordu?

Kim bilir? Belki de...

Çünkü Serdar Tosun bir anda ortadan kayboluyor ve sahneye basın sözcüsü Serhat Arıkan çıkıyordu.

Ses Televizyonu'nda yayınlanan Sporun S'si programına katılan Serhat Arıkan, 15 Kasım 2006 günlü Hürriyet-Ankara'da da yer alan

açıklamalarında, sarı lacivertli takımın kongresinin Ocak 2007’de yapılacağını söylüyordu. Arıkan, Aralık ayının ilk haftasında yapılması düşünülen genel kurulun, “işlerin düzelmesi” nedeniyle normal tarihine çekildiğini belirtiyor ve daha önce aday olmayacağını açıklayan Cemal Aydın için adaylık sinyali veriyordu.

Küçük yaşlarda gittiği bir Ankaragücü maçında tribünlere hayran kalıp taraftar olduğunu, yönetici olduktan sonra tüm mesaisini Beştepe’de geçirdiğini ifade eden Serhat Arıkan, kongreye ilişkin ilginç açıklamalar yapıyor; sıkıntılı dönemde kongre tarihini Kasım sonu ve Aralık ayının ilk haftası olarak belirlediklerini belirttikten sonra şöyle konuşuyordu:

“Bu, o dönemde alınması gereken bir karardı. Yönetim olarak tartışıp Kasım sonu, Aralık başında yapalım diye prensip kararı aldık. Ancak özellikle Hikmet Karaman’ın teknik direktörlüğe yeniden gelişinden sonra her şeyin iyiye gitmesi üzerine bu kararımızı askıya aldık ve genel kurulumuzun normal zamanı olan Ocak 2007’de yapılmasını kararlaştırdık. Zaten Kasım-Aralık için deftere geçen bağlayıcı kararı almamış, Emniyet’e yasal kongre başvurumuzu da yapmamıştık. Başkanımız Cemal Aydın, aday olmayacağını söyledi. Yorgun olduğunu, bundan böyle ailesine zaman ayıracağını televizyon ekranlarından da açıkladı. Ancak şu ana kadar adaylığını açıklayan yok. Sadece yönetimden arkadaşımız Serdar Tosun, aday olabileceğini ifade etti. Sonra ondan da daha sonra ses çıkmadı. Biz yönetim olarak, adayları ve projelerini bekliyoruz. Ankaragücü’nün iyiliği için ciddi adayların ortaya çıkmasını ve projeleriyle kulübümüzü daha yukarılara taşımasını bekliyoruz. Ancak Ocak 2007’deki kongrede aday çıkmaması halinde herkesin daha önceki beyanlarını gözden geçirip, yeniden bir değerlendirme yapacağını sanıyorum.”

Başkan Cemal Aydın ise 17 Kasım 2007 günlü Sabah’ta yayınlanan açıklamasında, Ocak 2007’de yapılacak genel kurulda aday olmayacağını yineleyerek, ***”Aday değilim ancak kulübümü sahipsiz de bırakmam”*** diyerek, geçmişte de birkaç kez yaptığı gibi davranıyordu.

Aydın, Ankaragücü’nün ligde sonuncu sırada olduğu sırada bile takımından hiç endişe etmediğini ve ilk yarıyı en az 18 puanla

tamamlayacaklarını iddia ettiğini anımsatarak, kendisinin başkanlığı bırakma düşüncesinin takımın kötü gidişiyile ilgili olmadığını ve bunu defalarca dile getirdiğini söylüyordu.

Aday olmayacağını ve her türlü oluşumun yapılması için kendisine düşen görevi yerine getireceğini her fırsatta söylediğini belirten Aydın, *"Ankaragücü'nde bir tek şu olmaz. Sokaktan geçenin Ankaragücü'nü almak gibi bir hakkı yok. Böyle bir şey mümkün değil. Bizim ismimiz MKE Ankaragücü. Dolayısıyla bir tarafımızda devletin önemli bir kurumu diğer tarafta da 1910 yılında kurulmuş bir Ankaragücü var. O misyona uygun birilerinin çıkmasını bekliyoruz. Seçeceğimiz kişi Ankaragücü'ne faydalı olmalı. Herkesin kabulleneceği birisine elbirliğiyle kulübü verebileceğimizi göstereceğiz. Ama hiç kimse çıkmazsa da kulübümü sahipsiz bırakacak değilim"* diye konuşuyordu.

Cemal Aydın, kulübün hesaplarının altına imza atacağını; kendisi bıraktıktan sonra da menfi bir şey çıktığı taktirde her şeyden kendisinin sorumlu olacağını belirterek ve Ankaragücü'ne cebinden para vermeyi sürdürdüğünü ima ederek şunları söylüyordu: *"Bir hafta içinde hem mali bakımdan hem de delegasyon bakımından her şey herkesin görüşüne açıktır. Muhasebemizden herkes istediği bilgiyi alabilir. İsteyen internet sitemizde genel kurul delegelerini görebilir. Bizler Ankaragücü'nün en sorunsuz kulüplerden bir tanesi olması için çalıştık. Tesis problemini büyük oranda bitirdik. Ankaragücü'nün son 22 gün içinde futbolcuların alacaklarıyla birlikte ödemeleri 2 milyon YTL, Digitürk'ten gelen gelir ise 624 bin YTL'dir."*

Ankaragücü'nün kazandığı maçlar dahil tüm maçlarda taraftarın yönetimi istifaya davet etmesinin nedeni üzerinde artık konuşmaya gerek duymadığını dile getiren Aydın, *"Bunun sebebini herkes çok iyi biliyor. Geçen hafta oynadığımız Çaykur Rizespor maçında aleyhimize slogan atmak için gol atmamızı bekleyen taraftarlarımız gollerin gelmesiyle birlikte yine bizi istifaya davet etti. Sadece ben değil herkes bunun nedenini çok iyi biliyor. Ankaragücü'nün bir genel kurulu var ve dışarıda el vuranlarla içerde oy verenler farklı kişiler"* diye konuşuyordu.

Kendisinin Fenerbahçe kongre üyesi olduğunu ve üyelığının askıda bulunduğunu belirten Aydın, ***“Ben Gençlerbirliği ve Samsunspor kulüplerinin de bir üyesiyim. Bu üyelikler caza kurulu başkanlığı yapmamdan kaynaklanıyor. Galatasaray için de bir form doldurmuştum ama daha sonra ne oldu hatırlamıyorum”*** diyerek, Fenerbahçe üyesi olmasına zaten kızmakta olan Ankaragücü taraftarlarını bir de Galatasaray üyeliğiyle kızdırmıyor ve adeta onların yüreğine su serpiyordu!

Fenerbahçe üyelliğini 2-3 arkadaş içine sindiremiyor diye iptal ettirmeyeceğini belirten Aydın, ***“O ayrı iş, bu ayrı iş. Ama en haz duyduğum maçlar Fenerbahçe’yi yendiğimiz maçlardır. Bunu da herkes bilir. Benim kendi işim Fenerbahçe’yle savaşmak. Samsunluyum ve Samsunspor’un da genel kurul üyesiyim. Getirsinler Fenerbahçeli olmayan başkan hep birlikte alkışlayalım”*** diye konuşuyordu.

Serdar Tosun ise 25 Kasım 2006 günlü Hürriyet-Ankara’da yer alan açıklamasında, kaybedeceği kongreye girmeyeceğini belirterek, ***“Cemal Aydın aday olmayacağını söyledi. Herkes sözünün arkasında durmalı, ben her sözümün arkasındayım”*** diyordu. Kulübün bugüne kadar verdiği hiçbir sözü yerine getirmediğini, geçen sezon sonu yapılan yönetim kurulu toplantısında da kendisi dahil bütün yönetimin başarısız olduğunu ve istifa etmeleri gerektiğini söylediğini anımsatarak, başkanlığı kim layıkıyla yapacaksa onun göreve gelmesi gerektiğini belirten Serdar Tosun, ***“Biz başarısız olmuştuk ve bunun için de toplu olarak istifa etmemiz gerekiyordu. Ankaragücü sıradan bir takım değil. Hayatım boyunca böyle bir başarısızlık içinde bulunmadım. İş hayatımda da siyasi hayatımda da hep iddialı oldum. Ankaragücü, benim içinde bulunduğum en başarısız organizasyon. Kümede kalmış olmak hiç bir zaman başarı değildir”*** diye konuşuyordu. Serdar Tosun, kaybedeceği kongreye girmeyeceğini söylerken, takımın aldığı başarısız sonuçlar sonrası takımla taraftar arasında yaşanan gerginliğin kendi çabalarıyla sona erdiğini belirtiyor ve şunları söylüyordu: ***“Benim seyirciye şahsi olarak verdiğim bir güvence sayesinde takımın arkasında durdular. Ben müdahale etmeseydim, takım-taraftar barışması, buluşmasını sağlayamazdık.***

Bu geçici bir iyileşme de olabilir. Yine aynı zihniyet görev başına gelirse, bu geçici iyileşmenin ne kadar süreceği belli olmaz”.

Cemal Aydın'ın bu saatten sonra başkanlığa aday olmayacağı fikrinden cayabileceğini ifade eden ve ***“O fikir değiştirirse, ben de adaylıktan çekilirim. Çünkü Cemal Aydın aday değilse adayım demiştim. Herkes, kendi verdiği sözden belli olur. Şaibeli bir kongreye girmem. Ben devlet müteahhidi değilim, onun için de maddi bir beklentim yok. Ankaragücü'ne tarih yazdırmak amacındayım. Herkesi insaf ve izana davet ediyorum”*** diyen Tosun, konuşmasını şu cümlelerle bitiriyordu: ***“Vicdanlarıyla hesaplaşsınlar. Benden daha iyisini yapacak varsa, onu ben de desteklerim. Son yıllarda sırf makam, mevki, unvan için yöneticilik yapma zihniyetinin getirdiği yer ortada... Kongre sürecinde ayak oyununa gerek yok. Delege oyunları, yalan lobileri duyuyorum. Bunlara hiç gerek yok. Bir dönem başkanlık yapacağım ve inanan bir ekibim olacak. Kulüpte organizasyon kaosu var. Kurumsal bir kimliğe mutlaka geçiş lazım. Kulüpte sadece yöneticilik yapmak için yapan kişi olmayacak. Ankaragücü'nün böyle bir lüksü kaldırmaya gücü yok. İş adamlarıyla teker teker görüşüyorum. İsimler, kongreye yakın bir zaman kala netlik kazanacak. Herkesin şaşıracağı, sevineceği ve mutlu olacağı bir listeyle geleceğiz. Yeni yönetimde futbolcuların alacak sorununu da çözeceğiz. Sözümün arkasındayım ve bekliyorum. Ayak oyunlarına girmem. 'İmkanlar bu kadar' diye bugüne kadar zavallı edebiyatı yapıldı. Ben bu anlayışı yıkacağım. Burası da bir holding gibi yönetilmeli. Ankaragücü'nde onursuzca dedikodu yapan zihniyeti de tamamen temizleyeceğim.”***

Cemal Aydın başkanlığı gerçekten bırakacak mı? Yoksa takımın başarılı sonuçlar almaya başlamasıyla birlikte Ocak 2007'de yapılacağı açıklanan genel kurulda yeniden aday mı olacak? Böylece ***“yorulduğu ve hiç istemediği halde”*** aday çıkmadığı için Ankaragücü başkanlığını “mecburen” yürütmeye devam mı edecek?

Bence bunu aklından bile geçirmemeli.

İstemediği bir görevi yapmayı sürdürerek kendini yormamalı.

Takımın ve taraftarların da böyle daha mutlu olduğunu görmeli.

Ankaragücü'nü artık rahat bırakıp, kendi yoluna gitmeli.

Yıllardan beri süren kötü yönetimin olumsuz etkilerinin birçok yönden hala devam ettiği Ankaragücü'nü yiyip bitiren huzursuzluk ve sorunlar henüz tam olarak sona ermemiş olmakla birlikte, bu olumsuzlukların ardından belki de Ankaragücü için kabus gibi kara ve kayıp bir dönem kapanıyor. Belki de her şey yeniden başlıyor.

Yaşanan sancılar; kötü bir dönemi bitirip karanlıktan aydınlığa çıkmanın, her şeye yeniden başlamanın işaretleri olabilir mi?

Kim bilir? Belki de...

Bana öyle geliyor ki Ankaragücü'nün 2006-2007 sezonunun başında Ankara'da oynadığı maçlarda taraftarların sürekli olarak kulüp yönetimi ile başkan Cemal Aydın'ı istifaya davet etmesinin yanı sıra, son zamanlarda tribünde önce birkaç eski taraftar tarafından başlatılan, sonra da dalga dalga tüm tribünlere yayılan ve buram buram geçmişe özlem kokan o eski tezahürat da bu işaretlerden biri gibiydi sanki:

***KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR.
GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR.
ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR.
İLERİDE HALİL İBO VAR!***

-SON-

BU KİTAP YAZILDIKTAN SONRA NE OLDU?

Başkanlık için adaylığını açıklayan Ankaragücü Başkan Vekili Serdar Tosun, yakalandığı amansız hastalık sonucu vefat etti. Başkan Cemal Aydın da ***“Bizi bırakma başkanım!”*** diyenlerin yoğun ısrarlarına dayanamayarak, aslında hiç istemediği ve aday çıkmadığı için mecburen yürüttüğü (!) Ankaragücü başkanlığına 3 Şubat 2007 günü yapılan genel kurulda yine aday olarak üç yıllığına yeniden seçildi. *6 Şubat 2007.*

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR

- Ali Osman vardı, gol kralı... Anımsıyor musun?
- Evet. Anımsamaz mıyım? Ondan sonracığıma Köksal, Erman, Melih, Selçuk, Zafer, İsmail, Adnan, Coşkun, Sakıp vardı. Konyalı Mehmet, Tatar Metin, Kaleci Baskın ve Aydın... Fenerbahçe'yi İstanbul'da sekiz kişi ile yenen, kupayı alan bir takım vardı.

- Sonra Polatlılı Kazım, Kel Mustafa, Kaptan Adil ve diğerleri vardı.
- Adil, Hikmet, Fuat, İhsan, Haluk, Taner, Cüneyt, Nazmi, İrfan, Mehmet, Sadık... Taraftarların nefes almaksızın bir defada ezbere saydığı, ikinci ligdeyken kupayı alan bir takım vardı.

- İskender, Halil İbrahim, Alper, Hüsnü, Bilal, Arif, Durmuş, Hayrettin, Yücel vardı.

- Güzel bir tribün şarkısı vardı; taraftarların pek sevdiği...

KALEMİZDE KAPTAN ADİL VAR.
GERİ DÖRTLÜ GEÇİLMEZ DUVAR.
ORTA SAHA, HEPSİ CANAVAR.
İLERİDE HALİL İBO VAR.

- Mehter marşı böyle söylenirdi eskiden Ankaragücü tribünlerinde, öyle değil mi?

- Evet, böyle söylenirdi. Tıklım tıklım dolu 19 Mayıs Stadında takımın sahaya çıkma zamanı gelince, bir ibadet sessizliğine bürünerek heyecan ve sabırsızlık içinde bekleyen taraftarlar, Kaptan Adil ve takım arkadaşlarının tünelden çıkıp orta sahaya doğru koşmaya başlamasıyla birlikte ellerindeki arjantin ve konfetileri sevinçle havaya saçarak, müthiş bir yağmur oluşturur; yumruklarını havada sallayarak, gök gürültüsünü andıran bir sesle gırtlakları parçalanırcasına, koro halinde bıkmadan, defalarca tekrarlayarak bağırırlardı:

GURURLUYUZ, GÜÇLÜYÜZ, ANKARAGÜÇLÜYÜZ!...

- Takım sahaya böyle çıkardı. Kızılay'dan duyulurdu staddaki tezahürat ve uğultu.

- Her şey bir başkaydı o zamanlar...

- Güzeldi ama, öyle değil mi?

- Evet, çok güzeldi. Ama hepsi eskidendi.

- Öyle. Eskidendi tabii, çok eskiden...